

ATT FÖRSTÅ DET JUDISKA INFLYTANDET

Del 3

Neokonservatismen såsom en judisk rörelse

av Kevin MacDonald

Under det senaste året har det forsat en störtflod av artiklar om neokonservatismen. [Detta skrevs år 2004. Ö.a.] Dessa har (vanligen indirekt) ställt några svåra frågor: Skiljer sig de neokonservativa från andra konservativa? Är neokonservatismen en judisk rörelse? Är det ”antisemitiskt” att säga detta?

Den tes som här framläggs är att neokonservatismen faktiskt är en judisk intellektuell och politisk rörelse. Denna uppsats är den sista i en serie av tre skrifter om judisk aktivism och återupptar till behandling många av de teman som dryftas i de två första uppsatserna. Den första skriften i serien är inriktad på egenskaperna etnocentrism, intelligens, psykologisk intensitet och aggressivitet.¹ Dessa egenskaper kommer väl till synes också här. De neokonservativas etnocentrism har möjliggjort för dem att bilda välorganiserade, sammanhållna och effektiva nätverk. Neokonservativa har också uppvisat den höga intelligens människor de behövt för att nå framskjutenhet i den akademiska världen, i de förnämsta medierna och tankesmedjorna och på statsmaktens högsta nivåer. De har aggressivt fullföljt sina mål, icke endast att rensa ut de mer traditionellt konservativa från makt- och inflytandeställningar, utan också att lägga om den amerikanska utrikespolitiken i riktning mot världsledarskap och imperium. Neokonservatismen utgör också ett exempel på det tema som stod i centrum för den andra uppsatsen i serien serien: I förbund med praktiskt taget hela det organiserade amerikanska judiska samfundet är neokonservatismen en judisk förtruppsrörelse med nära förbindelser med de mest extremt nationalistiska, aggressiva, rasistiska och religiöst fanatiska elementen inom Israel.²

Neokonservatismen uppvisar också många av de kännetecken på judiska intellektuella rörelser som studeras i min bok *Kritikkulturen*³ (se Tabell 1).

TABELL 1: KÄNNETECKEN FÖR JUDISKA INTELLEKTUELLA RÖRELSER

Rörelsen är starkt engagerad i att befordra bestämda judiska intressen, såsom att hjälpa Israel eller främja invandring.

Frågorna formuleras med universalismens retorik i stället för med den judiska partikularismens.

Frågorna formuleras i moraliska termer, och en uppfattning om egen moralisk överlägsenhet genomsyrar rörelsen.

Man fylkas omkring karismatiska ledare (Boas, Trotskij, Freud).

Kärnan utgöres av judar, som håller samman och förstärker varandra.

Icke-judar framträder i väl synliga roller, ofta såsom talesmän för rörelsen.

I rörelsen härskar en stämning, som tydligt skiljer på ingrupp och utgrupper – oliktankande framställs såsom ondskan personifierad och utstöts ur rörelsen.

Rörelsen är irrationell i den bemärkelsen att den i grund och botten är inriktad på att använda tillgängliga intellektuella resurser för att främja ett politiskt ändamål.

Rörelsen är förbunden med de mest ansedda akademiska inrättningarna i samhället.

Rörelsen har tillgång till ansedda och ledande massmedier delvis till följd av judiskt inflytande över medierna.

Det bredare judiska samfundet är aktivt engagerat i att stödja rörelsen.

Neokonservatismen innebär för varje analys flera problem, varav det viktigaste är att neokonservatismens historia är ganska invecklad och komplex i jämförelse med andra judiska intellektuella och politiska rörelser. I en ovanligt stor omfattning företer neokonservatismens historia en härva av ståndpunkter och allianser liksom en mångfald av inflytanden. Detta är måhända ofrånkomligt för en i grunden politisk rörelse, som behöver anpassa sig till föränderliga omständigheter och som försöker påverka Förenta staternas mycket stora, sammansatta politiska kultur. De viktigaste förändringar, som de neokonservativa ställts inför, har varit deras förlust av inflytande i det demokratiska partiet och Sovjetunionens fall. Även om det finns en anmärkningsvärd kontinuitet i de neokonservativa judarnas intressen såsom judar – varvid det främsta är Israels säkerhet och välgång – krävde dessa omkastningar nya politiska allianser och framkallade ett behov av nytt arbete ägnat åt en nyinventering av den amerikanska utrikespolitikens intellektuella grundval.

Neokonservatismen erbjuder även svåra problem med beteckningarna. Såsom framställs i det följande, härrör neokonservatismen såsom rörelse från det långvariga samröre judar haft med vänstern. Men den samtida neokonservatismen är icke blott ett annat namn på före detta liberaler eller före detta vänsteranhängare. Faktiskt har många andra generationens neokonservativa, såsom David Frum, Jonah Goldberg och Max Boot, aldrig varit knutna till vänstern. Neokonservatismen utgör snarare en i grunden ny form av amerikansk konservatism, om den alls kan kallas konservatism. Genom att undantränga traditionella former av konservatism har neokonservatismen egentligen befästat vänsterns grepp om det offentliga samtalet om politik och kultur i Förenta staterna. Den djupa och bestående klyftan mellan de neokonservativa och de mer traditionella amerikanska konservativa – ett av de ämnen denna uppsats behandlar – anger att problemet är långt ifrån löst.

Mångfalden av inflytelser hos de neokonservativa tarvar en kommentar. Den nuvarande samlingen av neokonservativa har ibland betecknats som trotskister.⁴ Såsom senare skall framgå, kan somliga av de intellektuella inflytelser neokonservativa rönt härledas till Trotskij, men trotskismen kan inte betraktas såsom ett inflytande som för närvarande gör sig gällande inom rörelsen. Och även om statsfilosofen Leo Strauss förvisso är en guru för somliga neokonservativa, är hans inflytande ingalunda allenarådande och ger i alla händelser endast en mycket ungefärlig ledning om vad de neokonservativa anser böra ingå i det offentliga handlingsprogrammet. I själva verket är den långt bästa förutsägaren av neokonservativa åsikter, åtminstone om utrikespolitiken, vad den politiska högern i Israel anser ligga i Israels bästa intressen. Neokonservatismen följer inte det mönster för judiska intellektuella rörelser som beskrivits i *Kritikkulturen* och som kännetecknas av guruer ("rabbiner") och deras lärjungar samlade omkring ett snävt inriktat intellektuellt synsätt, såsom var fallet med Freud, Boas eller Marcuse. Allmänt sett kan neokonservatismen bättre beskrivas som ett invecklat, tätt knutet nätverk av kolleger och släktingar, vilket är centrerat omkring judiska publicister och organisatörer och på ett flexibelt sätt används för att värva både judars och icke-judars sympatier i utnyttjandet av Förenta staternas rikedom och makt till Israels fromma. I och för sig själv bör neokonservatismen betraktas såsom en delvis dold gren av den massiva och mycket effektiva proisraeliska lobbyn, som innefattar organisationer som Kommittén för amerikansk-israeliska offentliga angelägenheter (American Israel Public Affairs Committee, AIPAC) – den mäktigaste lobbygruppen i Washington – och Amerikas sionistiska organisation (Zionist Organization of America, ZOA). Framstående neokonservativa har förvisso varit knutna till sådana öppna proisraeliska organisationer som Judiska institutet för frågor om nationell säkerhet (Jewish Institute for National Security Affairs, JINSA) och Washingtoninstitutet för Mellanösternpolitik (Washington Institute for Near East Policy, WINEP) och ZOA. (Tabell 2 förtecknar de i denna uppsats använda förkortningarna för de viktigaste neokonservativa och proisraeliska aktivistorganisationerna.)

TABELL 2: I DENNA UPPSATS ANVÄNDA FÖRKORTNINGAR FÖR
NEOKONSERVATIVA OCH PROISRAELISKA AKTIVISTORGANISATIONER

AEI: American Enterprise Institute En neokonservativ tanke-
medja. Den utger och sprider böcker och artiklar om ut- och inrikes-
politik. Nätplats: <http://www.aei.org/>

AIPAC: American Israel Public Affairs Committee. Den viktigaste
proisraeliska lobbyorganisationen i Förenta staterna. Den är särskilt
inriktad på att påverka Förenta staternas kongress. Nätplats:
<http://www.aipac.org/>

CSP: Center for Security Policy. Neokonservativ tankesmedja
specialiserad på försvarspolitik. Leddes tidigare av Douglas Feith.
CSP förestås nu av Frank Gaffney. Centret är starkt proisraeliskt och
förordar att Förenta staterna har en stark militärmakt. Nätplats:
<http://www.centerforsecuritypolicy.org/>

JINSA: Jewish Institute for National Security Affairs. Proisraelisk
tanke- och informationsmedja specialiserad på att främja militärt samarbete mellan
Förenta staterna och Israel. Nätplats: <http://www.jinsa.org/>

MEF: Middle East Forum. MEF leds av Daniel Pipes och är en
proisraelisk intresseorganisation, som arbetar delvis med samma
frågor som WINEP men allmänt sett är mera högröstad. Nätplats:
<http://www.meforum.org/>

PNAC: Project for the New American Century. PNAC leds av
William Kristol, publicerar brev and uttalanden som undertecknats
huvudsakligen av framstående neokonservativa och som är tänkta att
påverka den förda politiken.

Nätplats: <http://www.newamericancentury.org/>

SD/USA: Social Democrats/USA. ”Vänster-neokonservativ politisk
organisation, som förordar löntagarvänlig socialpolitik och pro-
israelisk, antikommunistisk utrikespolitik.

Nätplats: <http://www.socialdemocrats.org/>

WINEP: Washington Institute for Near East Policy. Proisraelisk
tanke- och informationsmedja särskilt inriktad på att framställa och sprida proisraeliskt
material för medierna. Nätplats: <http://www.washingtoninstitute.org/>

ZOA: Zionist Organization of America. Proisraelisk lobbyorganisa-
tion knuten till den mer fanatiska änden av det proisraeliska spektret i
Amerika. Nätplats: <http://www.zoa.org/>.

I jämförelse med det djupa och känslomässigt intensiva engagemanget för Israel framstår de neokonservativa åsikterna i inrikespolitiska frågor mera som påtänkta i efterhand och kommer inte att stå i fokus här. Allmänt kan sägas att de neokonservativa förespråkar bibehållandet av den sociala välfärden, invandring och den politik i medborgarrättsfrågor som kännetecknade liberalismen (och det bredare judiska samfundet) fram till omkring år 1970. Somliga av dessa politiska strävanden utgör tydliga exempel på judiskt etniskt strategiskt handlande – i synnerhet den roll hela den judiska politikerkåren från vänster till höger och hela det organiserade judiska samfundet spelade såsom den drivande kraften bakom 1965 års invandringslag, som öppnade portarna på vid gavel för icke-vit invandring. (Judiska organisationer förespråkar alltså en liberal invandringspolitik. År 2004 tillhörde praktiskt taget alla amerikansk-judiska offentliga intresseorganisationer National Immigration Forum, den främsta lobbygruppen för gränslös invandring.⁵) Eftersom de neokonservativa tillvunnit sig ett

bestämmande inflytande i den ledande konservativa rörelsen, är deras stöd för en obegränsad invandring kanske viktigare för Förenta staternas framtid än deras stöd för Israel.

Liksom alltid, när man dryftar judiskt engagemang i intellektuella rörelser, förutsätts icke att alla eller ens de flesta judar deltar i dessa rörelser. Såsom nedan skall dryftas, delar den organiserade amerikanska judenheten de neokonservativas lojalitet med likudpartiet i Israel. Neokonservatismen har dock aldrig varit en åsikt, som majoriteten av den amerikanska judenheten företrätt, åtminstone inte om man för att vara neokonservativ måste rösta på det republikanska partiet. I 2000 års presidentval röstade 80 procent av judarna på Al Gore.⁶

Dessa procenttal kan vara missvisande, eftersom det under 2000 års val inte var allmänt känt att George W. Bushs främsta rådgivare hade mycket starka judiska förbindelser, sina sympatier hos likud och en positiv inställning till regimbyte i Mellanösterns muslimska länder. Republikanska valstrateger hoppas på att få 35 procent av de judiska väljarnas röster i 2004 års val.⁷ President Bushs tal inför AIPACs nationalkonvent den 18 maj 2004 ”mottogs med en vild och ihållande stående ovation till gensvar på en åhörarens uttalade önskan om ’fyra år till’. Flertalet av de omkring 4500 delegaterna vid AIPACs nationalkonvent ställde sig med ens upp för att visa presidenten sitt stöd... Anekdotiskt material pekar mot en grundlig omkastning i den judiska väljarkåren, som historiskt sett har dragit till det demokratiska partiet men kan övergå till Bushs läger på grund av dennes ståndpunkt i en enda fråga: hans orubbliga stöd för Israel.”⁸ Likväl kan det hända att demokraterna inte förlorar så många judiska väljare, eftersom John Kerry, den sannolike demokratiska kandidaten, kan uppvisa ett ”hundraprocentigt förflutet” till Israels förmån och har lovat att fortsätta engagemanget i Irak och rent av öka de amerikanska styrkorna i detta land.⁹

Den avgörande frågan är att bestämma i vilken omfattning neokonservatismen är en judisk rörelse – i vilken omfattning judar behärskar rörelsen och utgör ett avgörande inslag i rörelsen. Man måste då dokumentera att de judar som är engagerade i rörelsen har en judisk identitet och att de är judiskt motiverade – det vill säga att de ser sitt deltagande såsom riktat mot uppnåendet av bestämda judiska mål. Vad gäller de neokonservativa består ett viktigt led i bevisföringen i att visa deras starka förbindelser med Israel – ”deras lidelsefulla hängivenhet för en nation som ej är deras egen”, såsom Patrick Buchanan uttrycker det,¹⁰ och i synnerhet för likudpartiet. Såsom jag sade ovan, skall jag hävda att det viktigaste motivet för de judiska neokonservativa har varit att främja Israels sak. Men även om detta påstående är sant, medför det inte att alla judar är neokonservativa. Jag avvisar därför argument av det slag Richard Perle framförde, när han bemötte anklagelser om att neokonservativa till övervägande del är judar med anmärkningen att judar alltid tenderar att vara till oproportionerlig del engagerade i intellektuella verksamheter och att många judar motsätter sig de neokonservativa.¹¹ Detta är förvisso fallet men lämnar frågan obesvarad huruvida neokonservativa judar uppfattar sina åsikter såsom främjande judiska intressen och huruvida rörelsen själv har ett stort inflytande. En viktig punkt i det som följer är emellertid att det organiserade judiska samfundet spelat en avgörande roll för att trygga neokonservatismens framgång och för att hindra en offentlig diskussion om rörelsens judiska rötter och judiska syften.

ICKE-JUDISKT ENGAGEMANG I NEOKONSERVATISMEN

Liksom i de andra judiska intellektuella och politiska rörelserna har icke-judar varit välkomna också i denna rörelse och däri fått väl synliga roller såsom rörelsens ansikten utåt. Detta försvagar naturligtvis intrycket av att det faktiskt är en judisk rörelse, och det är psykologiskt sett mycket förnuftigt att till språkrör för en rörelse välja människor som liknar dem man försöker övertyga. Det var därför som de neokonservativa utsåg Ahmed Chalabi (en shiitisk irakier, som studerat för den tidige neokonservative teoretikern Albert Wohlstetter och var en nära personlig vän med framstående neokonservativa, däribland Richard Perle) till ledare för det efterkrigstida Irak.¹² Det finns exempel på detta – däribland Freuds bekanta

uttalanden om behovet av en icke-jude som psykoanalysens företrädare (han lät Carl Jung fylla den uppgiften för en tid, tills Jung stegrade sig inför denna roll, och därefter Ernest Jones). Margaret Mead och Ruth Benedict var de för allmänheten mest kända boasianska antropologerna, och det fanns väldigt många icke-judiska vänstermänniskor och invandringsförespråkare, som lyftes fram på väl synliga platser i judebehärskade rörelser – och ibland vantrivdes med sin roll.¹³ Albert Lindemann betecknar icke-judar bland ledarna för bolsjevikrevolutionen såsom ”förjudade icke-judar” – ”en term som, befriad från sina otäcka bibetydelser, torde kunna användas för att understryka en ofta förbisedd sak: Även i Ryssland fanns det somliga icke-judar, bolsjeviker och icke-bolsjeviker, som respekterade judarna, prisade dem över hövan, apade efter dem, beflitade sig om deras välfärd och hade starka vänskapsband eller kärleksförbindelser med dem.”¹⁴

Det fanns bland de Newyorkintellektuella en liten skara icke-judar, vilka i egenskap av medlemmar av 1940-talets antistalinistiska vänster var förelöpare till de neokonservativa. Framträdande exempel på dylika icke-judar var Dwight MacDonald (som Michael Wresin kallade ”en framstående goj bland partisanskierna”¹⁵ – det vill säga den merendels av judar bestående kretsen kring tidskriften *Partisan Review*), James T. Farrell och Mary McCarthy. Också John Dewey hade nära band med de Newyorkintellektuella och stöddes mycket frikostigt av dem;¹⁶ Dewey var nära lierad också med sin tidigare lärjunge Sidney Hook, som var en annan viktig gestalt i den antistalinistiska vänsterna. Dewey var judevän och yttrade: ”När allt kom omkring, var det ju de kristna som gjorde dem till ’det’ [det vill säga offer]. Eftersom jag bor i New York, där judarna bestämmer levnadsstandarden alltifrån varuhus till bostadshus, tänker jag ofta att judarna är den historiska kristendomens finaste alster... Hur som helst är den finaste människa som jag känner en jude – [den humanitära grundaren av Internationella jordbruksinstitutet] David Lubin.”¹⁷

Detta behov av att engagera icke-judar är särskilt trängande för neokonservatismen såsom en politisk rörelse: Eftersom de neokonservativa judarna utgör en mycket ringa del av väljarkåren, behöver de knyta allianser med sådana icke-judar som anser sina intressen sammanfalla med de förras. Icke-judar har en mängd olika motiv för att ansluta sig till judiska intressen, såsom befordran i karriären, nära personliga förhållanden eller beundran för enskilda judar och djupa personliga övertygelser. Till exempel var senator Henry Jackson i sin politiska strävan nära förbunden med de neokonservativa. Han var en varm judevän delvis på grund av upplevelser i ungdomen. Hans allians med de neokonservativa härrörde också från hans (helt förnuftiga) åsikt att Förenta staterna och Sovjetunionen var inbegripna i en strid på liv och död och hans åsikt att Israel var en värdefull bundsförvant i den kampen. Eftersom de neokonservativa har en stark och lukrativ närvaro i medierna, tankesmideriet och den politiska kulturen i allmänhet, är det knappast överraskande att komplexa blandningar av opportunism och personlig övertygelse kännetecknar icke-judar som deltar i rörelsen.

ENGAGEMANG I UNIVERSITETEN OCH MEDIERNA

Ett viktig sida hos de judiska intellektuella och politiska rörelser jag studerat har varit deras förbindelser med ansedda universitet och massmedier. Det universitet, som närmast förknippas med den nuvarande generationen neokonservativa, är Chicagouniversitetet, akademiskt hemvist icke endast för Leo Strauss utan även för Albert Wohlstetter, en matematiker som blev utrikespolitisk strateg och mentor för Richard Perle och Paul Wolfowitz, vilka båda sistnämnda har nått makt och inflytande i George W. Bushs administration. Chicago-universitetet var hemvist även för Strauss’ lärjunge Allan Bloom, sociologen Edward Shils och romanförfattaren Saul Bellow i den tidigare generationen neokonservativa.

Ett annat viktigt akademiskt hem för de neokonservativa har varit Skolan för avancerade internationella studier (School of Advanced International Studies, SAIS) vid Johns-Hopkins-universitetet. Wolfowitz tillbragte de flesta av de år, då Clinton var president, såsom professor

vid SAIS. Chef för programmet ”strategiska studier” vid SAIS är Eliot Cohen, som undertecknat ett antal uttalanden och brev som utgick från Projektet för ett nytt amerikanskt århundrade, däribland det brev om Israel och Irak som i april 2002 ställdes till president Bush (mer om detta brev nedan). Han är också rådgivare vid Frank Gaffneys Centrum för säkerhetspolitik, en viktig neokonservativ tankesmedja. Cohen är berömd för att ha präglat uttrycket ”fjärde världskriget” om kriget mot terrorismen. I sin bok *Supreme Command* (Högsta kommandot) argumenterar han för att civila ledare bör fatta de viktiga militära besluten och inte överlåta dem åt militära chefer. Cheney och Wolfowitz uppfattade detta budskap såsom understrykande behovet av att hindra militären från att utöva ett alltför stort inflytande, som i efterdyningarna av 1991 års golfkrig, när Colin Powell såsom ordförande i försvarsstabsrådet hade satt in sitt inflytande på att motsätta sig Saddams Husseins störtande.¹⁸

Till skillnad från andra judiska intellektuella rörelser har de neokonservativa tvingats möta betydande motstånd inom den akademiska världen, i synnerhet från araber och vänsterfolk på universitetens institutioner för Mellanösternstudier. Till följd därav har neokonservativa aktivistgrupper, i synnerhet WINEP och MEFs organisation Campus Watch, övervakat den akademiska debatten och kursinnehållen och organiserat protester mot professorer, liksom de stått bakom lagstiftning i kongressen som avser att påtvinga universiteten regeringsövervakning av studieprogram rörande Mellanöstern (se nedan).

Judiska intellektuella och politiska rörelser har också typiskt haft lätt att tillgå ansedda ledande massmedier, och detta gäller förvisso även de neokonservativa. De viktigaste är *Wall Street Journal*, *Commentary*, *Public Interest*, bokförlaget Basic Books liksom Conrad Blacks och Rupert Murdochs medieimperier. Murdoch äger tevekanalen Fox News Channel och *New York Post* och är huvudfinansiären av William Kristols *Weekly Standard* – alla är viktiga neokonservativa massmedier.

Ett exempel, som väl belyser dessa förbindelser, är Richard Perle. Perle står upptagen såsom till AEI knuten ledamot (resident fellow) och sitter i styrelserna för *Jerusalem Post* och Hollinger Corporation, det sistnämnda ett mediebolag som kontrolleras av Conrad Black. Hollinger har ett stort ägande av medieföretag i Förenta staterna (*Chicago Sun-Times*), England (*Daily Telegraph*), Israel (Jerusalem Post) och Kanada (*National Post*; äger 50 procent av CanWest Global Communications, som kontrolleras av Israel Asper och hans släkt. CanWest har aggressivt slagit ned på egna journalister för varje avvikelser från dess starkt proisraeliska redaktionella linje¹⁹). Hollinger äger också dussintals mindre publikationer i Förenta staterna, Kanada och England. Alla dessa mediaföretag ger uttryck för den livligt proisraeliska hållning Perle innehar. Perle har skrivit ledarartiklar i Hollingers tidningar liksom i *New York Times*.

Neokonservativa såsom Jonah Goldberg och David Frum har ett mycket stort inflytande över *National Review*, tidigare ett bålverk för traditionellt konservativt tänkande i Förenta staterna. Neokonservativa tankesmedjor såsom AEI har en stor del av sin medlemskår gemensam med judiska aktivistorganisationer såsom AIPAC, den främsta proisraeliska lobbyorganisationen i Washington, och WINEP. (När president George W. Bush talade inför AEI om Irakpolitiken, hölls evenemanget passande nog i Albert Wohlstetter Conference Center.) Ett viktigare mål för AEI är att hålla en hög profil såsom experter i de tongivande medierna. En kort lista skulle upptaga Michael Ledeen's namn. Även bland de neokonservativa är han extrem i sitt begär efter krig mot alla muslimska länder i Mellanöstern. Han är ”forskare fast knuten till lärostolen för frihetsstudier vid AEI”, skriver ledare för Scripps Howard News Service och *Wall Street Journal* och framträder i Fox News Channel. Gästforskaren vid AEI Michael Rubin skriver i *New Republic* (som kontrolleras av den pålitligt proisraeliske Martin Peretz), *New York Times* och *Daily Telegraph*. Reuel Marc Gerecht, som är en forskare fast knuten till AEI och direktör för Mellanösterninitiativet vid PNAC, skriver i *Weekly Standard* och *New York Times*. En annan framstående medlem av AEI är David Wurmser, som tidigare

ledde programmet för Mellanösternstudier vid AEI, men därefter antog en viktig roll i att tillhandahålla desinformation inför kriget i Irak (se nedan). Hans anställning vid AEI finansierades av Irving Moscowitz, en rik understödare av bosättarrörelsen i Israel och av neokonservativ aktivism i Förenta staterna.²⁰ Vid AEI skrev Wurmser ledarartiklar för *Washington Times*, *Weekly Standard* och *Wall Street Journal*. Hans bok *Tyranny's Ally: America's Failure to Defeat Saddam Hussein*, förespråkade att Förenta staterna använde militärmakt för att åstadkomma regimbyte i Irak. Denna bok utgavs av AEI år 1999 och hade ett förord skrivet av Richard Perle.

Före invasionen av Irak var *New York Times* djupt invecklad i att sprida bedrägerier om Iraks massförstörelsevapen och förbindelser med terroristorganisationer. Judith Millers förstasidesartiklar byggde på uppgifter från irakiska avhoppare, som var välkända för att vara ovederhäftiga på grund av sitt eget intresse av att se Saddam Hussein störtad.²¹ Många av dessa sagesmän, däribland den ökände Ahmed Chalabi, främjades även av försvarsdepartementets byrå för särskilda planer, vilken står i samband med många av Bush-administrationens mest framstående neokonservativa (se nedan). Millers felsteg kunde ha skrivits på inkompetensens konto, om det inte vore för hennes nära förbindelser med framträdande neokonservativa organisationer, i synnerhet Daniel Pipes' Forum för Mellanöstern (Middle East Forum, MEF), som ivrigt eftersträvade kriget i Irak. MEF betecknar Miller såsom sakkunnig föreläsare om Mellanösternfrågor, och hon har skrivit artiklar för MEF-medier, däribland *Middle East Quarterly* och *MEF Wire*. MEF ordnade också en fest i samband med utgivningen av hennes bok om islamisk fundamentalism, *God Has Ninety-Nine Names*. Millers far är etnisk jude, och hon har själv en stark judisk medvetenhet: hennes bok *One by One: Facing the Holocaust* "har försökt att ... visa hur varje [europeiskt] land jag bott och arbetat i undertryckt eller förvrängt eller politiskt manipulerat minnet av Förintelsen".²²

New York Times har bett om ursäkt för "rapportering som inte var så strängt kontrollerad som den borde ha varit" men har hittills vägrat att utpeka Millers artiklar såsom värda att särskilt klandras.²³ *New York Times'* försummelse går faktiskt mycket längre än frågan om Miller:

Somligt av *New York Times'* rapportering månaderna före invasionen av Irak var godtroget. Mycket av det framhölls på ett olämpligt sätt genom slås stort upp på förstasidan med sensationella rubriker, och flera utmärkta artiklar av David Johnston, James Risen och andra, som gav perspektiv eller ifrågasatte uppgifter i de bristfälliga rapportagen, framfördes lika lågmält som vaggsånger. Särskilt anmärkningsvärd bland dessa artiklar var Risens "C.I.A.-tjänstemän känner påtryckningar när de förbereder Irak-rapporter", som skrevs flera dagar före invasionen och utan förklaring lades åt sidan för en vecka. Den trycktes först tre dagar efter krigets utbrott och stoppades då undan på sidan B10.²⁴

New York Times är som bekant judeägd och har ofta anklagats för att vinkla sin rapportering i frågor som är viktiga för judar.²⁵ Det är kanske ytterligare ett exempel på arvet efter Jacob Schiff, den judiske aktivist och filantrop, som stödde Adolph Ochs' köp av *New York Times* 1896, därför att han ansåg att denne "kunde bli till stor nytta för judarna i allmänhet".

DET BREDARE JUDISKA SAMFUNDETS DELTAGANDE

Ett annat vanligt tema för judiska intellektuella och politiska rörelser har varit det bredare judiska samfundets engagemang och inflytande. De framträdande neokonservativa utgör visserligen bara en mycket liten bråkdel av det amerikanska judiska samfundet, men det råder

ringa tvivel om att det organiserade judiska samfundet delar deras engagemang för likudpartiet i Israel och, kan man rimligen sluta, likuds önskan att se Förenta staterna erövra och i praktiken kontrollera hela arabvärlden.²⁷ Till exempel sitter representanter för alla de större judiska organisationerna i AIPACs exekutivkommitté. AIPAC är den mäktigaste lobbyorganisationen i Washington. Alltsedan 1980-talet har AIPAC varit svag för likud och endast motvilligt hållit med 1990-talets arbetarpartiregering.²⁸ I oktober 2002 utfärdade De större amerikanska judiska organisationernas ordförandekonferens en förklaring till stöd för avväpandet av den irakiska regimen.²⁹ Amerikanska judiska kongressens ordförande Jack Rosen anmärkte, ”slutanförandet borde vara glasklart i sitt stöd för presidenten att om nödvändigt ensidigt gå till aktion mot Irak för att avlägsna massförstörelsevapen.”³⁰

Det organiserade judiska samfundet har också rollen av att vara meritbekräftare, i synnerhet för icke-judar. Till exempel är de neokonservativas val av ledare för Iran efter det planerade regimbytet Reza Pahlavi, den siste shahens son. I likhet med Ahmed Chalabi, som de neokonservativa främjade såsom tilltänkt ledare av Irak efter Saddam, har Pahlavi bevisat sin hängivenhet för judiska syften och det bredare judiska samfundet. Han har talat inför JINSAs styrelse, hållit ett offentligt tal vid Simon-Wiesenthal-Centrets Museum för toleransen i Los Angeles, träffat amerikansk-judiska politiska ledare och står på vänskaplig fot med företrädare för likudpartiet i Israel.³¹

Viktigast är att de ledande judiska aktivistorganisationerna varit snara att fördöma dem som gjort iakttagelser om de judiska engagemang de neokonservativa aktivisterna i Bush-administrationen har eller sett det judiska samfundets hand i kravet på krig mot Irak och andra muslimska länder. ADLs Abraham Foxman utpekade sålunda Patrick Buchanan, Joseph Sobran, ledamoten av representanthuset James Moran, MSNBCs Chris Matthews, James O. Goldsborough (en spaltredaktör i *San Diego Union-Tribune*), spaltredaktören Robert Novak och författaren Ian Buruma såsom anhängare av ”en anka om att när Amerika går i krig, har det inget att göra med att avvärja Saddam men allt att göra med judar, den ’judiska lobby’ och de judiska hökarna i Bush-administrationen, vilka enligt denna kör förordar varje krig som gagnar Israel.”³² Likaså när senator Ernest F. Hollings (demokrat från Syd-Carolina) höll ett tal i Förenta staternas senat och skrev en tidningsledare, där han hävdade att kriget mot Irak hade sin grund i ”president Bushs politik att trygga Israel” och främjades av en handfull judiska tjänstemän och opinionsledare, uttalade ADLs Abe Foxman, ”när debatten glider över i att framföra judefientliga schabloner, blir den detsamma som att söka efter syndabockar och vädja till etniskt hat ... Detta påminner om urgamla antisemitiska ankor om en judisk konspiration för att styra och manipulera regeringen.”³³ Trots kommentarer av judiska aktivistorganisationer och åtskillig rapportering i den amerikanska judiska pressen förekom inga artiklar om denna händelse i någon av de större, rikstäckande amerikanska tidningarna.³⁴

Dessa gestalter, som är verksamma i ledande medier och i politiken, anklagas för antisemitism – den mest dödsbringande beskyllning som tänkas kan i den samtida världen – av den mäktigaste judiska aktivistorganisationen i Förenta staterna. Simon-Wiesenthal-Centret har anklagat Buchanan och Moran för antisemitism också för deras kommentarer om denna fråga.³⁵ Foxman anser sig visserligen inte behöva framlägga några argument över huvud taget, medan däremot SWC anser det tillräckligt anmärka att judarna har olika åsikter om kriget. Detta sistnämnda är självfallet en icke-fråga. Den verkliga frågan är huruvida det är berättigat att inleda en debatt om i vilken grad de neokonservativa aktivisterna inom Bush-administrationen motiveras av sina långvariga band med likudpartiet i Israel och om det organiserade judiska samfundet i Förenta staterna likaledes stöder likudpartiet i dess strävan att inveckla Förenta staterna i krig som ligger i Israels intresse. (Det råder ringa tvivel om hur SWC såg på kriget mot Irak. Forsvarsminister Rumsfeld inbjöd rabbi Marvin Hier, Centrets andlige ledare, till orienteringar om kriget.)³⁶

Naturligtvis har neokonservativa i medierna – varav David Frum, Max Boot, Lawrence F.

Kaplan, Jonah Goldberg och Alan Wald är de mest betydande³⁷ – varit flitiga med att stämpla sina motståndare som ”antisemiter”. Ett tidigt exempel avsåg ett tal Russell Kirk höll år 1988 vid Heritage-stiftelsen, i vilket han anmärkte ”icke sällan har det förefallit som om vissa framstående neokonservativa misstagit Tel Aviv för Förenta staternas huvudstad” – något som Sam Francis betecknar såsom ”en spydighet om de neokonservativas slaviskt proisraeliska sympatier”.³⁸ Midge Decter, en framträdande neokonservativ och hustru till *Commentary*s chefredaktör Norman Podhoretz, betecknade kommentaren såsom ”en jävla kränkning, en yttring av antisemitism från Kirk som ifrågasätter de neokonservativas lojalitet”.³⁹

Beskyllningar för antisemitism har blivit det sedvanliga svaret på åsikter om att neokonservativa främjat kriget mot Irak för att gagna Israel.⁴⁰ Joshua Muravchik, vilkens band till de neokonservativa behandlas närmare nedan, skrev sålunda en försvarsartikel i *Commentary* i syfte att förneka att de neokonservativas recept för utrikespolitiken skraddarsyttts till att gagna Israel och att påståenden av den innebörden är detsamma som ”antisemitism”.⁴¹ Dylika anklagelser är anmärkningsvärda för att de genomgående underlåter att ärligt behandla frågan om de neokonservativas judiska motiv och engagemang, vilket är ämnet för en senare avdelning i denna uppsats.

Slutligen ger det bredare judiska samfundet ekonomiskt stöd till intellektuella och politiska rörelser, såsom var fallet med psykoanalysen, där det judiska samfundet mötte upp som patienter och köpare av psykoanalytisk litteratur.⁴² Detsamma har varit fallet med neokonservatismen, såsom Gary North noterat:

Med avseende på det nära sambandet mellan judar och neokonservatism är det värt att anföra [Robert] Nisbets bedömning av hur hans akademiska karriär återupplivades efter år 1965. Hans enda bok, *The Quest for Community* (Oxford UP 1953) hade återkommit som pocketbok år 1962 med titeln *Community and Power*. Sedan började han skriva för neokonservativa tidskrifter. Genast fick han kontrakt att skriva en rad böcker om konservatism, historia och kultur, begynnande med *The Sociological Tradition*, som utgavs år 1966 av Basic Books, det då nyligen bildade neokonservativa förlaget. Någon gång i slutet av 1960-talet sade han mig. ”Jag blev fast anställd sociolog åt folket kring *Commentary–Public Interest*. Judar köper en massa akademiska böcker i Amerika.” Vissa saker är självklara men utsagda. Han kunde följa dit pengarna ledde honom. Det kunde också hans förläggare.⁴³

Det bredare judiska samfundets stöd och den välfungerande neokonservativa infrastrukturen i medierna och tankesmedjorna ger såväl judar som icke-judar oemotståndliga möjligheter för yrkeskarriären. Jag säger inte att människor som Nisbet inte tror på vad de skriver i neokonservativa publikationer. Vad jag säger är att det kan vara ekonomiskt mycket lönsamt och yrkesmässigt givande att hysa åsikter som tilltalar de neokonservativa.

I det följande skall jag först spåra neokonservatismens historiska rötter. Därefter tecknas porträtt av flera viktiga neokonservativa med fokus satt på deras judiska identitet och förbindelser med proisraelisk aktivism.

NEOKONSERVATISMENS HISTORISKA RÖTTER – FRÅN EXTREMVÄNSTER TILL NEOKONSERVATISM

Alla 1900-talets judiska intellektuella och politiska rörelser stammar ur judars djupa engagemang i vänstern. Men alltsedan 1920-talets slut, när Leo Trotskijs anhängare bröt sig ur den ledande kommunistiska rörelsen, har den judiska vänstern varit splittrad. Man brukar säga att

den viktigare gestalt, som förenat Trotskij och den neokonservativa rörelsen, är Max Shachtman, en jude som föddes i Polen år 1904 men i barndomen kom till Förenta staterna. Liksom andra vänstermänniskor på 1920-talet var Shachtman hänförd av Sovjetunionen, skrev år 1923 att det var "ett skinande rött ljus i kapitalismens dystra mörker".⁴⁴ Shachtman började såsom anhängare av James P. Cannon,⁴⁵ som hade omvänt till Trotskijs åsikt att Sovjetunionen borde aktivt underblåsa revolutionen.

Den trotskistiska rörelsen hade en judisk miljö, då Shachtman drog till sig unga judiska lärjungar – det mönster av rabbin och lärjungar som är välkänt från judiska intellektuella rörelser: "Unga män omkring Shachtman ansträngde sig föga att dölja sin Newyorkbakgrund eller sin intellektuella begåvning och smak. Många år senare kunde de alltiämt höra Shachtmans röst i varandras tal."⁴⁶ I mycket större utsträckning än kommunistpartiet, som var betydligt större och beslutet att följa den sovjetiska linjen, överlevde trotskisterna som en liten grupp samlad omkring karismatiska ledare såsom Shachtman, som hyllade den berömda Trotskij, vilken lurade i bakgrunden såsom landsförvisad från Sovjetunionen och numera boende i Mexiko. I rörelsens judiska miljö beundrade man Shachtman mycket såsom talare tack vare hans förmåga i debatt och polemik. Han blev den urtypiske rabbinen eller gurun – anföraren av en tätt sammanknuten, psykologiskt intensiv grupp: "Han brukade krama och kyssa [sina anhängare]. Han brukade nypa dem hårt i båda kinderna enligt en vana som vissa uppfattade såsom en blandning av sadism och tillgivenhet."⁴⁷

Trotskisterna tog på allvar den marxistiska tanken att den proletära socialistiska revolutionen skulle utbryta först i Västerlandets framskridna samhällen i stället för i det efterblivna Ryssland eller Kina. De ansåg också att en revolution enbart i Ryssland var dömd att misslyckas, eftersom socialismens framgång i Ryssland ofrånkomligen skulle bli beroende av världsekonomin. Slutsatsen av denna tankegång blev att marxisterna borde förespråka en ständig revolution, som skulle fullständigt sopa bort kapitalismen, i stället för att inrikta sig på att bygga socialismen i Sovjetunionen.

Shachtman bröt med Trotskij i fråga om försvaret av Sovjetunionen i andra världskriget. I stället började han utveckla sin egen "tredje lägrets marxism", som anslöt sig till James Burnham i betonandet av inre demokrati och analysen av Sovjetunionen såsom "byråkratisk kollektivism". Åren 1939–1941 bekämpade Shachtman vänsterintellektuella såsom Sidney Hook, Max Eastman och Dwight Macdonald, vilka förkastat icke endast stalinismen utan även trotskismen såsom inte tillräckligt öppna och demokratiska. De såg också Trotskij själv såsom skyldig till några av den tidiga bolsjevikregimens värsta övergrepp, i synnerhet hans förbud mot oppositionspartier och hans åtgärder i krossandet av matroserna i Kronstadt, vilka krävt demokrati. Shachtman försvarade en öppen, demokratisk version av marxismen men var bekymrad över att hans kritiker var i färd med att överge socialismen – och därmed kastade ut barnet med badvattnet.

Hook, Eastman, Burnham och Macdonald utgjorde alltså en "högervriden" kraft inom den antistalinistiska vänstern. Det är denna kraft som med större rätt kan betecknas som en av neokonservatismens närmaste föregångare. Inemot år 1940 var Macdonald Shachtmans enda band med den grupp Newyorkintellektuella som fylkades kring tidskriften *Partisan Review* – ytterligare en huvudsakligen judisk grupp – och ett band som blev tunnare. Också James Burnham bröt med Shachtman år 1940. År 1941 förkastade Burnham stalinismen, fascismen och även Roosevelts "nya giv" såsom byråkratiska hot och utstakade en hållning, som kännetecknades av "juridiskt försvar, hans kritik av politiska tendenser till direktörsstyre och sitt eget försvar av frihet"⁴⁸, och han blev till sist en fast inrättning vid *National Review* årtiondena innan den blev en neokonservativ tidskrift.

Shachtman själv blev kallakrigare och socialdemokrat i slutet av 1940-talet och försökte bygga en alltomfattande vänster, medan hans förutvarande trotskistiska bundsförvanter i Fjärde internationalen var inriktade på att fortsätta att leva isolerat i skilda vänstersektorer.

Under denna tid såg Shachtman det stalinistiska maktövertagandet i Östeuropa såsom ett långt större hot än Förenta staternas makt, ett förspel till hans stöd för invasionen av Kuba i Grisbukten och Förenta staternas ingripande i Vietnam. På 1950-talet förkastade han den revolutionära socialismen och slutade att kalla sig trotskist.⁴⁹ På 1960-talet såg han demokratiska partiet såsom vägen till socialdemokrati, samtidigt som han likväl behöll något av sin hängivenhet för marxismen och socialismen. ”Även om han fram till slutet av sitt liv brukade hävda att han funnit nycklarna till marxismen i sin tid, filade han om nycklarna allteftersom han gick vidare. I 1950-talets början hade han talat, skrivit och handlat såsom vänstersocialist, ehuru icke längre en revolutionär sådan. I 1950-talets slut anslöt han sig till den amerikanska socialdemokratins ledande riktning”⁵⁰ med en strategi för att driva ut storbolagen och vita sydstatarna ur demokratiska partiet (motsatsen till Nixons ”sydstatsstrategi” för republikanska partiet). På 1960-talet ”föreslog han mer öppet än någonsin förut att Förenta staternas makt skulle användas för att främja demokrati i tredje världen”⁵¹ – en åsikt som förenar honom med senare tiders neokonservativa.

På 1960-talet blev Michael Harrington, författaren till den inflytelserika boken *The Other America: Poverty in United States*, den bäst kände Shachtman-anhängaren. De gick dock isär, när Harrington visade större sympati för det framväxande inflytandet av den mångkulturella, pacifistiska, feministiska ”nya politiken” i demokratiska partiet, medan Shachtman behöll sin trohet till demokraterna såsom fackföreningsrörelsens och antikommunismens parti.⁵² Shachtman blev fiende till den nya vänstern, vilken han såg såsom alltför ursäktande mot Sovjetunionen. ”När jag betraktar den nya vänstern, vill jag bara gråta. Om någon bestämde sig för att ta fasta på den gamla vänsterns alla misstag och dumheter och multiplicera dem till n-te graden, så skulle man få dagens nya vänster.”⁵³ Detta sammanhänge med tvister med *Dissents* redaktör Irving Howe, som publicerade en lång rad författare, däribland Harrington, även om Shachtmans anhängare Carl Gershman och Tom Kahn satt kvar i *Dissents* redaktion till 1971–1972.

Den viktigaste förbindelselänken mellan Shachtman och politikens huvudfåra var det inflytande han och hans anhängare övade på AFL–CIO [den amerikanska motsvarigheten till svenska LO. Ö.a.] Såsom öppet antikommunistisk och tillskyndare av både vietnamkriget och sionismen stödde Shachtman år 1972 strax före sin död senator Henry Jackson vid de demokratiska primärvalen inför presidentvalet. Jackson stödde hängivet Israel (se nedan), och vid denna tid hade stödet till Israel ”blivit en lackmusprov för shachtmaniterna”.⁵⁵ Jackson, som var nära knuten till AFL–CIO, anställde Tom Kahn, som hade blivit anhängare till Shachtman på 1950-talet. Kahn var verkställande sekreterare för shachtmaniternas Förbund för näringslivsdemokrati, som vid denna tid leddes av Tom Harrington. Kahn var också chef för Avdelningen för internationella frågor vid AFL–CIO, där han ”fanatiskt främjade Israel”⁵⁶, till den grad att AFL–CIO blev världens största icke-judiska innehavare av israeliska statsobligationer. Hans avdelning hade en budget av 40 miljoner dollars, varav det mesta tillfördes genom federala anslag från Nationella stiftelsen för demokrati (NED).⁵⁷ Under Reagan-administrationen fick AFL–CIO omkring 40 procent av tillgängliga anslagsmedel från NED, medan ingen annan skattefinansierad grupp fick mer än 10 procent. Denna obalans har föranlett spekulation om att NED egentligen ligger i händerna på Social Democrats USA – Shachtmans politiska arvtagare (se nedan) – som bland dina medlemmar i dag räknar både NEDs ordförande Carl Gershman och ett antal AFL–CIO-tjänstemän som arbetar med stiftelsen.

Under Carl Gershmans och shachtmaniternas ledning bytte det amerikanska socialistpartiet år 1972 namn från Socialist Party USA till Social Democrats USA.⁵⁸ SD/USAs medlemmar nådde ringa politisk makt, när de arbetade med Jackson, eftersom demokratiska partiets nya politik dominerade med sitt starka inflytande från 1960-talets nya vänster. Men när Ronald Reagan 1980 valdes till president, nådde nyckelpersoner inom SD/USA maktställningar i både arbetarrörelsen och regeringen. Bland de senare märks sådana av Reagan utnämnda som

FN-ambassadören Jeane Kirkpatrick, biträdande utrikesministern med ansvar för inom-amerikanska ärenden Elliott Abrams (svärson till Podhoretz och Decter), nedrustningsförhandlaren i Genève Max Kampelman (rådgivare åt Hubert Humphrey och grundande medlem av JINSA, i vars rådgivande utskott han alltså sitter) och Gershman, som var rådgivare till FN-ambassadören Kirkpatrick och chef för NED.⁵⁹ Andra shachtmaniter i Reagan-administrationen var medlemmen av SD/USAs nationalkommitté Joshua Muravchik, som skrev artiklar, vari han försvarade Reagans utrikespolitik, och SD/USAs vice ordförande Penn Kemble, som ledde Prodemca, en inflytelserik lobbygrupp för Contras, motståndarna till vänsterrörelsen sandinisterna i Nicaragua. Abrams och Muravchik har fortsatt att spela viktiga roller i neokonservativa kretsar inom George W. Bushs administration (se nedan). Förutom att vara knuten till SD/USA⁶⁰ har Kirkpatrick goda neokonservativa vitsord. Hon sitter i JINSAs styrelse och är högre uppsatt ledamot av AEI. Hon har också erhållit flera utmärkelser av judiska organisationer, däribland priset "Israels försvarare" [New York], vilket ges till icke-judar som står upp för det judiska folket (andra neokonservativa mottagare räknar Henry Jackson och Bayard Rustin), "B'nai B'riths humanitära pris" och priset "Sions vän på 50-årsdagen" från Israels premiärminister (1998).⁶¹ Kirkpatricks framlidne man Evron främjade Hubert Humphrey och samarbetade länge med de neokonservativas gudfader Irving Kristol.

Under Reagan-administrationen var AFL-CIOs ledare från 1979 till 1995 Lane Kirkland också shachtmanit och tjänsteman vid SD/USA. Medan Kirkland under 1970-talet var AFL-CIOs sekreterare och kassör, var han också medlem av Kommittén om den nuvarande faran, en grupp neokonservativa, vari "framstående Jackson-anhängare, -rådgivare och -beundrare från båda partierna dominerade."⁶² Kirkland höll ett hyllningstal vid Henry Jacksons jordfästning. Kirkland var inte jude men gift med en judinna och hade liksom Jackson mycket nära band med judar: "Under hela sin karriär behöll Kirkland en särskild känslöbindning till judarnas kamp. Det kan ha berott på hans giftermål år 1973 med Irena [född Neumann, hans andra gifte], en tjeckisk förintelseöverlevare och i sig en inspirerande gestalt. Eller det kan ha berott på att han insåg ... att judarnas sak och arbetarrörelsens sak har varit oskiljaktiga."⁶³

Carl Gershman förblir ledare av NED, som stöder den USA-ledda invasionen av och ansträngningen till nationsbyggande i Irak.⁶⁴ NEDs allmänna linje är att arabländerna måste "komma över" den arabisk-israeliska konflikten för att i stället hylla demokratin, Israel och Förenta staterna. När Gershman återgivit sina samtal med företrädare för det judiska samfundet i Turkiet, utformar han frågorna i termer av att få antisemitismen i Turkiet att upphöra genom att förgöra al-Qaida, och det förekommer ingen kritik av Israels roll och politik såsom framkallande hat i hela regionen.⁶⁵ På 1980-talet stödde NED strategier att med icke-våld få slut på apartheid i Sydafrika och samarbetade häri med A. Philip Randolph-institutet, som leddes Bayard Rustin, vilken länge varit medborgarrättsaktivist och neokonservativ från SD/USA.⁶⁶ Kritiker av NED såsom ledamoten av representanthuset Ron Paul (republikan från Texas) har klagat att NED "icke är annat än en kostsamt program för att med amerikanska skattepengar främja gynnade politiker och politiska partier i utlandet."⁶⁷ Paul framkastar att NEDs stöd till före detta kommunister speglar Gershmans vänsterbakgrund.

För närvarande fortsätter SD/USA allmänt att stödja arbetarrörelsen i Förenta staterna och att aktivt förespråka att amerikansk makt används till att sprida demokrati i utlandet. En resolution fattad i januari 2003 yttrade att den huvudsakliga striden i världen inte står mellan islam och Västerlandet utan mellan demokratiska och odemokratiska regeringar, varvid Israel är den enda demokratin i Mellanöstern.⁶⁸ SD/USA stöder starkt demokratiskt nationsbyggande i Irak.

En framstående medlem av SD/USA är Joshua Muravchik. Muravchik sitter i SD/USAs nationella råd, är också medlem av JINSAs rådgivande utskott, forskare fast knuten till AEI och forskare vid WINEP. Hans bok *Heaven on Earth: The Rise and Fall of Socialism*⁶⁹ ser kritiskt på socialismen men förordar en på reformer inriktad socialdemokrati, som inte fullt ut omfattar socialismen. Han betraktar socialismen såsom en misslyckad religion, som är för-

hållandevis oduglig till att skapa välstånd och oförenlig med det mycket starka mänskliga begäret efter privat äganderätt.

En annan framstående medlem av SD/USA är Max Kampelman. I en artikel, som han skrivit och som finns utlagd på SD/USAs hemsida, framför han de klagomål de neokonservativa vanligen yttrat sedan 1970-talet mot FN i synnerhet vad gäller dess behandling av Israel:

”Alltsedan år 1964 ... har FN:s säkerhetsråd antagit 88 resolutioner mot Israel – den enda demokratin i regionen – och har generalförsamlingen antagit fler än 400 sådana resolutioner, däribland en år 1975, vari förklaras att ’sionismen är en form av rasism’. När palestinernas ledare, terroristen Arafat talade inför generalförsamlingen år 1974, gjorde han det med en pistol vid höften och fick en stående ovation. Medan totalitära och förtryckande regimer kan väljas in i och faktiskt sitter i FN:s säkerhetsråd, utestängs genom FN:s regler det demokratiska Israel från att delta i detta viktiga råd.”⁷⁰

DE NEOKONSERVATIVA SÅSOM FORTSÄTTNINGEN AV KALLAKRIGSLIBERALISMENS ”LIVSVIKTIGA CENTRUM”

Den andra strömning, som flutit samman med neokonservatismen, stammar från kallakrigsliberalismen, som fick herraväldet i demokratiska partiet under Truman-administrationen. Den förblev härskande tills den nya politikens inflytande började växa i partiet på 1960-talet för att nå höjdpunkten med nomineringen av George McGovern till presidentkandidat år 1972.⁷¹ I slutet av 1940-talet var en nyckelorganisation Amerikaner för demokratisk aktion, som var förbunden med sådana gestalter som Reinhold Niebuhr, Hubert Humphrey och Arthur Schlesinger junior, vilkens bok *The Vital Center* (Det livsviktiga centret, 1947) uttryckte ett liberalt antikommunistiskt synsätt, som förenade en stark uppdämning av kommunismen med ”kampen inom vårt land mot förtryck och stagnation”.⁷² Detta allmänna synsätt framkom även i Kongressen för kulturell frihet (CCF), vars centralgestalt var Sidney Hook.⁷³ CCF var en grupp antikommunistiska intellektuella som organiserades år 1950, finansierades av CIA och i sina led räknade ett antal framstående liberaler, däribland Schlesinger.

Ett nytt påhitt i jämförelse med tidigare judiska intellektuella och politiska rörelser som dryftas i *Kritikkulturen* har varit att centralgestalterna Norman Podhoretz och Irving Kristol verkat icke så mycket såsom intellektuella guruer på det sätt som Freud eller Boas eller ens Shachtman gjorde, utan mera såsom främjare och publicister av åsikter de såg såsom gynnande judiska intressen. Podhoretz’ tidskrift *Commentary* (som utges av Amerikanska judiska kommittén) och Kristols tidskrift *Public Interest* blev bearbetningscentraler för neokonservativa tankar, men många av artiklarna skrevs av människor med mycket starka akademiska meriter. På exempelvis utrikespolitikens område framträdde Robert W. Tucker och Walter Lacqueur i dessa tidskrifter såsom kritiker av liberal utrikespolitik.⁷⁴ Deras arbete förnyade den antikommunistiska traditionens ”livsviktiga centrum” genom att taga hänsyn till den västliga svaghet som framträdde i demokratiska partiets och den nya vänsterns nyapolitiken-liberalism liksom tredje världens västfientliga hållningar.⁷⁵

Det ”livsviktiga centrets” intellektuella ram blev kännetecknet för ledande neokonservativa vid rörelsens uppkomst i 1960-talets slut. Av dessa ledande var Irving Kristol och Norman Podhoretz de två mest avgörande. På utrikespolitikens område var Israels säkerhet och välgång av särskilt intresse för neokonservativa judar i tiden 1960–1980, alltså en tid då Sovjetunionen sågs som fientligt mot judarna inom sina gränser och bildade allianser med arabregimer mot Israel.

Såsom de såg det, var världen allvarligt hotad av det totalitära Sovjetunionen med aggressiva utposter runt om i världen och tredje världen förstörd av ondsint antisemitism... Ett viktigare projekt, som Moynihan, Kirkpatrick och andra neokonservativa inom och utom regeringen drev, var försvaret av Israel... Vid 1970-talets mitt var Israel måltavla för angrepp från Sovjetunionen, tredje världen och mycket av Väst. Förenta staterna var det enda undantaget, och de neokonservativa – vilka betonade att Israel var en rättvis, demokratisk stat, ständigt hotad av ondskefulla och aggressiva grannar – sökte fördjupa och stärka detta stöd.⁷⁶

Irving Kristol är helt uppriktig i sin åsikt att Förenta staterna borde stödja Israel, även om det inte ligger i dess nationella intresse att göra det:

Större nationer, vilkas identitet är ideologisk, såsom det forna Sovjetunionen och dagens Förenta staterna, har ofrånkomligen ideologiska intressen förutom mer materiella omsorger... Det är därför vi anser det nödvändigt att försvara Israel i dag, när dess överlevnad hotas. Det behövs inga invecklade geopolitiska beräkningar av det nationella intresset.⁷⁷

En händelse, som blev avgörande för neokonservatismens utveckling, var det uttalande FN-ambassadören Daniel P. Moynihan gjorde i november 1975 såsom svar på den FN-resolution som likställde sionismen med rasism. Moynihan, vilkens arbete i FN gjorde honom till de neokonservativas idol och snart nog till senator för New York⁷⁸, argumenterade emot den ”misskrediterade” åsikten ”att det finns viktiga biologiska skillnader mellan klart identifierbara grupper och att dessa skillnader faktiskt bestämmer olika nivåer av mänsklighet”.⁷⁹ (I detta avseende kanske Moynihan inte var alldeles ärlig, eftersom han synes ha tagit starkt intryck av Arthur Jensens forskning om rasskillnader i intelligens. I egenskap av president Nixons rådgivare i inrikespolitiska frågor hade Moynihan till uppgift bland annat att hålla Nixon underrättad om Jensens forskning.⁸⁰) I sitt FN-tal tillade Moynihan uppfattningen om judarna såsom en ras teoretiker såsom Houston Stewart Chamberlain, vilkens bevekelsegrund var att finns ”nya rättfärdiganden” ... för att utesluta och förfölja judar” i en tid, vari den religiösa ideologin höll på att förlora makten att göra detta. Moynihan beskrev sionismen såsom en ”nationell befrielse rörelse” men en sådan utan genetisk grund: ”sionisterna definierade sig själva endast såsom judar och förklarade att envar är jude som är född av en judisk mor eller – och detta är ett absolut avgörande faktum – envar som har övergått till judendomen.”⁸¹ Moynihan beskrev den sionistiska rörelsen såsom sammansatt av ett brett urval av ”rasliga stammar” (citationstecken i originalet) – ”svarta judar, bruna judar, vita judar, judar från Österlandet och judar från Västerlandet”.

Givetvis finns mycket att invända emot i dessa tankar. Judiska rasteoretiker, däribland sionister såsom Arthur Ruppin och Vladimir Jabotinsky (Likudpartiets hjälte hela dess historia igenom) stod i spetsen för byggandet av rasteorier om judar från 1800-talets slut och framåt.⁸² Och det finns åtskilligt material till stöd för åsikten att judar, däribland framför allt ortodoxa och konservativa judar och mycket av bosättarrörelsen, vilken utgör sionismens förtrupp i dag, har varit och fortsätter att vara starkt intresserade av att behålla sin etniska integritet.⁸³ (Såsom dryftas nedan, har faktiskt Elliott Abrams bland de neokonservativa varit en stark stämman för åsikten att judar skall gifta sig med judar och bevara sin etniska sammanhållning.)

Likväl är Moynihans tal avslöjande för hur det framställer judendomen såsom obekymrad

av judarnas etniska sammanhållning och för hur det förnekar rasens biologiska verklighet. Allmänt sett har de neokonservativa ivrigt befordrat det efterkrigstida liberala Amerikas tidsanda i rasfrågor. Såsom de typiska kallakrigetliberaler de var ända fram till 1960-talets slut stod många av de äldre neokonservativa faktiskt i spetsen för rasrevolutionen i Förenta staterna. Det är också värt notera att Moynihans FN-tal är typiskt för den omfattande apologetiska litteratur judiska aktivister och intellektuella författat till svar på den FN-resolution som jämställde sionismen med rasism. Det bästa exemplet på denna litteratur är måhända *The Myth of the Jewish Race* av Raphael Patai och Jennifer Patai.⁸⁴

Flaggskeppet bland neokonservativa tidskrifter *Commentary* har under Norman Podhoretz' redaktörskap publicerat många artiklar till Israels försvar. Ruth Wisses artikel 1981 i *Commentary*, "The Delegation of Israel" (Att fränkänna Israel berättigande) betecknas av Mark Gerson såsom "kanske det bästa uttrycket" för den neokonservativa åsikten att Israel "var en rättvis, demokratisk stat, ständigt hotad av ondsinta och aggressiva grannar".⁸⁵ Wisse ser fiendligheten mot Israel såsom ännu ett i den judefiendliga retorikens långa historia framvisat exempel på att fränkänna judendomen berättigande.⁸⁶ Denna tradition sägs ha börjat med de kristnas tro att judarna borde tilldelas en underordnad ställning, emedan de förkastat Kristus. Denna tradition kulminerade i 1900-talets Europa i hat som riktades mot sekulära judar på grund av dessas oförmåga att fullständigt assimilera sig med den europeiska kulturen. Resultatet blev Förintelsen, vilken "från förövarnas och samarbetsmännens ståndpunkt blev en otrolig framgång".⁸⁷ Israel är därför ett försök till normalisering, vari judarna skulle bli bara en nation bland de andra, ett land som kämpade för sig självt och sökte stabilitet. Det "skulle [också] ha blivit slutet för antisemitismen, och judarna kanske i vart fall får ursäktas för att de känt att de förtjänat en stunds vila i historien."⁸⁸ Men arabländerna erkände aldrig Israels berättigande, icke endast med sina krig mot den judiska staten utan också med den FN-resolution som jämställde sionismen med rasism och som "institutionaliserade antisemitismen i den internationella politiken".⁸⁹ Wisse klandrar spaltredaktören vid *New York Times* Anthony Lewis för att ha kritiserat Israels politik och samtidigt ha underlåtit att kritisera arabstater som inte omfattar västerländska ideal om yttrandefrihet och respekt för minoritetets rättigheter. Wisse lastar också vissa amerikansk-judiska organisationer och liberala judar för att ha kritiserat Menachem Begins regerings politik.⁹⁰

Artikeln är anmärkningsvärd för sin karikatymässiga åsikt att de judefiendliga hållningarnas historia kan förklaras med breda generaliseringar, enligt vilka judars beteende och åsikter är fullständigt ovidkommande för vår förståelse av antisemitismen historien igenom. Det budskap artikeln förmedlar är att judarna är oskyldiga offer för europeernas irrationella hat och därför kan kräva "en respit" från historien som araberna måste respektera genom att tillåta palestiniernas fördrivning. Artikeln är också ett vittnesbörd om den genomgripande omkastning som skett hos amerikanska judar i deras stöd för Likudpartiet och dess expansionistiska politik i Israel. Alltsedan Wisses artikel trycktes år 1981, har den positiva inställning till Likudpartiet, som kännetecknar de neokonservativa, blivit den i det organiserade amerikanska judiska samfundet förhärskande och har de liberala judiska kritikerna, som Wisse angrep, förvisats till det amerikanska judiska samfundets utkanter.⁹¹

På det inrikespolitiska området drevs de neokonservativa judarna av bekymmer över att den nya vänstern (varav många anhängare var judar) med sin radikalism äventyrade judars intressen såsom en högtintelligent, uppåtsträvande grupp. Även om judar var viktiga bundsförvanter med svarta i medborgarrättsrörelsen, var i 1960-talets slut många judar bittra motståndare till svartas ansträngningar i kommunalpolitiken att taga kontroll över skolor i New York, eftersom de hotade det judiska herraväldet i utbildningssystemet, lärarnas fackförening inräknad.⁹² Svarta och judiska intressen gick isär också när positiv särbehandling och kvoter för antagning av svarta till högskolor och universitet blev en skiljande fråga på 1970-talet.⁹³ Icke blott de neokonservativa var bekymrade över positiv särbehandling: De viktigaste

judiska aktivistgrupperna – Amerikanska judiska kommittén, Amerikanska judiska kongressen och ADL – tog Bakkes parti i ett avgörande rättsfall om rasliga kvoteringsystem vid Davis' medicinska högskola vid Kaliforniens universitet, varvid de främjade judarnas intressen såsom en högtelligent minoritet som lever i en meritokrati.⁹⁴

Trots sin tidigare historia av ungdomsradikalism och stöd för medborgarrättsrörelsen började faktiskt somliga neokonservativa att se de judiska intressena såsom förbundna med medelklassens. Såsom Nathan Glazer anmärkte år 1969, när han kommenterade svartas antisemitism och den nya vänsterns mordiska drifter riktade mot medelklassen:

Antisemitismen är endast en del av hela detta syndrom, ty om medelklassens medlemmar inte förtjänar att få behålla sin egendom, sin samhällsställning eller ens livet, så kommer förvisso judarna, de allra mest medelklassiga, att ställas i täten för de leder som utmärkts för likvidering.⁹⁵

Den nya vänstern tenderade att också hysa negativa åsikter om Israel, så att många radikala judar till sist övergav vänstern. I 1960-talets slut betecknade den svarta Studenternas samordningskommitté för icke-våld sionismen såsom "rasistisk kolonialism"⁹⁶, som massakrerade och förtryckte araber. I judars ögon framstod många svarta ledare, däribland Stokely Carmichael (Kwame Touré), Jesse Jackson, Louis Farrakhan och Andrew Young, såsom alldeles för propalestinska. (Young miste sin ställning av FN-ambassadör, därför att han ägnade sig åt hemliga förhandlingar med palestinierna.) När på 1960-talet radikala svarta, varav somliga blivit muslimer, visade palestinierna solidaritet, riktade neokonservativa sin vrede mot denna, och följden blev att många av den nya vänsterns judar lämnade rörelsen.⁹⁷ Förutom radikala svarta var andra gestalter inom den nya vänstern, såsom I. F. Stone och Noam Chomsky (båda judar), kritiska mot Israel och sågs av de neokonservativa såsom följande en prosovjetisk linje.⁹⁸ Neokonservatismens uppkomst såsom en judisk rörelse sammanhänger alltså med att vänstern, Sovjetunionen och amerikanska vänsterradikaler inräknade, hade blivit antisionistisk.

År 1970 förvandlade Podhoretz *Commentary* till ett vapen mot den nya vänstern.⁹⁹ I december samma år började *National Review*, först varsamt, att välkomna neokonservativa i det konservativa lägret och förklarade år 1971, "Vi kommer att bli glada, när den nya verklighetsförankring, som framkommer i dessa artiklar, tillämpas av *Commentary* över hela fältet av in- och utrikespolitiska frågor."¹⁰⁰ Irving Kristol stödde Nixon år 1972 och blev republikan ungefär tio år innan de flesta neokonservativa bytte sida. Men också på 1990-talet "fortsatte de neokonservativa att avskilja sig från traditionella konservativa i Mellanvästern och Södern genom sina nordöstliga rötter, sin stridslystna stil och sekularism"¹⁰¹ – vilket allt säger att neokonservatismen behöll sin i grunden judiska miljö.

Skiljelinjerna mellan neokonservativa och paleokonservativa framträdde under Reagan-administrationen i striden om utnämningen av chefen för Nationella stiftelsen för humaniora, en strid som den neokonservative William Bennett till sist vann. Kampanjen uppvisade smutskastning och gliringar riktade mot Melvin E. Bradford, en akademisk litteraturkritiker och försvarare av Söderns jordbrukarkultur, en man som de traditionella konservativa förordade. Sedan de neokonservativa anklagat Bradford för att vara en "elakartad rasist" och beundrare av Hitler, förkastades han såsom en möjlig belastning för administrationen.¹⁰²

De neokonservativas inträde i konservatismens huvudfåra skedde alltså inte utan kamp. Samuel Francis bevittnade mycket av de konservativas tidiga inbördeskrig, vilket de neokonservativa till sist vann. Francis gör en "katalog över de neokonservativas ansträngningar att icke blott debattera, kritisera och vederlägga den traditionella konservatismens ideer utan brännmärka, förtala och söka skada de gestalter och inrättningar tillhörande den gamla

högern, vilka de utsett till sina måltavlor.”¹⁰³

Det finns talrika berättelser om hur neokonservativa lyckats vinna inträde i konservativa inrättningar, tvinga bort eller sätta ned konservativa och ändra dylika inrättningshållning och filosofi i neokonservativ riktning ... Skribenter som Melvin E. Bradford, Joseph Sobran, Patrick J. Buchanan och Russell Kirk, och inrättningar som tidskriften *Chronicles*, Rockford-institutet, Philadelphia-sällskapet och Institutet för studier mellan högskolor har burit några av den amerikanska konservatismens mest aktade och utmärkta namn. Deras neokonservativa fiender visade en fast beslutsamhet att driva dem ut ur den rörelse de själva tagit över, men deras demonisering av dem såsom marginella och farliga gestalter saknade i verkligheten berättigande. Detta är ett tydligt bevis på att de som stått bakom neokonservatismen haft det bakomliggande motivet att undergräva den amerikanska konservatismen, vända den bort från sina ursprungliga syften och vrida den till andra syften... Vad de neokonservativa ogillar hos sina ”bundsförvanter” bland traditionella konservativa är helt enkelt att de konservativa alls är konservativa – att de stöder ”denna föreställning om en kristen civilisation”, såsom Midge Decter uttrycker det, att de motsätter sig massinvandring, att de kritiserar Martin Luther King och avvisar att den vita västerländska kulturen göres rasligt urarva, att de stöder eller gillar Joseph McCarthy, att de hyser tvivel om eller starka invändningar mot den amerikanska politiken i Mellanöstern, att de motsätter sig obetänksam inveckling i utländska krig och intrasslingar med främmande makter och att de i sällskap med Förenta staternas grundande fäder förkastar föreställningen om en ren demokrati och tron att Förenta staterna är en sådan eller borde utvecklas mot att bli en sådan.¹⁰⁴

Viktigast att märka är att de neokonservativa varit ståndaktiga förkämpar för det man nog får kalla den fördärvligaste kraft som förbundits med vänstern på 1900-talet – den icke-europeiska massinvandringen. Stödet för icke-europeisk massinvandring har spänt tvärs över det judiska politiska spektret hela 1900-talet igenom fram till nutiden. Ett väsentligt motiv för det organiserade judiska samfundet att främja en dylik invandring har varit en djup känsla av fientlighet mot det folk och den kultur som svarade för den invandringsbegränsning som gällde åren 1924–1965 – ”denna föreställning om en kristen civilisation.”¹⁰⁵ Såsom den neokonservative Ben Wattenberg skrev i sitt välkända uttalande, ”Att Amerika håller på att göras icke-europeiskt är glädjande nyheter av närmast transcendent beskaffenhet.”¹⁰⁶ Det enda undantaget – hittills utan något inflytande – är att sedan den 11 september 2001 några judiska aktivister, däribland den neokonservative Daniel Pipes, MEFs chef, och Stephen Steinlight, framstående ledamot av Amerikanska judiska kommittén, motsatt sig muslimsk – och bara muslimsk – invandring på grund av dennas möjliga inverkan på den proisraeliska stämningen i Förenta staterna.¹⁰⁷

Allmänt sett har de neokonservativa varit långt mer bundna vid judiska intressen och i synnerhet Israels intressen än vid något annat urskiljbart intresse. Det är avslöjande att sedan kriget i Irak blivit ett moras som är kostsamt i både människoliv och pengar, har William Kristol visat vilja att överge de neokonservativas allians med traditionella konservativa och i stället förbinda sig med John Kerry och demokratiska partiet. Så är det därför att Kerry lovat att öka truppstyrkan och behålla engagemanget i Irak och därför att Kerry förklarat att han har

”ett 100-procentigt förflutet – inte ett 99- utan ett 100-procentigt förflutet – av att ha stött den särskilda relation och vänskap vi har med Israel.”¹⁰⁸ Såsom Patrick Buchanan anmärker är faktum att John Kerry ”stöder partiell födelseabort, kvoteringar, skattehöjningar, homo-sexuellas partnerskap, liberala ledamöter av högsta domstolen och i det förflutna röstat till vänster om Edward Kennedy” mindre viktigt än hans ståndpunkt i den grundläggande frågan om en utrikespolitik som tillvaratar Israels intresse.¹⁰⁹

HENRY JACKSONS FALL OCH DE NEOKONSERVATIVAS UPPGÅNG I REPUBLIKANSKA PARTIET

Det neokonservativa övertagandet av makten över det republikanska partiet och över den amerikanska konservatismen i allmänhet hade varit onödigt, om demokratiska partiet inte avvikit starkt till vänster i 1960-talets slut. Henry Jackson är den ledande gestalten vad gäller de neokonservativas avhopp från demokratiska partiet till republikanska partiet. Han var den man, vilkens politiska öde mest bestämda neokonservatismens senare riktning. Jackson förkroppsligade de politiska åsikter och strävanden som utmärkte det judiska nätverk som i judiska intressen såg en förening av traditionellt liberal socialpolitik från medborgarrättsrörelsens och Det Stora Samhällets era (men utan att gå ända till att förorda politik för positiv särbehandling medelst kvoter eller etnisk minoritetsnationalism) med en kallakrigshållning, som var på en gång aggressivt proisraelisk och antikommunistisk vid en tid då Sovjetunionen uppfattades som Israels mäktigaste fiende. Denna ”kallakrigsliberala” falang härskade i demokratiska partiet fram till år 1972 och George McGovernns nominering till presidentkandidat. Efter McGovernns nederlag grundade de neokonservativa Kommittén för demokratisk majoritet, vars försök att återuppliva demokratiska partiets kallakrigskoalition hade en stark representation av schachtmanitiska fackföreningsledare liksom även människor som samlats kring Podhoretz’ tidskrift *Commentary*: Podhoretz; Ben Wattenberg (som skrev tal åt Hubert Humphrey och var rådgivare åt Jackson), Midge Decter, Max Kampelman (se ovan), Penn Kemble från SD/USA, Jeane Kirkpatrick (som under detta skede började skriva för *Commentary*), sociologerna Daniel Bell, Nathan Glazer och Seymour Martin Lipset, vidare Michael Novak, sovjetexperten Richard Pipes och Albert Shanker, ordförande för Amerikanska lärareförbundet. Likväl ”tycktes vid slutet av år 1974 de neokonservativa ha hamnat i en politisk återvändsgränd. Såsom väktare av det livsviktiga centrets liberalism hade de blivit en minoritetsfalang inom demokratiska partiet, oförmögna till mer än att bara protestera mot partiets glidning vänsterut.”¹¹⁰

Huvudlinjen i berättelsen är att denna huvudsakligen judiska grupp av aktivister – vilka numera är kända som neokonservativa – efter att återigen åren 1976 och 1980 misslyckats med att vinna nomineringen till presidentkandidat åt den man som företrädde deras åsikter, bytte lojalitet och blev republikaner. De neokonservativa hade ett avsevärt inflytande under Reagans tid som president men ett mindre sådant i George H. W. Bushs administration, för att bli en avgörande viktig kraft i den utrikespolitik George W. Bushs administration fört. I denna utrikespolitik, där hotet från Sovjetunionen saknas, har de neokonservativa försökt använda Förenta staternas makt till att grundligt ändra Mellanösterns politiska landskap.

Henry Jackson var idealisk såsom innehavare av denna roll av förkämpe för judiska intressen. Han var en mycket medveten filosemit: ”Min mor var en kristen som trodde på en stark judendom. Hon lärde mig att respektera judarna, hjälpa judarna! Det var en läxa jag aldrig glömde.”¹¹¹ Jackson hade också mycket positiva personliga erfarenheter av judar i sin ungdom. Under sina högskoleår lät en generös jude honom låna en bil, så att han kunde pendla till och från högskolan, och han blev vän för livet med två judar, Stan Golub och Paul Friedlander. Han kände också fasa vid åsynen av Buchenwald, ett tyskt koncentrationsläger under andra världskriget, en upplevelse som gjorde honom mer besluten att hjälpa Israel och judarna.

Jackson valdes in i kongressen år 1940. Alltsedan Israel grundades år 1948 gav Jackson det sitt starka stöd. På 1970-talet hade han kommit att betraktas såsom Israels bästa vän i kongressen. ”Jacksons hängivenhet för Israel fick Nixon och Kissinger att verka ljumma i jämförelse.”¹¹² Jackson-Vannik-tillägget, som kopplade amerikansk-sovjetisk handel till judars möjlighet att utvandra ur Sovjetunionen, antogs trots Nixon-administrationen envisa motstånd. Och trots att Jackson skaffat sig ett rykte som ”senatorn från Boeing”, motsatte han sig försäljning av Boeing-tillverkade AWACS-flygplan till Saudiarabien, därför att de kunde skada Israels intressen.

Jacksons upplevelse av depressionen gjorde honom till liberal, djupt medkännande med det lidande som var så vanligt under denna tid. Han betecknade sig själv såsom ”vaksam internationalist och antikommunist utomlands men etatist hemmavid, engagerad i att söka förverkliga Nya Givens eller Rättvisa Givens vision av en stark, aktiv federal regering, som styr ekonomin, bevarar och ökar välfärdens försvar och utvidgar de medborgerliga rättigheterna.”¹¹³ Dessa Jacksons åsikter och i synnerhet hans åsikter om utrikespolitiken förde honom in i kretsen av neokonservativa judar, vilka hade liknande åsikter i inrikespolitiska frågor och vilkas åsikter om utrikespolitiken i grund och botten härrörde från deras hängivenhet för Israels sak:

Jacksons känslomässiga antikommunism och antitotalitarianism ... förde honom in i de neokonservativa judarnas krets trots den fina men viktiga skillnaden deras synsätt emellan. Senatorn såg hotet mot Israel såsom en yttring av det totalitära hot han ansåg allvarligast. Somliga neokonservativa såg den sovjetiska totalitarismen såsom det hot mot Israel det ansåg allvarligast.¹¹⁴

Jackson hade knutit nära band med ett antal neokonservativa, som senare skulle bli viktiga. Richard Perle var Jacksons viktigaste rådgivare i nationella säkerhetsfrågor från 1969 till 1979, och Jackson upprätthöll nära förbindelser med Paul Wolfowitz, som inledde sin karriär i Washington med att arbeta i Jacksons kansli. Jackson anställde Perle också efter att det framkommit trovärdiga bevis för att han spionerat för Israel: FBI hade genom telefonavlyssning av Israels ambassad avslöjat att Perle dryftade hemligstämplade uppgifter, som någon i Nationella säkerhetsrådets personal, förmodligen Helmut (”Hal”) Sonnenfeldt, försett honom med. (Sonnenfeldt, som var jude, ”var från tidigare telefonavlyssningar känd för att ha nära band med israelerna liksom med Perle ... [Han] hade tidigt i sin karriär upprepade gånger utretts av FBI för andra misstänkta läckor.”¹¹⁵) Såsom nedan anges, har flera framträdande neokonservativa utretts för att på sannolika skäl ha misstänkts för spioneri för Israels räkning: Perle, Wolfowitz, Stephen Bryen, Douglas Feith och Michael Ledeen. Rådgivare åt Jackson var också den neokonservative Frank Gaffney, icke-judisk president för CSP, en neokonservativ tankesmedja. Jackson stod nära Bernard Lewis vid Princetonuniversitet. Lewis är en judisk expert på Mellanöstern. Han har haft ett viktigt inflytande på de neokonservativa i George W. Bushs administration och har även nära band med Israel.¹¹⁶

På 1970-talet var Jackson medlem av två av de vid denna tid viktigaste neokonservativa grupperna. År 1976 sammankallade han Team B, som leddes av Richard Pipes (en vid Harvarduniversitetet verksam expert på Sovjetunionen) och bland andra medlemmar räknade Paul Nitze, Wolfowitz och Seymour Weiss (tidigare chef för utrikesdepartementets byrå för politisk-militära frågor). Albert Wohlstetter, som var Wolfowitz’ handledare under doktorsarbetet vid Chicagouniversitetet, var en särskilt viktig katalysator för Team B. Jackson stod också Kommittén rörande den nuvarande faran (CPD) nära. Denna kommitté, som bildades i november 1976, var en samlingsplats för Jacksons anhängare, rådgivare, förtrogna och beundrare från både demokratiska och republikanska partierna, och flera av dess medlemmar var

förbundna med SD/USA: Paul Nitze, Eugene Rostow, Jeane Kirkpatrick, amiral Elmo Zumwalt, Max Kampelman, Lane Kirkland, Richard Pipes, Seymour Martin Lipset, Bayard Rustin och Norman Podhoretz. CPD var ett slags mellanstation för neokonservativa demokrater, som var på väg att gå över till republikanska partiet.

Resultatet blev att alla de betydande neokonservativa stödde Jackson såsom kandidat i presidentvalen 1972 och 1976. På grund av sitt starka stöd för Israel åtnjöt Jackson ett betydande penningstöd från det judiska samfundet i Hollywood och annorstädes. Han lyckades dock inte vinna nomineringen till demokratiska partiets kandidat år 1976, trots att han hade mer pengar än medtävlarna. Efter Jacksons nederlag och vänsterkrafternas seger i Carter-administrationen övergick många av Jacksons bundsförvanter med hans tysta medgivande till att arbeta för Reagan, vilket medförde att de uteslöts ur demokratiska partiet, sedan Carter väl besegrats år 1980.¹¹⁷ Jacksons och hans anhängares besvikelse berodde till stor del på Carter-administrationens inställning till Israel. Carter stötte bort amerikanska judar med sitt förslag till en rättvisare politik mot Israel, en politik vari Israel skulle återgå till 1967 års gränser i utbyte mot fred med araberna. Judar upprördes också av Andrew Youngs initiativ. (Afro-amerikanen Young hade varit Förenta staternas FN-ambassadör men avskedats, sedan han utan regeringens uppdrag mött representanter för palestinierna och därefter inte meddelat utrikesdepartementet exakt vad som skett under mötet. Svarta framförde anklagelsen att judar var ansvariga för att Young avskedats.)

I oktober 1977 föreslog Carteradministrationen i ett gemensamt uttalande med Sovjetunionen att Israel drog sig tillbaka till 1967 års gränser. ”Jackson anslöt sig till det vildsinta angrepp på administrationen som kom från anhängare av Kissingers ett-litet-steg-i-taget-politik och från Israels understödjare i Förenta staterna. Han fortsatte att betrakta Förenta staternas aldrig sviktande stöd för Israel såsom icke endast ett moraliskt utan även strategiskt imperativ och att vidmakthållandet av ett starkt, säkert och militärt slagkraftigt Israel hindrade snarare än underlättade ett sovjetiskt inträngande i Mellanöstern.”¹¹⁸ Jackson var särskilt förtjust i att peka på kartor över Israel för att visa hur trånga Israels gränser var före dess erövringar år 1967. Carter för sin del hotade att be det amerikanska folket ”att välja mellan dem som stöder nationens eget intresse och dem som stöder ett främmande intresse såsom Israels.”¹¹⁹

Det gjordes ett sista försök att laga sprickorna mellan de neokonservativa och demokraterna. Detta var ett möte år 1980 i Vita huset mellan Carter och ledande neokonservativa, däribland Jeane Kirkpatrick, Norman Podhoretz, Midge Decter, Ben Wattenberg, Elliott Abrams (medhjälpare åt de neokonservativas gunstling Patrick Moynihan¹²⁰), Max Kampelman och Penn Kemble. Mötet, som dryftade åsikter om Sovjetunionen, avlöpte inte väl, och ”därefter skulle de neokonservativas förakt för Carter och ogillande av Kennedy driva dem bort från det demokratiska partiet och i stället rösta för Reagan.”¹²¹ De hade hoppats att finna en ny Truman att samlas omkring, en demokrat som främjade deras liberala ideer hemmavid och samtidigt utkämpade kalla kriget utomlands. När de inte fann någon sådan, omfattade de republikanska partiet och Ronald Reagan såsom det bästa alternativet.”¹²²

Perle lämnade Jacksons kansli i mars 1980 för att bli affärskompanjon med John F. Lehman (som blev marinminister i Reagan-administrationen och som när detta skrives [2004] är ledamot av den kommitté som utreder händelserna den 11 september 2001). Icke så få neokonservativa fick poster i Reagan-administrationen på försvars- och utrikespolitikens områden: Kirkpatrick blev FN-ambassadör (Kirkpatrick anställde Joshua Muravchik, Kenneth Adelman och Carl Gershman såsom ställföreträdare), Perle blev biträdande försvarsminister med ansvar för frågor om internationell säkerhet (Perle anställde Frank Gaffney och Douglas Feith), Elliott Abrams blev biträdande utrikesminister med ansvar för frågor om mänskliga rättigheter, Max Kampelman blev Förenta staternas ambassadör till Helsingforskonferensen om mänskliga rättigheter och senare chefförhandlare om nedrustning, Wolfowitz blev biträdande

utrikesminister med ansvar för ostasiatiska frågor. Richard Pipes, en annan neokonservativ jude, övade inflytande genom en skrift han sammanställde om en överordnad strategi mot Sovjetunionen. Likväl höll Reagan de neokonservativa på armlängds avstånd och slutade att bry sig om deras råd. Han gynnade principen att odla samförstånd och förtroende med de sovjetiska ledarna i stället för att öka spänningarna med hot om aggressiv aktion.¹²³

William Clinton friade till de neokonservativa som övergått till Reagan. Perle, Kirkpatrick och Abrams förblev republikaner, men trettiofyra ”moderata och neokonservativa utrikespolitiska experter” stödde Clinton år 1992, däribland Nitze, Kemble och Muravchik, fastän Muravchik och flera andra senare tog tillbaka sitt stöd och sade att Clinton återgått till den vänsterliberala utrikespolitik demokraterna drev efter McGovern.¹²⁴ Ben Wattenberg och Robert Strauss förblev demokrater, ”som inte avskrivit Jackson-traditionen inom det egna partiet”.¹²⁵ Senator Joseph Lieberman, demokraternas kandidat till vicepresident inför valet 2000, är en arvtagare till denna tradition.

REAKTIONER PÅ SOVJETUNIONENS UPPLÖSNING

När Sovjetunionen upplöstes och kalla kriget upphörde, förespråkade de neokonservativa först att Förenta staternas roll i världspolitiken minskades. Denna hållning förbyttes sedan gradvis mot åsikten att Förenta staternas intressen fordrade det kraftfulla främjandet av demokrati i övriga världen.¹²⁶ Detta aggressivt prodemokratiska tema, som först framträder i Charles Krauthammers och sedan i Elliott Abrams’ skrifter,¹²⁷ blev till sist ett oupphörligt trummande i kampanjen för kriget mot Irak. Krauthammer förde också på tal det numera välkända temat ensidigt ingripande och underströk faran med att mindre stater utvecklar massförstörelsevapen, som kunde användas till att hota världssäkerheten.¹²⁸

En cyniker torde hävda att detta hastigt påkomna intresse för demokrati var skraddarsytt såsom ett program för att främja Israels intressen. När allt kommer omkring, heter det i reklamen att Israel är den enda demokratin i Mellanöstern, och demokratin har ett visst känslvärde för Förenta staterna, som i vissa tider inlåtit sig på en idealistisk utrikespolitik ägnad åt att främja de mänskliga rättigheternas sak i andra länder. Det är ironiskt att den neokonservativa stående kritiken av president Carters politik under kalla kriget var att denna vore alltför känslig för kränkningar av mänskliga rättigheter i länder, som var fientliga mot Sovjetunionen, och icke nog fördömande av Sovjetunionens politik ifråga om mänskliga rättigheter. Det klassiska uttrycket för denna åsikt var Jeane Kirkpatrick’s artikel år 1979 i *Commentary*, ”Dictatorships and Double Standards” (Diktaturer och dubbelmoral). I denna artikel, som före invasionen av Irak hade varit utmärkt läsning, anmärkte Kirkpatrick att den politiska makten i många länder är knuten till invecklade släktnätverk, som inte låter sig moderniseras. Likväl ”finns ingen idé som har större makt över bildade amerikaners sinnen än föreställningen att det är möjligt att demokratisera regeringar när som helst, var som helst och under vilka omständigheter som helst.”¹²⁹ Det sägs att demokratier ställer höga krav på medborgarna i form av deltagande i politiken och återhållsamhet och att arbetet med att bygga upp demokratier tar ”årtionden, om inte århundraden”.¹³⁰ Min egen åsikt är att demokratin är en beståndsdel i den unikt västerländska uppsättning av egenskaper som härrör från de västerländska folkens evolution och kulturhistoria: engiftet, kärnfamiljen, individens rättigheter mot staten, representativt styre, moralisk universalism och vetenskap.¹³¹ Denna samhällsstruktur kan inte lätteligen exporteras till andra samhällen, vilkas traditionella kulturer uppvisar egenskaper motsatta de västerländska.

Det är avslöjande att, medan de neokonservativa i allmänhet förlorade intresset för Afrika, Latinamerika och Östeuropa, efter att dessa världsdelar eller regioner inte längre var stridsområden i det kalla kriget, deras intresse för Mellanöstern inte minskade.¹³² De neokonservativa och judarna i allmänhet drog undan sitt stöd för president George H. W. Bush, när efter 1991 års krig vid Persiska viken dennes administration övade påtryckning på Israel att göra

eftergifter åt palestinierna och motsatte sig ett förslag om 10 miljarder dollars i lånegarantier till Israel. Detta skedde i det sammanhang, där utrikesminister James A. Baker fällde sin berömda kommentar, ”Åt helvete med judarna. De röstade inte på oss.”¹³³

PORTRÄTT AV NEOKONSERVATIVA

I likhet med andra judiska intellektuella rörelser jag studerat uppvisar de neokonservativa genom sin historia sådana drag som inbördes beundran; nära, ömsesidiga, personliga, yrkesmässiga och på släktskap grundade förbindelser; liksom målmedvetet samarbete för uppnåendet av gemensamma mål. Till exempel är förre chefredaktören för *Commentary* Norman Podhoretz fader till den neokonservative redaktören och kolumnisten John Podhoretz. Norman Podhoretz är också svärfar till Elliott Abrams, tidigare chef för Centret för etik och offentlig politik (en neokonservativ tankesmedja) och chef för Mellanösternfrågor vid Nationella säkerhetsrådet. Norman Podhoretz’ hustru Midge Decter utgav nyligen en biografi, närmast en helgonlegend, om försvarsminister Donald Rumsfeld, vilkens andre och tredje ställföreträdare i Pentagon är respektive Wolfowitz och Feith. Perle är ledamot av AEI.¹³⁴ Ursprungligen hjälpte han Wolfowitz att få en tjänst vid Byrån för vapenkontroll och nedrustning år 1973. År 1982, när Perle var biträdande försvarsminister med ansvar för internationella säkerhetsfrågor, anställde han Feith som sin särskilda advokat och sedan som vice biträdande minister med ansvar för nedrustningspolitik. År 2001 bidrog vice försvarsminister Wolfowitz till att Feith utnämndes till statssekreterare med ansvar för politiska frågor. Därefter utnämnde Feith Perle till ordförande för Försvarspolitiska styrelsen. Detta är bara toppen av ett mycket stort isberg.

Leo Strauss

Leo Strauss har övat ett starkt inflytande på åtskilliga viktiga neokonservativa, i synnerhet Irving och William Kristol. Strauss var en klassiker och statsfilosof verksam vid Chicago-universitetet. Han hade en mycket stark judisk identitet och såg sin filosofi såsom ett medel att trygga den judiska överlevnaden i förskingringen.¹³⁵ Strauss själv noterade, ”Jag tror att jag utan överdrift kan säga att det huvudsakliga ämnet för mina reflektioner alltifrån ett mycket, mycket tidigt skede har varit det som kallas den ’judiska frågan’.”¹³⁶

Mycket av Strauss’ tidiga författarskap handlade om judiska frågor, och ett ständigt tema i detta var tanken att den västerländska civilisationen var produkten av den ”kraftalstrande spänningen” mellan Aten och Jerusalem – den grekiska förnuftstron och det judiska framhävandet av tro, uppenbarelse och religiöst nit.¹³⁷ Strauss ansåg visserligen att religionen har en för judar gynnsam inverkan på icke-judar, men det kan knappast betvivlas att Strauss såg det religiösa nitet såsom ett outhärligt inslag i det judiska hängivenheten och gruppljaliteten – etnocentrismen med andra ord:

En stor kärlek till och lojalitet med det judiska folket framträder i Strauss’ liv och verk ... Strauss *var* en god jude. Han visste det värdefulla och värdefulla i kärleken till det egna. Kärleken till det goda, vilken är detsamma som kärleken till sanningen, står högre än kärleken till det egna, men det finns endast en väg till sanningen, och den går genom kärleken till det egna. Strauss visade sin lojalitet med det judiska på ett sätt som han hade unika förutsättningar för, genom att visa generationer av studenter hur de skulle behandla judiska texter med den yttersta noggrannhet och hängivenhet. På detta sätt vände han ett antal av sina judiska studenter till att bli bättre judar.¹³⁸

Strauss ansåg att de liberala, individualistiska moderna västerländska samhällena var de bästa för judendomen, eftersom de illiberala alternativen både till vänster (kommunismen) och till höger (nazismen) var judefientliga. (På 1950-talet hade antisemitismen blivit en mäktig kraft i Sovjetunionen.) Samtidigt ansåg Strauss dock att de liberala samhällena inte var idealiska, eftersom de tenderade att bryta ner gruppljaliteter och gruppskillnader – vilka båda är egenskaper som är väsentliga för judendomens överlevnad. Och han trodde att det finns en fara för att liberala samhällen liksom Weimarrepubliken kunde ge vika för fascism, i synnerhet om traditionella religions- och kulturformer kastades över ända; härav den neokonservativa åsikten att traditionella religionsformer hos icke-judar är bra för judar.¹³⁹ (Även om Strauss trodde på Israels betydelse för judisk överlevnad, är hans filosofi inte något försvar för Israel utan en plan för judisk överlevnad i en förskingring i västerländska samhällen.)

Hans tänkande formades av Weimarrepublikens öde i förening med antisemitismens framväxt i Sovjetunionen. Stephen Holmes skriver, ”Strauss fick sina unga judisk-amerikanska studenter att nästan storkna, när han sade dem att toleransen [den sekulära humanismen] var farlig och att det var Upplysningen – icke dess misslyckande – som lett raka vägen till Adolf Hitler.”¹⁴⁰ Hitler stod också i centrum för Strauss’ beundran för Churchill – här ligger rötterna till de neokonservativas Churchill-kult: ”Tyranen stod på höjden av sin makt. Kontrasten mellan den okuvlige och storsinte statsmannen och den vansinnige tyrannen – detta skådespel erbjöd i sin tydliga enkelhet en av de största lärdomar människor kan få, i vilken tid som helst.”¹⁴¹ Jag anar att med tanke på Strauss’ starka judiska identitet en stor del av hans beundran för Churchill inte kom av att Churchill bekämpade tyranner, utan att han gick i krig mot en judefientlig tyrann till ett oerhört högt pris för sitt eget folk och sin egen nation, samtidigt som han var allierad med en annan tyrann, Josef Stalin, som redan år 1939 hade låtit mörda långt många fler människor än Hitler någonsin skulle.

Strauss hade blivit en kultgestalt – inbegreppet av rabbinen eller gurun med hängivna lärjungar sådana som Allan Bloom.¹⁴² Strauss njöt av sin roll av guru för dyrkande lärjungar och skrev en gång om ”den mogne filosofens kärlek till valparna av sin ras, av vilka han i sin tur vill älskas.”¹⁴³ Själv var Strauss lärjunge till Hermann Cohen, en filosof vid Marburg-universitetet, som avslutade sin karriär med att undervisa vid en rabbinskola. Cohen var en central gestalt i en skola av nykantianska intellektuella, som främst var upptagna med att rationalisera judarnas icke-assimilation i det tyska samhället.

Strauss förstod att ojämlikheter människor emellan är ofrånkomliga och ivrade för ett styre genom en aristokratisk elit av filosofkungar, som vore tvungna att ge läpparnas bekännelse åt massans traditionella religiösa och politiska trosläror utan att själva tro på dem.¹⁴⁴ Denna elit skulle söka förverkliga sin egen vision av det gemensamma goda men måste för att nå sina mål få andra med sig och därvid tillgripa bedrägeri och manipulation. Såsom William Kristol beskrivit det, har eliterna plikten att leda den allmänna opinionen, men ”en av de viktiga lärosatserna [hos Strauss] är att alla politiska former är begränsade och ingen egentligen byggd på verkligheten.”¹⁴⁵ En mer cynisk karakterisering ger oss Stephen Holmes: ”Det goda samhället består enligt denna modell av den sövda massan, de styrande herremännen, de lovande valparna och filosoferna som söker kunskap, manipulerar herremännen, söver folket och gör de mest begåvade unga valparna rumsrena.”¹⁴⁶ – en kommentar som för mig framstår såsom en obehagligt träffande beskrivning av den nuvarande situationen i Förenta staterna och övriga Västvärlden. Med tanke på det för Strauss mest angelägna, att en godtagbar politisk ordning skall vara förenlig med judisk överlevnad, är det rimligt antaga att Strauss trodde att aristokratin skulle tjäna judiska intressen.

Strauss’ filosofi är egentligen inte konservativ. Styre genom en aristokratisk elit skulle kräva en fullständig politisk förvandling med målet att skapa ett samhälle, som var ”så rättvist som möjligt”:

Ingenting mindre än en *fullständig förvandling* av ingrodda vanor måste genomföras. För att säkra denna omkastning av traditionella hierarkier måste man underkasta det politiska systemet, samhällssystemet och utbildningssystemet en radikal reform. För att rättvisan skall bli möjlig måste grundarna ”göra rent hus med människornas anlag”, det vill säga rättvisa är möjlig endast om stadsstaten och dess medborgare *inte* är vad de *är*: de svagaste [dvs. den filosofiska eliten] skall styra de starkaste [massan], de oförnuftiga skall underkasta sig de förnuftigas styre.¹⁴⁷ [kursiverat i originalet]

Strauss beskrev behovet av ett yttre *exoteriskt* språk riktat till utomstående och ett inre *esoteriskt* språk riktat till ingruppens medlemmar.¹⁴⁸ Ett allmänt drag hos de rörelser jag studerat är att de följt det recept Strauss föreskriver: Frågorna utformas på ett språk som tilltalar ickejudar i stället för de judiska intressenas uttryckliga ordalag, ehuru de judiska intressena alltid kan skönjas i bakgrunden av dem som anstränger sig att skåda litet djupare. Den retorik, de judiska intellektuella och politiska rörelserna oftast använder, har varit den moraliska universalismens och vetenskapens språk – språk som vädjar till den moderna västliga världens utbildade eliter.¹⁴⁹ Likväl kan man under denna retorik lätt finna uttalanden, som beskriver de viktigaste aktörernas judiska planer. Och den moraliska universalismens språk (till exempel förfäktandet av demokratin såsom ett allmänmänskligt moraliskt imperativ) går hand i hand med en inskränkt judisk moralisk partikularism (att byta ut regeringar som utgör en fara för Israel).

Det är i detta avseende märkligt att meningsskiljaktigheten mellan vänsterkritiker av Strauss såsom Shadia Drury och Stephen Holmes å ena sidan och Strauss' lärjungar såsom Allan Bloom och Harry V. Jaffa å den andra kan inskränkas till frågan om huruvida Strauss egentligen skall betraktas såsom universalist. Vänsterkritikerna hävdar att den moraliska universalism, som Strauss' lärjungar hyllar, blott är en fasad för hans vision om ett hierarkiskt samhälle byggt på manipulation av massan. Såsom anmärkts har bruket av en universalistisk retorik för att maskera partikularistiska strävanden en lång historia i judiska intellektuella och politiska rörelser, och detta stämmer väl överens med Strauss' berömda framhållande av esoteriska budskap inlagda i de stora tänkarnas texter. Dessutom har vänsterkritiken åtminstone något stöd i texterna, även om visshet aldrig kan uppnås på grund av Strauss' skrifter avsevärliga gåtfullhet.

Till vänsterkritiken gör jag blott det tillägget att när Strauss utformade sin vision om en aristokratisk elit som manipulerar massan, gjorde han detta såsom en judisk överlevnadsstrategi. Därmed tar jag på allvar Strauss' egen beskrivning av sitt arbete såsom innerst motiverat av ”den judiska frågan” och anför även hans starka engagemang för det judiska folkets fortlevnad såsom det tydliga tecknet härpå. Utgående från min forskning om judiska intellektuella och politiska rörelser säger jag att man i grund och botten inte kan förstå Strauss' väl omvittnade ställning av judisk guru – ett typexempel på det välkända mönstret av en intellektuell ledare av Boas' eller Freuds snitt omgiven av hängivna judiska lärjungar – *om han inte hade ett specifikt judiskt budskap*.

Den enkla logiken lyder såsom följer: På grundval av de uppgifter som här framläggs är det alldeles klart att Strauss förstod att varken kommunismen eller fascismen var bra för judarna i det långa loppet men att inte heller demokratin går att lita till, eftersom Weimarepubliken slutade med Hitlers maktövertagande. En lösning består i att förordna demokrati och den traditionella religiösa kulturens yttre former men styrda av en elit, som förmår manipulera massan genom kontroll av medierna och det akademiska samtalet. Judar har en lång historia såsom elit i västerländska samhällen, så det är icke det minsta förvånande att Strauss skulle förordna ett idealsamhälle, vari judar skulle utgöra ett centralt inslag i eliten. Såsom jag ser det, är detta

Strauss' esoteriska budskap. Det exoteriska budskapet är den universalistiska fasad som Strauss' lärjungar hållit fram – ett nog så vanligt mönster för judiska intellektuella och politiska rörelser.

Om man å andra sidan godtar det som Strauss' lärjungar säger, nämligen att han skall uppfattas såsom en teoretiker, som förfäktade jämlikhetssträvan och demokrati, så blir Strauss' arv blott en annan form av vänsterideologi och till på köpet en ganska slätstruken sådan. Enligt denna version betraktas Förenta staterna såsom en "principnation", det vill säga hän-given endast demokratins och jämlikhetens ideal – en ideologi som uppstod hos judiska vänsterintellektuella såsom Horace Kallen.¹⁵⁰ En dylik ideologi sviker visserligen de europeiska amerikanernas etniska intressen att behålla sin kultur och demografiska dominans, men den duger icke heller såsom ändamålsenlig överlevnadsstrategi för judar, eftersom möjligheten finns, liksom skedde i Weimarrepublikens Tyskland, att Förenta staterna på demokratisk väg förvandlas till en stat som självmedvetet motsätter sig judars etniska intressen.

Den rimligaste tolkningen är då att de neokonservativa ser Strauss' moraliska universalism såsom en mäktig exoterisk ideologi. Denna ideologi är mäktig hos icke-judarna på grund av demokratins och jämlikhetssträvans starka rötter i Amerikas och övriga Västerlandets historia. Den omhuldas av judar därför att den inte har något etniskt innehåll och därför är användbar i kampen mot europeiska amerikaners etniska intressen – dess funktion för den judiska vänstern 1900-talet igenom.¹⁵¹ Men utan det esoteriska budskapet, att den blott på abstrakta principer byggda nationen måste styras och manipuleras av en dold, judebehärskad elit, är en dylik ideologi till sin natur instabil och kan inte garanteras att tillgodose judars långsiktiga intressen.

Och man måste komma ihåg att de neokonservativas offentligt hävdade intresse för jämlikhetssträvan strider emot deras egen status såsom en elit, som fått sin utbildning vid elitens akademiska inrättningar och som skapat ett elitens nätverk på regeringsmaktens högsta nivåer. De bildar en elit som är djupt invecklad i bedrägeri, manipulation och spioneri för syften som sammanhänger med Israel och kriget i Irak. De har också byggt upp en massiv neokonservativ infrastruktur i elitens massmedier och tankesmedjor. Och härunder har de ofta blivit mycket rika. Deras offentliga uttalanden om att de förfäktar en demokratisk, på jämlikhetssträvan inriktad ideologi har icke hindrat dem från att ha starka etniska identiteter och en stark känsla för sina egna etniska intressen. Ej heller har deras offentliga uttalanden till stöd för upplysningsidealen om jämlikhet och demokrati hindrat dem från att ha en alltigenom upplysningsfientlig, etniskt partikularistisk hängivenhet för de mest nationalistiska, aggressiva, rasligt inriktade elementen inom Israel – likudpartiet, bosättarrörelsen och de religiösa fanatikerna. När allt kommer omkring, finns det såsom förklaring på detta blott ett alternativ till existensen av ett esoteriskt straussianskt budskap av den innebörd som här beskrivits: ett massivt självbedrägeri.

Sidney Hook

Sidney Hook föddes år 1902 och blev en viktig ledare för den antistalinistiska, icke-trotskistiska vänstern. Hooks karriär är intressant, ty han utgör ett exempel på en utveckling mot neokonservatism som på många sätt var parallell med shachtmaniternas. Hook slutade faktiskt sina dagar såsom hedersordförande för SD/USA på 1980-talet.¹⁵² Hook blev socialist vid en tid då praktiskt taget alla socialister stödde bolsjevikrevolutionen såsom det enda alternativet till tsarens judefientliga regim.¹⁵³ Såsom yrkesfilosof såg han sin roll i att försöka utveckla en intellektuellt respektabel marxism förstärkt med Deweys ideer. Men fram till Moskvarättegångarna på 1930-talet var han blind för våldet och förtrycket i Sovjetunionen. Om ett besök han gjorde i Sovjetunionen år 1929 skriver han, "Jag var vid denna tid fullständigt omedveten om de systematiska förföljelser som då pågick mot icke-kommunistiska element och alltigenom okunnig om likvideringen av de så kallade kulakerna, vilken börjat redan denna

sommar. Jag var inte ens vetgirig nog att undersöka och utforska, möjligen av rädsla för vad jag då skulle upptäcka.”¹⁵⁴ På 1930-talet, när kommunistpartiet övade ett dominant kulturinflytande i Förenta staterna, ”bidrog fruktan för fascismen till att fördunkla vår syn och avtrubba vår hörsel gentemot de uppgifter som fortsatte att sippra ut ur Sovjetunionen.”¹⁵⁵ Även Moskvarättegångarna avfärdades av stora delar av den liberala opinionen. Detta var Folkfrontens tid, då den grundläggande principen var att försvara Sovjetunionen. Liberala tidskrifter såsom *New Republic* stödde inte undersökningar om rättegångarna och anförde härvid *New York Times*’ reporter Walter Duranty såsom en auktoritet, som trodde att beaktelserna var sanna.

Till skillnad från shachtmaniterna accepterade Hook aldrig Trotskij på grund av att denne i det förflutna försvarat ”sovjetregimens varje handling, tills han själv miste makten.”¹⁵⁶ ”Ända till slutet förblev Trotskij en blind, skoningslös (också när han själv var ömkansvärd) jätte, som värnade proletarietets förtruppsminoritet – Partiets – rätt att utöva sin diktatur över ”proletarietets efterblivna skikt” – det vill säga dem som var oense med den självutnämnda förtruppen.”¹⁵⁷

Hook var en ledare för den antistalinistiska vänstern på 1930-talet och under kalla kriget, vanligen med John Dewey såsom den synligaste offentliga personen i olika organisationer som hade till ändamål att motsätta sig intellektuell tankekontroll. Han huvudfråga kom att bli öppenhet kontra totalitarism i stället för kapitalism kontra socialism. Liksom andra neokonservativa motsatte han sig alltifrån 1960-talet den nya vänsterns överdrifter, däribland positiv särbehandling. Sidney Hook mottog presidentens frihetsmedalj av Ronald Reagan. I likhet med många neokonservativa behöll han många av sina vänsterideer. I det tal Hook höll, när han mottog medaljen, sade han att han var en oförbätterlig anhängare av välfärdsstaten och starkt progressiv inkomstskatt, sekulär humanist” och för fri abort.¹⁵⁸ Hook lät mycket som den ståndaktige SD/USA-medlemmen Joshua Muravchik,¹⁵⁹, när han anmärkte att socialister såsom han själv ”aldrig tagit frågan om motivation tillräckligt på allvar.”¹⁶⁰

I likhet med Strauss stammade Hooks förespråkande av det öppna samhället från hans tro att dylika samhällen vore långt bättre för judendomen än den totalitära vänsterns eller totalitära högerens samhällen. Hook hade en stark judisk identifiering: Han var sionist, stödde kraftigt Israel och förfäktade judisk uppfostran av judiska barn.¹⁶¹ Hook utformade ett genomtänkt försvar för judendomen och mot antisemitismen i den moderna världen,¹⁶² och han var djupt bekymrad över antisemitismens framväxt i Sovjetunionen.¹⁶³ Idealsamhället var alltså mångkulturellt och demokratiskt:

Ingen det judiska livets filosofi krävs utom en – som är identisk med det demokratiska levnadssättet – vilket möjliggör för judar, som för vilket skäl det vara må accepterar att de är judar, att leva ett värdigt och meningsfullt liv, ett liv vari de tillsammans med sina medmänniskor strävar efter att kollektivt förbättra demokratiska, sekulära kulturernas kvalitet och därmed uppmuntra ett maximum av kulturell mångfald, både judisk och icke-judisk sådan.¹⁶⁴

Stephen Bryen

Trots sin låga profil i George W. Bushs administration är Stephen Bryen en viktig neokonservativ. Bryen tjänstgjorde såsom JINSAs verkställande direktör från 1979 till 1981 och sitter alltså i dess rådgivande utskott. Han är knuten också till AEI och CSP. Richard Perle anställde Bryen att vara vice biträdande försvarsminister under Reaganadministrationen. Vid Pentagon ledde Perle och Bryen ett bemödande att vidga och stärka exportförvaltningslagen för att ge Pentagon en särskilt viktig roll i tekniköverföringspolitiken. Denna politik verkade till Israels fromma på Europas bekostnad, då Israel ensamt hade tillgång till de hemligaste tek-

niska planerna.¹⁶⁵ År 1988 fick Bryen och Perle ett tillfälligt tillstånd att till Israel exportera känslig klystronteknik, som används i antirobotrobotar. ”Två ledande tjänstemän i [försvarsdepartementet], som önskar vara anonyma, har bekräftat att detta Bryens försök att erhålla klystroner för sina vänners räkning icke var ovanligt och att det faktiskt var ’det vanliga förfaringssättet’ för honom, vilket påminner om talrika fall, där amerikanska företag nekats licenser att exportera känslig teknik bara för att senare konstatera att israeliska företag därefter exporterat liknande (från Förenta staterna erhållna) vapen och teknik till de avsedda kunderna/regeringarna.”¹⁶⁶

Det är överraskande att Perle alls kunde anställa Bryen med tanke på att Bryen redan år 1978 utretts för att ha erbjudit hemliga handlingar till Mossads stationschef vid Israels ambassad i närvaro av en företrädare för AIPAC.¹⁶⁷ Bryens fingeravtryck påträffades på de ifrågavarande handlingarna trots att han nekade att han någonsin befattat sig med dem. (Bryen vägrade att underkasta sig test med lögn-detektor.) Bryenutredningen lades till sist ner, emedan senatens utskott för utrikes förhållanden inte lyckades låta justitiedepartementet få tillgång till handlingar som var viktiga för utredningen och emedan Philip Heymann, chef för justitiedepartementets avdelning för brottmålsutredningar och senare vice justitieminister i Clinton-administrationen, beslöt att lägga ner målet.

Heymann är jude och står i ett nära förhållande till Bryens advokat Nathan Lewin. Heymanns judiska medvetenhet framgår av att han deltog i en kampanj för att få den för spioneri för Israels räkning dömd Jonathan Pollard frigiven och utplåna hans brottsregister – en särskilt viktig strävan för många judiska organisationer och judiska aktivister såsom Alan Dershowitz. Det förekom uppgifter om att Heymann sökte kringgå justitieminister Janet Reno genom att förbereda en rekommendation från justitiedepartementet om presidentbenådning och att Heymanns handlande kan ha bidragit till att han strax därefter avgick.¹⁶⁸

Trots sitt förflutna som dold proisraelisk aktivist utsågs Bryen år 2001 på Paul Wolfowitz’ uppmaning att ingå i Kinautskottet, vilket granskar otillåtna tekniköverföringar till Kina, en befattning som kräver intyg om verkställd säkerhetskontroll för högsta sekretessgrad.¹⁶⁹ Många av de otillåtna tekniköverföringar, som detta utskott undersökt, anses ha gjorts via Israel.

Charles Krauthammer

I sin bok från år 1995 betraktar John Ehrman Charles Krauthammer såsom en neokonservativ utrikespolitisk analytiker i nyckelställning, eftersom Krauthammer låg i framkanten av det neokonservativa tänkandet om hur man borde handla i den enpoliga värld som uppstått genom Sovjetunionens sammanbrott. Krauthammer har konsekvent yrkat på att Förenta staterna driver politiken att göra om hela arabvärlden och den muslimska världen – en åsikt som utgör ”partilinjen” hos de neokonservativa (till exempel Michael Ledeen, Norman Podhoretz, William Kristol, David Frum och Richard Perle¹⁷⁰). I ett tal Krauthammer höll vid AEI i februari 2004 argumenterade han för en unilateral konfrontation med hela arabvärlden och den muslimska världen (men icke annorstädes) till den ”demokratiska globalismens” fromma. Han efterlyste en amerikansk utrikespolitik, som inte är ”bunden” av ”mångsidighet”: ”hela poängen med det multilaterala projektet: att inskränka den amerikanska handlingsfriheten genom att göra den underordnad, beroende, begränsad av andra nationers vilja och intressen. Att fjättra Gulliver till marken med tusen trådar. Att tämja det minst tända, minst begränsade nationella intresset på planeten – vårt eget.”¹⁷¹ Den demokratiska globalismen har till ändamål att vinna kampen med arabvärlden och muslimska världen:

Bortom makten. Bortom intresset. Bortom det såsom makt definierade intresset. Detta är den demokratiska globalismens trosbekännelse. Vilket förklarar dess politiska lockelse: Amerika är en nation som en-

sam inte bygger på blodet, rasen eller släktarvet, utan på en princip – vilken den försvurit sin heliga ära sedan två sekler ... Idag, efter händelserna den 11 september 2001, finner vi oss invecklade i en ... existentiell kamp, men denna gång med en annorlunda fiende: icke sovjetkommunismen utan den arabisk-islamiska totalitarismen, både den sekulära och den religiösa ... Den demokratiska globalismen är en förbättring utöver realismen. Vad den kan lära realismen är att utbredandet av demokrati inte är ett ändamål utan ett medel, ett oundgängligt medel för tryggheten av amerikanska intressen. Grunden därtill är enkel. Demokratier är till sitt väsen vänligare sinnade till Förenta staterna, mindre krigiska mot sina grannar och allmänt sett mer hågade för fred. Realisterna har rätt i att man för att skydda sina intressen ofta måste fara omkring i världen och klå upp skurkar. Men hur tillfredsställande denna teknik än är, har den sina gränser. När man nått en viss punkt, måste man inplantera något, något organiskt som utvecklas av sig självt. Och detta något är demokratin. Men var någonstans? Faran med demokratisk globalism är dess universalism, dess förutsättningslösa engagemang för människans frihet, dess freskelse att hissa demokratins flagga överallt. Den måste lära sig att säga nej. Och den säger förvisso nej. Men när den säger nej till Liberia, Kongo eller Burma eller uppmuntrar auktoritära härskare i länder som Pakistan eller Ryssland för den delen, anklagas den för hyckleri. Det är därför vi måste uttala tydliga kriterier för varför vi säger ja ... Jag föreslår ett enda kriterium: där det räknas ... Och detta är dess axiom: *Vi stöder demokratin överallt, men vi offrar blod och skatte-medel för den endast där det är strategiskt nödvändigt – vilket betyder platser som är av betydelse i det större kriget mot den existentiella fienden, den fiende som utgör ett globalt livsfarligt hot mot friheten.*

Var räknas det i dag? Där radikalismens störtande och demokratis begynnelse kan få en avgörande inverkan på kriget mot det nya globala hotet mot friheten, den nya existentiella fienden, den arabisk-islamiska totalitarismen, som hotat oss i både sina sekulära och religiösa former under det kvarts sekel som gått sedan Khomeinis revolution år 1979 ... Det finns icke en enda ens avlägset hållbar strategi, som kan bli ett alternativ till att anfälla monstret bakom 9/11. Det är inte Usama bin Ladin. Det är häxkitteln av politiskt förtryck, religiös intolerans och socialt förfall i arabvärlden och den islamiska världen – förtryck som regimer utan legitimitet förvandlar och avleder till giftig, mordisk antiamerikanism. Det är inte en enda människa. Det är ett tillstånd.¹⁷²

Krauthammer är jude, och hans judiska identifiering och proisraeliska motivering är typiska för neokonservativa judar, liksom hans hyllande av tanken att Amerika är en principnation, inte en nation som grundats av en särskild etnisk grupp – en västeuropeisk etnokulturell skapelse, som borde försöka bevara sitt arv. Samma åsikt återfinns i Irving Kristols kommentar att Förenta staterna är en "ideologisk nation" hängiven Israels försvar oberoende av sitt eget nationella intresse (se ovan). Denna ideologi skapades av judiska vänsterintellektuella, som försökte rationalisera ett mångkulturellt Amerika, vari europeiska amerikaner skulle vara bara

en av många kultur- eller etniska grupper.¹⁷³

Han medverkar regelbundet med en spalt i *Jerusalem Post* och har skrivit mycket till stöd för Israels hårdföra politik och om det som han tolkar såsom en framväxt av urgamla judefientliga åsikter i Europa. År 2002 förärades Krauthammer Bar-Ilan-universitetets årliga utmärkelse Sions väktare vid King David Hotel i Jerusalem. Det tal han höll, när han mottog utmärkelsen, rörde en observant jude, som är starkt genomsyrad av den judiska historien och hebreiska traditionen. Osloavtalen av år 1993 betecknade han såsom ”det mest katastrofala sår någon stat i nutidshistorien tillfogat sig själv”, denna fördärvliga politik byggde på ”ett extremt uttryck för postsionistisk messianism.”¹⁷⁴ Krauthammer förkastade Shimon Peres’ ”sekulära messianism” såsom farligare än Gush Emunims religiösa messianism (Gush Emunim, ”de trognas block”, är en framträdande bosättningsgrupp med ett budskap om judisk radikalism och en vision om ett ”StorIsrael” som skall omfatta det land Gud lovade Abraham i Första Moseboken – från Nilen till Eufrat¹⁷⁵) eller den religiösa messianism som hyllas av vissa anhängare av Lubavitcher-rebben på grund av dess inverkan på den samtida judiska historiens gestaltning.

Krauthammer är också djupt bekymrad över antisemitismen:

Det underliga är inte dagens antisemitism [i Europa] utan dess relativa frånvaro under det senaste halvsekle. Detta var den historiska anomalin. Skammen för Förintelsen höll anden instängd i flaskan i ett halvsekel. Men nu är försoningen överstånden. Anden är utsläppt igen. Men denna gång är den mer förslagen. Det är inte ett allmänt hat mot judar. Judar kan tolereras, rent av accepteras, men de måste veta sin plats. Judar är bra så länge de är maktlösa, passiva och pittoreska. Vad som inte kan tolereras är judisk självhävdelse, judisk vägran att acceptera offerstatus. Och det som mest förkroppsligar detta är den judiska staten.¹⁷⁶

En annan mätare av Krauthammers judiska identifiering är hans reaktion på Mel Gibsons film *The Passion of the Christ*. Med känslouttryck liknande dem hos många andra judiska aktivister och skribenter betecknar han den såsom en ”smädelse för ritualmord”, ”ett enastående dåd av aggression religioner emellan” en ”uppseendeväckande elak” personlig tolkning.¹⁷⁷ Gibsons tolkningar ”pekar överväldigande i en enda riktning – mot judarnas skurkaktighet och skuld”. Korsfästelsen är en ”historia om århundraden av obeveklig och ibland vild förföljelse av judar i kristna länder”. Man får intrycket av en skribent, som gör sitt bästa i att söka reda på de mest extrema beteckningar att uttrycka sin vämjelse vid Gibsons skildring av det kristna evangeliet.

Paul Wolfowitz

Paul Wolfowitz’ bakgrund anger en stark judisk identitet. Hans fader Jacob var en hängiven sionist hela sitt liv, och på sina senare år organiserade han protester mot den sovjetiska behandlingen av judar.¹⁷⁸ Jacob var djupt upprörd över Förintelsen¹⁷⁹, och i sina egna hågkomster om sina tonår drar sig Paul till minnes att han läste böcker om Förintelsen och reste till Israel, när hans fader var gästprofessor vid ett israeliskt universitet. Wolfowitz läser hebreiska, och hans syster är gift med en israel och bor i Israel.¹⁸⁰ De professorer, han omnämner från sin studietid vid Chicagouniversitetet, var alla judar.¹⁸¹ Albert Wohlstetter, hans handledare för doktorsarbetet; Leo Strauss (Wolfowitz’ ursprungliga plan, när han skrev in sig vid Chicagouniversitetet, var att studera för Strauss, och han läste till sist två kurser för honom); Strauss’ lärjunge Allan Bloom, vilkens bok *The Closing of the American Mind: How Higher Education Has Failed Democracy and Impoverished the Souls of Today’s Students* (1987) är

en neokonservativ klassiker; likaledes romanförfattaren Saul Bellow.

En stark judisk identitet utvisar också ett samtal Wolfowitz förde med Natan Sharansky, en israelisk minister och ledare för ett högerparti som står på bosättarnas sida, vid en konferens om mellanösternpolitik i Aspen, Colorado, år 2002. Konferensen hade ordnats av Richard Perle under AEIs egid. Wolfowitz och Sharansky promenerade till receptionen, eftersom den senare i egenskap av observant jude inte kunde köra bil på sabbaten. Sharansky anmärkte efteråt om promenaden: ”den gav oss ett tillfälle att tala om allt – Arafat, den internationella terrorismen, Irak och Iran och naturligtvis om judisk historia, våra rötter och så vidare.”¹⁸² Wolfowitz är gift med Clare Selgin och har med henne tre barn: Sara, David och Rachel.¹⁸³

Ravelstein är Bellows i romanens form gjorda men likväl huvudsakligen riktiga framställning av Allan Bloom och hans krets vid Chicagouniversitetet.¹⁸⁴ Romanen är av ett visst intresse, emedan den återskapar Wolfowitz’ akademiska miljöns judiska atmosfär. Wolfowitz var medlem av Blooms krets vid Cornelluniversitetet och valde Chicagouniversitetet för sin forskarutbildning, eftersom Leo Strauss undervisade där; sannolikast träffade han detta val på Blooms uppmaning. Wolfowitz och Bloom behöll ett nära vänskapsförhållande efter att Bloom flyttat till Chicagouniversitetet och under Wolfowitz’ senare karriär i regeringen. Wolfowitz var en av de av Bloom ”gynnade studenter” som beskrivs i Robert Lockes kommentar att ”Gynnade studenter hos den vanligen högdragne Bloom infördes stegvis i ett allt närmare förhållande till mästaren, varvid höjdpunkten blev exklusiva middagsbjudningar med honom och Saul [Bellow] i Blooms yppigt inredda miljondollarslägenhet.”¹⁸⁵

Såsom Bellow skildrar Bloom, framstår denne som själva inbegreppet av gurun omgiven av lärjungar – en ”fader” som försöker styra lärjungarnas icke blott karriärer utan även privatliv.¹⁸⁶ Hans lärjungar beskrivs såsom ”kloner, vilka klädde sig som han, rökte samma Marlboro-cigarretter”; de var stadda på vandring mot ”intellektets Förlovade Land, dit Ravelstein, deras Moses och Sokrates, ledde dem.”¹⁸⁷ ”Att avskäras från kontakten med sina uppgiftslämnare i Washington och Paris, från sina studenter, de människor han utbildat, brödernas, de invigdas, det lyckliga fåtalets förbund, stämde honom till djupaste obehag.”¹⁸⁸ I sin tur skildras Bloom såsom lärjunge till Felix Davarr, till vilken Strauss fått stå modell: ”Ravelstein talade så mycket om honom att jag till sist blev tvungen att läsa några av hans böcker. Det måste göras, om jag skulle förstå vad [Ravelstein] var för något.”¹⁸⁹

Blooms Ravelstein framställs såsom mycket självmedvet judisk. Ett tema är kontrasten mellan ”ohyfsat” judiskt uppförande och hövligt WASP-uppförande [WASP är förkortning för white Anglo-Saxon Protestant, vit anglosachsisk protestant. Ö.a.] – ett tema som framställs vackert och auktoritativt i John Murray Cuddihys skrifter.¹⁹⁰ Och han är skarpt varse vem som är jude och vem som inte är det; alla Ravelsteins nära vänner är judar. Han är livligt intresserad av huruvida icke-judar ogillar judar eller har förbindelser med fascismen. Och han har en fixering på Förintelsen och frågan om när den skall hända igen: ”De dödar fler än hälften av Europas judar ... Det går inte att veta från vilket håll det kommer nästa gång.”¹⁹¹ Ravelstein tänkte på judar såsom undanträngande WASP: Han ”tyckte om att tänka på att bo i någon av de flotta låga byggnader, som tidigare uteslutande beboddes av universitetslärare som var WASP.”¹⁹²

I Strauss’ efterföljd tänkte Bloom på den västerländska civilisationen såsom Atens och Jerusalem alster och sägs ha föredragit det förstnämnda, åtminstone till slutet av sitt liv, då Jerusalem tornade upp sig: Bellows berättare säger, ”Jag kunde se att Ravelstein [Bloom] följde ett spår av judiska ideer eller judiskt väsende. Det var ovanligt för honom dessa dagar att i något samtal nämna ens Platon och Thukydid. Han var uppfylld av Bibeln nu” – allt förknippat med ”den stora ondskan”, tron under andra världskriget ”att nästan alla var överens om att judarna inte hade någon rätt att leva ... en väldig kollektiv överenskommelse om att världen skulle bli bättre, om de försvann och dog ut.”¹⁹³ Ravelsteins slutsats är att ”det är omöjligt att göra sig av med sitt ursprung, det är omöjligt att inte förbli jude. Judarna, tänkte

... Ravelstein, varvid hans tankar löpte i den bana [hans] lärare Davarr [Strauss] utstakat, var historiskt sett vittnen till frånvaron av återlösning.”¹⁹⁴

Ravelstein återberättar ett samtal med Philip Gorman, som i romanen gestaltar Wolfowitz. Detta samtal avspeglar Wolfowitz’ välkända önskan att Förenta staterna hade invaderat Irak år 1991:

Colin Powell och Baker har rått presidenten att inte sända trupper hela vägen fram till Bagdad. Bush kommer att tillkännage det i morgon. De är rädda för att det blir egna förluster. De sänder ut en förskräcklig armé och gör en uppvisning med toppmodern vapentechnik, som kött och blod inte kan stå emot. Men sedan lämnar de diktaturen i fred och slinker iväg ...¹⁹⁵

Wolfowitz har stått i nära förbindelse med Richard Perle, alltsedan de båda tjänstgjorde i senator Henry Jacksons kansli.¹⁹⁶ Han har också en lång historia av proisraelisk aktivism. År 1973 anställdes han vid Byrån för vapenkontroll och nedrustning (ACDA). Mark Green anmärker att ”Wolfowitz ... till ACDA medförde en stark hängivenhet för Israels säkerhet och en viss förvirring rörande sin plikt att tjäna Förenta staternas nationella säkerhet.”¹⁹⁷ År 1978 blev han föremål för utredning för att genom en mellanhand vid AIPAC ha försett Israels regering med en hemligstämplad handling, men utredningen ledde inte till åtal. (Såsom Paul Findley visar, är det vanligt att amerikanska judar inom utrikes- och försvarsdepartementen läcker hemligstämplade uppgifter till Israel – så vanligt att det accepteras såsom en del av livet i dessa departement, och man gör sällan utredningar av läckornas källa.¹⁹⁸) Senare, år 1992, upptäckte försvarsdepartementet att Wolfowitz, som då var statssekreterare i försvarsdepartementet med ansvar för politiska frågor, arbetade för att främja export till Israel av avancerade jaktrobotar av typen AIM-9M. Försäljningen annullerades, eftersom Israel er-tappats med att sälja den tidigare versionen till Folkrepubliken Kina. Innan Wolfowitz utsågs till vice försvarsminister i George W. Bushs administration, satt han i rådgivande utskottet inom WINEP och var en gynnare av Dennis Ross, som under Clinton-administrationen var USAs ambassör i Israel, innan han blev chef för avdelningen för politik och strategisk planering i WINEP.

Wolfowitz skrev år 1997 en artikel för *Weekly Standard*, där han ivrade för Saddam Husseins avlägsnande, och undertecknade det öppna brev till president Clinton som William Kristols Projektet för det nya amerikanska århundradet (PNAC) skickade med uppmaning till regimbyte i Irak. Inom George H. W. Bushs administration var Wolfowitz ”den intellektuelle gudfadern till och vildaste förfäktaren av tanken att störta Saddam.”¹⁹⁹ Wolfowitz har blivit beryktad såsom en ledande förfäktare av krig mot Irak i stället för Aghanistan omedelbart efter den 11 september 2001.²⁰⁰ Richard Clarke berättar om en händelse, som inträffade den 12 september 2001, då president Bush bad en grupp i Vita huset om uppgifter om att Saddam Hussein var inblandad i angreppen den 11 september. Efter att Bush lämnat mötet, var det en medarbetare som ”stirrade efter honom och bara gapade. ’Wolfowitz gick honom på nerverna.’”²⁰¹

De förra politikanalytikerna vid CIA Kathleen och Bill Christison noterar att ”En källa inom administrationen har uppriktigt betecknat [Wolfowitz] som ’bindgalen när det gäller Israel’.”²⁰² Även om de anser en dylik värdering icke nog nyanserad, bekräftar de att nitet för Israel är ett av de motiv som främst driver Wolfowitz. Journalisten William Keller är för-siktigare:

Man kan få höra av Wolfowitz’ kritiker, alltid utanför protokollet, att Israel övar en stark dragningskraft på denne man. De kanske inte vet

att han såsom tonåring tillbragte sin fars sabbatstermin i Israel eller att hans syster är gift med en israel, men de vet säkert att han står på vänskaplig fot med Israels generaler och diplomater och att han är något av en hjälte för den starkt judiska neokonservativa rörelsen. De som känner honom väl, säger att detta – varvid de utelämnar den kränkande antydning om dubbel lojalitet – är att betrakta Wolfowitz med kikaren felvänd. Såsom Sadat-historien belyser, har han i allmänhet varit mindre upphetsad av Israels säkerhet än av löftet om en måttfullare islam.²⁰³

Detta är ett anmärkningsvärt uttalande. ”Sadat-historien” syftar på Wolfowitz’ mycket positiva reaktion på det tal Egyptens president Anwar Sadat höll för Knesset såsom en del av fredsprocessen mellan Israel och Egypten. Självklart är det dumt att antaga att denna händelse skulle visa att Wolfowitz är förhållandevis ointresserad av Israels säkerhet. Dessutom är de uttalanden bedömare gör om Wolfowitz’ band med Israel alltid utanför protokollet, förmodligen därför att de är rädda för att bestraffas för att ha sagt något självklart. Sålunda lyckas William Keller blygt dokumentera Wolfowitz’ förbindelser med Israel, alltmedan han anser hävdanden om dubbel lojalitet ”kränkande” i stället för välgrundade uttalanden om ett sannolikt förhållande.

Ett av Joshua Muravchiks apologetiska påståenden är att ”ledande neokonservativa i sin karriär faktiskt sällan befattat sig med frågor om Mellanöstern.”²⁰⁴ Detta är falskt. Till exempel skrev Wolfowitz sin doktorsavhandling om kärnvapenspridning i Mellanöstern. Under Carter-administrationen beredde han ”Studien om begränsad eventualitet”, vilken framhöll det ”irakiska hotet” mot regionen, och under Reagan-administrationen bedrev han lobbypolitik mot försäljning av AWACS-plan till Saudiarabien och mot förhandlingar med palestinierna. Under George H. W. Bushs administration var han statssekreterare i försvarsdepartementet med ansvar för politiska frågor, en ställning där han ”ännu en gång skulle få ansvar för vapenkontroll, Mellanöstern och Persiska viken, de områden han ägnade sig åt under sin karriärs tidiga år.”²⁰⁵

Richard Perle

För Perle liksom för Wolfowitz och gruppen kring Strauss och Bloom vid Chicago-universitetet

var det bestämmande skeendet i vår historia förvisso Förintelsen ... Det var förgörandet av, mordet på ett helt folk, och det var att man underlät att i tid reagera på ett hot som tydligt kom närmare ... Vi vill inte att det händer igen ... när vi har förmågan att hejda totalitära regimer, skall vi göra det, ty när vi inte gör det, blir resultaten katastrofala.²⁰⁶

Richard Perle gjorde sig först märkbar i Washington såsom senator Henry Jacksons chefrådgivare i utrikespolitiska frågor. Han organiserade kongressens stöd till Jackson-Vanik-tillägget av år 1974, vilket retade Ryssland genom att koppla gynnsamma villkor för ömsesidig handel till individens frihet att utvandra, huvudsakligen judar från Sovjetunionen till Israel och Förenta staterna. År 1970 avlyssnades Perle av FBI, medan han dryftade hemligstämplad information med en tjänsteman vid Israels ambassad. År 1981 var han anställd av en israelisk vapenhandlare, strax innan han utnämndes till biträdande försvarsminister med ansvar för internationell säkerhetspolitik, en ställning där han skulle övervaka amerikansk teknikexport.²⁰⁷ Under sin tjänstgöring i Reagan-administrationen förordade Perle köp av en

artillerigranat framställd av den israeliska vapentillverkaren Soltan. Sedan han år 1987 lämnat sin post vid försvarsdepartementet, fick han en anställning vid Soltan. Liksom många andra tidigare regeringstjänstemän har också Perle utnyttjat sitt anseende och sina förbindelser i regeringen till att bygga sig en högeligen vinstgivande affärskarriär. Till exempel blev han avlönad konsult till ett företag som leds av Douglas Feith och som grundades för att bedriva lobbyverksamhet till Turkiets förmån, och detta utan att Perle personligen registrerat sig såsom lobbyist.²⁰⁸ För närvarande sitter Perle i styrelsen för Onset Technology, ett teknikföretag som grundats av israelerna Gadi Mazor och Ron Maor och som har forskning och utveckling i Israel. Onset Technology har nära band med israeliska företag och investeringsfonder.²⁰⁹ Perle är en nära personlig vän med Israels premiärminister Ariel Sharon.²¹⁰

Perle var ”ledare för en studiegrupp”, som år 1996 författade en rapport med titeln ”A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm” (En fullständig brytning: En ny strategi för att säkra riket. ”Riket” ifråga är Israel. Ö.a.), som utgavs av den israeliska tankesmedjan Institutet för avancerade strategiska och politiska studier (IASPS). Studiegruppens medlemsammansättning belyser hur kontakterna löper korsvis mellan Israels regering närstående israeliska tankesmedjor, amerikanska politiska planerare och proisraeliska aktivister verksamma i Förenta staterna. Andra medlemmar av denna grupp, som utnämnts till poster i George W. Bushs administration, är Douglas Feith (vice statssekreterare i försvarsdepartementet med ansvar för politiska frågor, David Wurmser (ledamot av IASPS, Perles skyddsling vid AEI och chefrådgivare i utrikesdepartementet), Meyrav Wurmser (chef för Hudsoninstitutet, en neokonservativ tankesmedja), James Colbert (JINSA) och Jonathan Torop (WINEP).

Trots Joshua Muravchiks apologetiska hävdanden²¹¹ är det tydligt att uppsatsen ”A Clean Break” var avsedd såsom rådgivning åt Benjamin Netanyahu, ytterligare en av Perles personliga vänner, som då var Israels nye premiärminister. Det finns ingenting däri som tyder på att skriften var en ansträngning att främja amerikanska intressen i regionen. Avsikten var att ”smida en fredsprocess och strategi byggd på en helt *ny intellektuell grund*, en sådan som återställer det strategiska initiativet och skänker nationen utrymme till att insätta all tillgänglig kraft på att återuppbygga sionismen.” Uppsatsen faktiskt ger Förenta staterna rådet att avstå från att öva tryck på israelerna att byta land mot fred, en strategi ”som krävt att amerikanska pengar skickats till repressiva och aggressiva regimer, varit riskabel, dyr och mycket kostsam för både Förenta staterna och Israel och försatt Förenta staterna i roller det varken borde ha eller vilja ha.” Uppsatsens författare talar såsom judar och israeler, inte såsom amerikanska medborgare: ”Vårt anspråk på landet – som vi hoppfullt hållit fast vid i två tusen år – är berättigat och ädelt.” Mycket av fokus är satt på att avlägsna hotet från Syrien, och det är i detta sammanhang som skriften anmärker, ”Denna strävan kan inriktas på att avlägsna Saddam Hussein från makten i Irak – ett i sig viktigt israeliskt strategiskt mål – såsom ett medel för att stäcka Syrien i dess regionala ambitioner.”²¹³

Sådana planer för regimbyte, som framläggs i ”A Clean Break”, har en lång historia i israeliskt tänkande. Såsom blott den senaste i en lång rad av israeliska strateger förordade till exempel den israeliske strategen Oded Yinon år 1982 att Israel skulle försöka upplösa alla existerande arabstater i mindre, potentiellt mindre farliga stater. Dessa skulle sedan bli beroende av Israel såsom enda regionala imperiemakt. Neokonservativa har drivit propaganda för kriget i Irak såsom ett korståg för ett demokratiskt, sekulärt, västorienterat, proisraeliskt Irak – en dröm som av lätt insedda skäl haft sin starka lockelse i Väst. Det är dock mycket möjligt att det långsiktiga resultatet blir att Irak splittras på etniska och religiösa grunder (arabiska sunniter, arabiska shiiter, kurder). Detta skulle också ligga i Israels intresse, eftersom de mindre stater som uppstod därav skulle utgöra ett ringare hot än Saddam Husseins irakiska regim. Yinon noterade: ”Irak, som å ena sidan är rikt på olja och å andra sidan är inbördes splittrat, är *garanterat som en kandidat för Israels mål*. Dess upplösning är ännu viktigare för oss än Syriens. Irak är starkare än Syrien. På kort sikt är det den irakiska makten,

som utgör det största hotet mot Israel.”²¹⁴

Förre ambassadören Joseph C. Wilson har framkastat att Iraks upplösning mycket väl kan ha varit ett motiv för kriget:

En mer cynisk läsning av de förslag, somliga av Bushs rådgivare framställt, torde kunna leda till slutsatsen att Iraks uppstyckning alltid var ett godtagbart resultat, eftersom Israel då skulle finna sig omgivet av små arabländer, som alla grälade med varandra i stället för att bilda ett gemensamt block mot Israel. När allt kommer omkring, var ju Irak ett konstgjort land, som alltid haft en orolig historia.²¹⁵

Och sedan det irakiska upproret mot ockupationsmakten vunnit styrka, finns bevis för att israelisk militär och underrättelsetjänst opererar i Iraks kurdiska områden och att Israel faktiskt uppmuntrar kurderna till att bilda sin egen stat.²¹⁶ Det kan knappast betvivlas att bildandet av en självständig kurdisk stat skulle medföra allvarliga konsekvenser för Syrien och Iran liksom för det med Israel förbundna Turkiet och leda till fortsatt instabilitet i Mellanöstern. En framstående turkisk ämbetsman anmärkte, ”Om det slutar med att Irak delas upp, så kommer det att medföra mer blod, tårar och smärta i Mellanöstern och kommer [Förenta staterna] att få skulden ... Från Mexiko till Ryssland kommer alla att hävda att Förenta staterna hade en hemlig plan för Irak: ni kom hit för att upplösa Irak. Om Irak delas, så kommer Amerika inte att kunna förklara detta för världen.”

Elliott Abrams

Några av Elliott Abrams’ släkt- och yrkesförbindelser har angivits ovan. I december 2002 blev Abrams president Bushs främste rådgivare rörande Mellanöstern. Han är nära knuten till likudpartiet i Israel och till framstående neokonservativa (Richard Perle, William Kristol, Reuel Marc Gerech, Michael Ledeen, Jeane Kirkpatrick, Paul Wolfowitz) och till neokonservativa tankesmedjor (PNAC, AEI, CSP, JINSA).²¹⁷ På grund av Abrams’ rykte för att vara en starkt identifierad jude användes han av Reagans valarbetare till att mobilisera judiskt stöd till dennes presidentvalskampanj år 1980.²¹⁸

Abrams är aktivist också till den judiska fortlevnadens fromma. Ändamålet med hans bok *Faith and Fear: How Jews Can Survive in Christian America* (Tro och fruktan: Hur judar kan överleva i det kristna Amerika) är att stödja den judiska religiösa identifieringen, motverka blandäktenskap och motverka sekularisering för att trygga den judiska fortlevnaden. Det är i detta avseende intressant notera att andra framstående neokonservativa förespråkade blandäktenskap mellan vita och svarta i Förenta staterna. Så till exempel har Douglas J. Besharov, en till AEI fast knuten forskare, skrivit att avkomlingarna av blandäktenskap ”är det bästa hoppet för de amerikanska rasrelationernas framtid”.²¹⁹

I *Faith and Fear* skriver Abrams om hur starkt genomsyrad han själv är av sina föräldrars och farföräldrars jiddischspråkiga kultur. I farföräldrarnas generation ”gifte sig alla deras barn med judar och iakttog kosher i hemmet.”²²⁰ Abrams bekräftar att det bredare judiska samfundet ”håller fast vid vad som i grund och botten är en mörk syn på Amerika såsom ett land genomsyrat av antisemitism och ständigt stående vid randen till utbrott av antisemitism.” Resultatet har blivit att judar gått i spetsen för Amerikas sekularisering, men detta har inte varit en god strategi för judar, ty judarna har själva blivit mindre religiösa och därför mindre benägna att gifta sig med andra judar. (Denna ”mörka syn på Amerika” är en särskilt viktig grund till den ”kritikkultur” som judiska intellektuella rörelse alstrat. Den är också en viktigare orsak till att det judiska samfundet varit enat i att påyrka icke-vit massinvandring till Amerika: att förtunna den vita majoriteten och minska dess makt ses som ett medel att förebygga utbrott av judefientlighet.²²¹) I Strauss’ efterföljd anser Abrams därför att en stark roll

för kristendomen i Amerika är bra för judarna:

”I detta århundrade har vi sett två gigantiska experiment med att skapa ett postreligiöst samhälle, där de återhållande krafter, som religionen och moralen av hävd erbjudit, fullständigt avlägsnats: kommunismen och nazismen. I båda fallen blev judarna särskilda måltavlor, men ondskan räckte till också utan antisemitismens gissel. Ty när den övervärldsliga hämningen mot ondskan avlägsnas, när samhället blir så rent sekulärt att den hämsko, Gud lagt på människan, verkligen utplånas, blir minoriteterna blott de tidigaste offren.”²²²

Douglas Feith

I likhet med de flesta av sina kumpaner har även Feith misstänkts för att spionera för Israels räkning. År 1982 avskedades Feith från en befattning vid Nationella säkerhetsrådet på grund av en utredning om huruvida han gått Israels ambassad till handa med hemliga handlingar. Likväl anställdes han då av Perle, som var biträdande försvarsminister med ansvar för frågor om internationell säkerhet, först att vara hans ”särskilda juridiska ombud” och sedan hans ställföreträdare. Feith arbetade åt Perle till år 1986, då han lämnade regeringstjänsten för att grunda en egen advokatbyrå, Feith and Zell, som ursprungligen verkade i Israel och är mest känd för att ha utverkat nåd för den ökände svindlaren Marc Rich under Clinton-administrationens sista dagar. År 2001 återvände Douglas Feith till försvarsdepartementet såsom Donald Rumsfelds statssekreterare med ansvar för politiska frågor, och det var i hans kansli som Abraham Shulskys Byrå för särskilda planer (Office of Special Plans, OSP) bildades. Det var OSP, som åstadkom många av de falska underrättelserapporter som Bush, Cheney och Rumsfeld utnyttjade för att rättfärdiga anfallet på Irak. En nyckelmedlem av OSP var David Wurmser, vilket som ovan angivits, är en av Richard Perles skyddslingar.²²³

Pensionerade överstelöjtnanten i flygvapnet Karen Kwiatkowski skildrar Feith såsom en man som visste föga om försvarsdepartementets arbete och ägnade ringa uppmärksamhet åt andra frågor än dem som hade med Israel och Irak att göra.²²⁴ Feith är undfallande mot den israeliska militären. När Kwiatkowski eskorterade en grupp israeliska generaler in i försvarshögkvarteret Pentagon:

ilade ledaren för skocken fram med kollegerna i slutna formation, så att vi fick springa bakom gruppen, när den rusade mot till statssekreterare Feiths kansli på fjärde våningen ... Väl i Feiths väntrum, skyndande ledaren fram till Feiths stängda dörr. En vaken sekreterare såg detta hända och hade störtat från sitt skrivbord för att blockera dörren. ”Mr Feith har besök. Det tar bara några minuter till.” Ledaren sträckte på nacken för att se förbi sekreterarens huvud, medan han frågade, ”Vem är där inne hos honom?”

Emot det brukliga förfarandet behövde de israeliska generalerna inte skriva in sig, så det finns inga officiella uppgifter om deras besök.²²⁵ Överstelöjtnant Kwiatkowski skildrar den arabfientliga, proisraeliska stämning som genomträngde det neokonservativa nätverket vid försvarsdepartementet. Yrkesofficerare, som inte delade dessa åsikter, omplacerades helt sonika.

Feith har en stark judisk identitet och är aktivist för Israels räkning. Medan han studerade juridik, samarbetade han med Joseph Churba, en medarbetare och vän till Meir Kahane, vilken grundade det rasistiska och västfientliga Judiska försvarsförbundet (Jewish Defense League, JDL). Under tiden från sent 1980-tal till tidigt 1990-tal skrev han ledarartiklar i

israeliska tidningar till förmån för likudpartiet. I dessa artiklar hävdade han att Västbanken är en del av Israel, att palestinierna hör hemma i Jordanien och att det borde ske ett regimbyte i Irak. Han var också chef för CSP och en grundande medlem av Ett enda Jerusalem, en israelisk organisation, som är ”besluten att hindra varje kompromiss med palestinierna om framtiden för någon del av Jerusalem.”²²⁶

Han är tjänsteman vid Stiftelsen för judiska studier, som ”ägnar sig åt att främja judisk lärdom och bygga gemenskaper av utbildade och hängivna judar, som är medvetna om och trogna judendomens höga ideal.”²²⁷ År 1997 fick Feith och hans fader (medlem av Betar, den sionistiska ungdomsrörelsen, som Vladimir Jabotinsky grundade) utmärkelser av ZOA för sitt arbete som proisraeliska aktivister. ZOA är en ivrig anhängare av de extremaste elementen inom Israel. Feiths delägare i advokatbyrån, L. Marc Zell vid byråns kontor i Tel Aviv, är talesman för bosättarrörelsen i Israel, och byrån själv är djupt inblandad i juridiska frågor rörande återuppbyggnaden i Irak, ett förhållande som fått mången att höja ögonbrynen, eftersom Feith är chef för återuppbyggnaden i Irak.²²⁸

Zell var en av många neokonservativa som stod Ahmed Chalabi nära men upphörde med sitt stöd åt Chalabi, eftersom denne inte infriat de löften han gav om Israel före kriget – ytterligare ett tecken på att biståndet till Israel var ett viktigt krigsmotiv för de neokonservativa. Enligt Zell ”sade Chalabi att han skulle avbryta Iraks handelsbojkott mot Israel och tillåta israeliska företag att göra affärer i Irak. Han sade att [den nya irakiska regeringen] skulle gå med på att återuppbygga oljeledningen från Mosul [i oljefälten i norra Irak] till Haifa [den israeliska hamnstaden, där det också finns ett stort raffinaderi].”²²⁹ En ytterligare delägare i i Feiths och Zells advokatbyrå är Salem Chalabi, Ahmed Chalabis brorson. Salem Chalabi leder arbetet med att ställa Saddam Hussein inför rätta.²³⁰

Abraham Shulsky

Abraham Shulsky studerade hos Leo Strauss och är nära vän med Paul Wolfowitz sedan tiden vid både Cornell- och Chicagouniversitetet²³¹, och han är ytterligare en av Richard Perles skyddslingar. Han var medhjälpare åt de neokonservativa senatorerna Henry Jackson (tillsammans med Perle och Elliott Abrams) och Daniel Patrick Moynihan och arbetade i försvarsdepartementet under president Reagan. Under president George W. Bush utnämndes han till chef för Byrån för särskilda planer (Office of Special Plans, OSP), underordnad Feith och Wolfowitz. OSP fick ett större inflytande på Irakpolitiken än CIA eller Försvarets underrättelsebyrå [den militära underrättelsetjänsten. Ö.a.]²³², men det är en utbredd uppfattning hos pensionerade underrättelseagenter att OSP manipulerar uppgifter om Irak för att påverka den förda politiken.²³³ Det finns rapporter som säger att OSP arbetade nära samman med Israels underrättelsetjänst för att måla en överdriven bild av Iraks kapacitet vad gäller okonventionella vapen.²³⁴ Det är frestande att se ett samband mellan OSPs verksamhet under Shulsky och Strauss' idé om en ”ädel lögn”, som eliten sprider för att därmed manipulera massan, men egentligen behöver man nog inte Strauss för att förstå betydelsen av att ljuga för att manipulera den allmänna opinionen till Israels förmån.

I OSP ingick andra neokonservativa, som saknade yrkeskvalifikationer inom underrättelsetjänsten men hade långa meritlistor från sitt arbete i neokonservativa tankesmedjor och proisraeliska aktivistorganisationer, i synnerhet Washingtoninstitutet för Mellanösternpolitik (WINEP). Där finner vi bland andra Michael Rubin, som är ledamot av AEI och knuten som forskare till WINEP; David Schenker, som har skrivit böcker och artiklar om Mellanöstern, vilka utgivits av WINEP och tryckts i tidskriften *Middle East Quarterly* (som utges av Daniel Pipes' MEF, en annan proisraelisk aktivistorganisation); Elliott Abrams; David Wurmser och Michael Ledeen. OSP förlitade sig starkt på avhoppare från Irak förbundna med Ahmed Chalabi, vilken, som sades ovan, haft en nära personlig relation med Wolfowitz, Perle och andra neokonservativa.²³⁵

Michael Ledeen

Michael Ledeens karriär belyser de inbördes kontakterna inom det neokonservativa nätverket. Ledeen var den förste verkställande direktören för JINSA (1977–1979) och kvarstår i dess rådgivande kommitté. Under Reagans tid som president tjänstgjorde han i försvarsdepartementet, anställd av Richard Perle, och under samma tid arbetade han som särskild rådgivare, anställd av Wolfowitz, då denne ledde utrikesdepartementets avdelning för politisk planering. Tillsammans med Stephen Bryen blev Ledeen medlem av Kinakommissionen under George W. Bushs administration. Han var också konsult till Abraham Shulskys OSP, den organisation inom försvarsdepartementet som var närmast knuten till fabrikationen av falskt underrättelsematerial, som skulle leda fram till Irakkriget. OSP bildades av Douglas Feith, som i sin tur är underställd Paul Wolfowitz. Såsom ovan angivits, är han vid AEI fast knuten forskare och innehar där ”frihetsprofessuren” (Freedom Chair).

Ledeen har misstänkts spionera för Israels räkning.²³⁶ Under Reagan-åren betraktade CIA honom såsom ”en inflytelseagent för en främmande makt: Israel”, och hans närmaste överordnad vid försvarsdepartementet, Noel Koch, misstänkte honom för att spionera för Israel.²³⁷ År 1984, när Ledeen arbetade i Vita huset, anklagades han också av rådgivaren i nationella säkerhetsfrågor Robert C. McFarlane för att ha deltagit i ett icke bemyndigat möte med Israels premiärminister Shimon Peres, vilket ledde till förslaget att genom Israel slussa vapen till Iran för frigivning av amerikansk gisslan, som hölls fängslad i Libanon – begynnelsen till Iran-gate-skandalen.²³⁸

Ledeen har varit en viktigare propagandist för planen att tvinga förändring på hela arabvärlden och den muslimska världen. Ledeen har hämtat sin revolutionsideologi icke från Trotskij eller Marx utan från sin uppskattande syn på den italienska fascismen såsom en universalistisk (icke raslig) revolutionär rörelse.²³⁹ Hans bok *War on the Terror Masters* är ett program för hur Förenta staterna bör fullständigt göra om Mellanöstern, ett program som framläggs med universalismens och den moraliska omtankens retorik, icke för Israel utan för arabfolken och de muslimska folken, som skulle draga nytta av regimbyte. Ledeen är en högerrevolutionär, hängivet inriktad på ”kreativ förstörelse” av den gamla samhällsordningen:

Kreativ förstörelse är vårt andra namn, både inom vårt eget samhälle och utomlands. Vi river ner den gamla ordningen varje dag, från affärslivet till vetenskapen, litteraturen, konsten, arkitekturen och filmen till politiken och rättsväsendet. Våra fiender har alltid hatat denna virvervind av kraft och skaparglöd, som hotar deras traditioner (vilka de än må vara) och får dem att skämmas för sin oförmåga att hålla jämna steg med oss. När de ser Amerika förintat traditionella samhällen, fruktar de oss, ty de vill inte förintas. De kan inte känna sig trygga, så länge vi finns, ty vår blotta existens – vår existens, inte vår politik – hotar deras rättmätighet. De måste anfälla oss för att överleva, alldeles såsom vi måste förstöra dem för att fullfölja vår historiska mission ...

Bakom allt det antiamerikanska giftet från de sekulära radikalerna i Bagdad, de religiösa fanatikerna i Teheran, minoritetsregimen i Damaskus och de mångkulturella kleptomanierna i Palestinska myndigheten finns insikten att de hatas av det egna folket. Deras makt vilar på terror, nyligen riktad mot oss, men alltid, först och främst, mot de egna medborgarna. Om irakierna, iranierna, syrierna, libaneserna och palestinierna finge en chans att uttrycka sig fritt, skulle de

störta sina nuvarande förtryckare. Om vårt revolutionära krig föres rätt, kommer det att ge dem en chans.²⁴⁰

Bernard Lewis

Den huvudsakliga intellektuella källan till tanken att påtvinga arabvärlden och den muslimska världen demokrati är Bernard Lewis, historikern från Princetonuniversitetet som hävdar att muslimska kulturer har ett underlägsenhetskomplex som stammar ur deras förfall jämfört med Västerlandet under de senaste tre hundra åren. (Dylika påståenden minimerar Israels roll och Förenta staternas stöd åt Israel såsom en grund till muslimers missnöje. Det finns emellertid material som väl styrker uppfattningen att Usama bin Ladins och 11-september-konspiratörernas motiv sammanhänger betydligt mera med Förenta staternas stöd åt Israel än med någon allmän fientlighet mot Västerlandet.²⁴¹) Han hävdar att arabiska och muslimska samhällen med sin föråldrade, på släktskap byggda struktur kan förändras endast genom att demokrati tvingas på dem.²⁴² Wolfowitz har använt Lewis att intellektuellt motivera invasionen av Irak: "Bernard har lärt mig hur man skall förstå Mellanösterns invecklade och viktiga historia och använda den att vägleda oss på vägen mot att bygga en bättre värld för framtida generationer."²⁴³ På 1970-talet inbjöds Lewis av Richard Perle att hålla ett föredrag för Henry Jacksons grupp, och Perle anmärker att "Lewis mer eller mindre blev Jacksons guru." Lewis knöt bekantskap också med Daniel Patrick Moynihan och med Jacksons övriga rådgivare, däribland Wolfowitz, Abrams och Gaffney. Ett av Lewis' huvudargument är att palestinierna inte har någon historisk rätt att hävda en egen stat, eftersom de inte hade någon stat före det brittiska mandatet år 1918.

Lewis hävdar också att araber har en lång historia av styre genom samråd, om icke demokrati, och att ett litet mått av utifrån påförd kraft skulle räcka för att demokratisera regionen – en åsikt som strider mot de väldiga kulturskillnader som råder mellan Mellanöstern och Västerlandet och som ytterst härrör från mycket olika evolutionstryck.²⁴⁴ Såsom kulturhistoriker är Lewis illa rustad att förstå de mellan Europa och Mellanöstern rådande kulturskillnadernas djupstruktur. Han synes fullständigt omedveten om de kulturskillnader i familje- och släktskapsstruktur som råder mellan Europa och Mellanöstern, och han betraktar skillnaden i inställning till kvinnor såsom en blott kulturskillnad i stället för en markör av en helt annan samhällsstruktur.

Lewis' vrångbilder av Mellanöstern har likväl varit ganska nyttiga för Israel – ett uttryck för temat att judiska intellektuella rörelser ofta utnyttjat tillgängliga intellektuella medel för att befordra en politisk sak. Icke endast levererade han en viktig intellektuell grund för kriget mot Irak. Han står också politiskt styrande och akademiska kretsar i Israel mycket nära – förtrogen med flera israeliska premiärministrar från Golda Meir till Ariel Sharon.²⁴⁶

Richard Cheney

Enligt flera uppgifter var vicepresident Cheney "besatt" av tanken att invadera Irak och förvandla Mellanösterns politik och var den ledande kraft inom administrationen som övertygade president Bush om behovet att göra detta.²⁴⁷ Liksom de andra judiska intellektuella och politiska rörelser jag granskat har också den neokonservativa rörelsen välkomnat icke-judar och ofta givit dessa väl synliga roller såsom rörelsens ansikten utåt. I denna intellektuella släktlinjes nuvarande kull är de viktigaste icke-judarna Richard Cheney och Donald Rumsfeld. Med de neokonservativa har de två männen nära yrkesmässiga och personliga förbindelser, som länge föregår bådadas nuvarande makt och synlighet. Både Cheney och Rumsfeld har varit knutna till två neokonservativa tankesmedjor, William Kristols PNAC (som redan år 1998 yrkade på anfallskrig för regimbyte i Irak)²⁴⁸ och CSP. Cheney erhöll år 1993 ADLs utmärkelse "framstående statsman" och betecknades av Abraham Foxman såsom "mycket lyhörd för judiska intressen".²⁴⁹ När Cheney i 1980-talets början var kongressledamot, var han

bjuden till luncher som representanhusets ledare gav för republikanska judiska ledare. Cheney betecknas av Marshall Breger, en hög ämbetsman i både Reagans och George H. W. Bushs administrationer, som ”mycket intresserad av att stå i förbindelse och samverka med det judiska samfundet.”²⁵⁰ Han var också medlem av JINSA, en viktigare proisraelisk aktivistorganisation, tills han utsågs till vicepresident.

Cheney har också haft nära kontakter med ledande israeliska politiker, i synnerhet Natan Sharansky, minister för angelägenheter rörande Jerusalem och förskingringen i Likudregeringen och den främste utformaren av ideologin att nyckeln till fred mellan Israel och arabvärlden, palestinerna inräknade, är att araberna accepterar demokrati. När president Bush i sitt allmänpolitiska tal i juni 2002 framhöll vikten av palestinsk demokrati för ”vägkartan” till fred i Mellanöstern,

”kunde Sharansky själv ha skrivit talet och kan för den delen ha haft en hand med i att göra utkastet. Veckoslutet innan Bush höll talet, tillbringade han många timmar vid en konferens i Aspen, Colorado som [organiserats av Richard Perle och] finansierats av AEI, i avskildhet tillsammans med vice president Cheney och biträdande försvarsminister Paul Wolfowitz. Bushs tal markerade tydligt en triumf för Cheney-Rumsfeld-Wolfowitz-axeln i administrationen över utrikesdepartementet, vilket var ivrigt att genast erbjuda palestinerna en provisorisk stat.”²⁵¹

Både Cheney och Rumsfeld har nära personliga band med Kenneth Adelman, en tidigare ämbetsman i Fords och Reagans administrationer.²⁵² Adelman skrev ledarartiklar i *Washington Post* och *Wall Street Journal* under tiden omedelbart före Irakkriget och var tillsammans med Wolfowitz och Irving Lewis ”Scooter” Libby (Cheneys stabschef) Cheneys gäster vid firandet av segern genast efter kriget (den 13 april 2003).²⁵³ Adelman är synnerligen väl anskrivnen hos de neokonservativa. Han var medlem av Kommittén rörande den nuvarande faran på 1970-talet, FN-ambassadör under Reagan-administrationen och arbetade under Donald Rumsfeld vid tre olika tillfällen. Han var en undertecknare av det brev som Projektet för ett nytt amerikanskt århundrade (PNAC) den 3 april 2002 sände president Bush och som uppmanade honom att störta Saddam Hussein och öka stödet till Israel. I brevet stod bland annat: ”Israel är en måltavla dels därför att det är vår vän, dels därför att det är en ö av liberala, demokratiska principer – amerikanska principer – i ett hav av tyranni, intolerans och hat.” Yrkandet på krig mot Irak kopplades till främjandet av israeliska intressen: ”Om vi inte vidtar åtgärder mot Saddam Hussein och hans regim, kommer de skador, våra israeliska vänner och vi själva hittills lidit, en dag att framstå såsom blott ett förspel till mycket värre fasor ... Israels kamp mot terrorismen är vår kamp. Israels seger är en viktig del av vår seger. Av både moraliska och strategiska skäl behöver vi hålla stånd med Israel i dess kamp mot terrorismen.”²⁵⁴ Adelmans hustru Carol är knuten till Hudsoninstitutet, en neokonservativ tanke-smedja.

Särskilt viktig är Cheneys roll i de neokonservativs väg till makten i Bush-administrationen: Såsom chef för övergångslaget kunde han jämte Libby placera viktiga anhängare av det neokonservativa handlingsprogrammet på poster omedelbart under ministernivån i utrikesdepartementet (John Bolton) och försvarsdepartementet (Wolfowitz, Feith). Libby är en nära personlig vän med Cheney, och hans åsikter ”är ett eko av många av Wolfowitz’ politiska förslag”. Han ”betraktas såsom en hök bland hökar, och han stödde tidigt militär insats mot terrorism och i synnerhet mot Irak.”²⁵⁵ Han är jude och har sedan länge varit engagerad i sionistiska strävanden och såsom advokat åt den ökände Marc Rich. Libby och Cheney ingick i den grupp som övade påtryckning på CIA att göra om underrättelserapporter så att de stämde

överens med deras önskan om ett krig med Irak.²⁵⁶ Libby anslöt sig till de neokonservativa, sedan han "fångats", när han läste en kurs i statskunskap hos Wolfowitz vid Yaleuniversitetet, och han arbetade sedan under Wolfowitz i Reagans och Bush den äldres administrationer.²⁵⁷ Han författade tillsammans med Wolfowitz det olycksaliga utkast till Vägledning för försvarsplanering av år 1992, vilket förfäktade amerikanskt herravälde över hela Eurasien och yrkade på att söka hindra alla andra länder från att ens fundera på att utmana det amerikanska överväldet.²⁵⁸ (Cheney var vid denna tid försvarsminister.) Efter det rabalder som uppstod ändrades dokumentet grundligt, men denna plan för amerikanskt överväldet har förblivit central för de neokonservativa åsikterna allt sedan Sovjetunionens sammanbrott.

Donald Rumsfeld

Såsom ovan angivits, har Rumsfeld djupa kontakter med neokonservativa tankesmedjor och enskilda judar såsom Ken Adelman, vilken inledde sin karriär med att arbeta åt Rumsfeld, när denne ledde Byrån för ekonomiska möjligheter i Nixon-administrationen. En annan nära vän är Robert A. Goldwin, lärjunge till Leo Strauss och Rumsfelds ställföreträdare både vid NATO och i Vita huset under president Gerald Ford. Goldwin är nu till AEI fast knuten forskare.

Rumsfeld har också en lång historia av att ha vädjat till judiska och israeliska intressen. I sin kampanj år 1964 för återval till kongressen såsom representant från ett distrikt på Chicagos North Shore med en viktig judisk valmanskår framhöll han sovjetisk förföljelse av judar och framlade ett lagförslag i frågan i representanthuset. Efter sexdagarskriget år 1967 uppmanade han den amerikanska statsledningen att inte kräva av Israel att draga sig tillbaka till sina förutvarande gränser och klandrade förseningar av amerikanska vapenleveranser till Israel.²⁵⁹ I nyare tid och såsom försvarsminister i George W. Bushs administration har Rumsfeld prisats av ZOA för att ha tagit avstånd från uttrycket "ockuperade områden" och i stället kallat dem "så kallade ockuperade områden".²⁶⁰

Trots denna sin förbundenhet med neokonservativa och judiska intressen framstår Rumsfeld mindre såsom ideolog och mindre såsom en lidelsefull förespråkare av krig med Irak än Cheney. Robert Woodward beskriver honom såsom i avsaknad av Cheneys feberaktiga intensitet, såsom en lidelsefri "försvarsteknokrat", som i olikhet mot Cheney, Wolfowitz och Feith hade varit nöjd, om Förenta staterna inte gått i krig med Irak.²⁶¹

Daniel Pipes

Många neokonservativa arbetar huvudsakligen såsom lobbyister och propagandister. I stället för att söka beskriva denna massiva infrastruktur i dess helhet framhåller jag Daniel Pipes såsom ett urtypiskt exempel på en mycket kompetent judisk lobbyist. Pipes är son till Richard Pipes, vilken, såsom ovan angivits, var en tidig neokonservativ och expert på Sovjetunionen. Daniel Pipes är chef för MEF och spaltredaktör vid *New York Post* och *Jerusalem Post* och framträder i teve i Fox News Channel. Enligt ingressen på Pipes' hemsida betecknas han av *Wall Street Journal* såsom "en auktoritativ kommentator om Mellanöstern".²⁶² Han har tidigare varit tjänsteman vid utrikes- och försvarsdepartementen och undervisat vid Chicago-universitetet, Harvarduniversitetet och Marinkrigshögskolan. Han är författare till tolv böcker om Mellanöstern, islam och andra politiska ämnen. Hans senaste bok är *Militant Islam Reaches America* (utgiven av W.W. Norton år 2002), en polemik mot politisk islam. I denna bok hävdar han att militant islam är det största hotet mot Väst sedan kalla kriget. Han tjänstgör vid försvarsdepartementets "särskilda insatsstyrka rörande terrorism och teknik", har vittnat i många kongressutskott och arbetat vid fyra presidentvalskampanjer.

Martin Kramer är chefredaktör för MEFs tidskrift. Kramer är också knuten till Tel-Aviv-universitetets Moshe-Dayan-Center för Mellanöstern- och Afrikastudier. Hans bok *Ivory Towers on Sand: The Failure of Middle Eastern Studies in America* har varit en särskilt viktig

drivkraft bakom nyligen gjorda ansträngningar att hindra kritik av Israel i universitets- och högskolevärlden. Boken fick en mycket välvillig recension i *Weekly Standard*, vilkens chefredaktör William Kristol jämte Kramer är medlem av MEF. Kristol skrev att ”Kramer utfört en avgörande viktig tjänst genom att blottlägga den intellektuella rötan på ett akademiskt område av synnerlig betydelse för nationens välmående.”

MEF utger regelbundet två kvasiakademiska skrifter, *Middle East Quarterly* och *Middle East Intelligence Bulletin*, varav den senare utges i samarbete med Förenta staternas kommitté för ett fritt Libanon. *Middle East Quarterly* betecknar sig såsom ”en modig, insiktsfull och kontroversiell publikation”. I en nyligen tryckt artikel om massförstörelsevapen hävdas att Syrien har ”större förmåga till förstörelse” än Irak eller Iran. *Middle East Intelligence Bulletin* ”specialiserar sig på att bevaka skuggsidan av libanesisk och syrisk politik”²⁶³, en strävan i syfte att framställa dessa regimer såsom lämpliga mål för våldsamt omstörtning genom den amerikanska eller israeliska militären. MEF inriktar sig också på universitet och högskolor genom sin byrå för förmedling av föredragshållare, som söker lägga till rätta ”felaktiga kursplaner i det amerikanska utbildningsväsendet”, genom att motverka ”partiskhet” och ”grundläggande fel” och tillhandahålla ”bättre information” än den studenterna får av de många ”ansvarslösa” professorer som MEF tror lura i de amerikanska universiteten.

MEF ligger bakom Campus Watch, en organisation som har till uppgift att undertrycka det fria akademiska meningsutbytet i frågor om Mellanöstern vid amerikanska universitet. Campus Watch sammanställer personuppgifter om professorer som kritiserar Israel: Ett viktigt ändamål är att ”identifiera akademiska lärare i nyckelställning, vilka undervisar och skriver om samtidsfrågor vid universitetens avdelningar för Mellanösternstudier, för att finna fel eller partiskhet”. MEF utvecklar också ”ett nätverk av engagerade studenter och lärare som är intresserade av att främja amerikanska intressen i den akademiska världen.”²⁶⁴

Återigen ser vi hur människor, som är etniska judar och starkt engagerade i Israels intressen, utnyttjar universalismens retorik och föreger omtanke om ”amerikanska intressen”. Nyligen beslöt Campus Watch att upphöra med att sammanställa sina personakter, eftersom fler än ett hundra professorer bad om att få bli medtagna i katalogen över misstänkta personer. Likväl fortsätter Campus Watch att trycka förteckningar över människor, vilkas åsikter om Mellanöstern avviker från dem Campus Watch hyllar. MEF har tillsammans med större judiska aktivistorganisationer (Amerikanska judiska kommittén, Amerikanska judiska kongressen och Förbundet mot förtal, ADL) lyckats få representanthuset att antaga ett lagförslag om federal övervakning av regeringsfinansierade studieprogram om Mellanöstern vid alla amerikanska universitet. Lagförslaget syftar till att inrätta en federal domstol, som undersöker och övervakar kritik av Israel vid amerikanska universitet.

Judiska institutet för frågor om nationell säkerhet (JINSA)

I stället för att närmare beskriva de många neokonservativa tankesmedjorna och lobbygrupperna har jag valt JINSA såsom ett urtypiskt exempel. JINSA strävar att ”utbilda den amerikanska allmänheten om vikten av att Förenta staterna har en effektiv försvarsförmåga, så att våra livsviktiga intressen såsom amerikaner kan tryggas [och att] informera den amerikanska försvars- och utrikesförvaltningen om den viktiga roll Israel kan spela och spelar i att stärka demokratiska intressen i Medelhavs- och Mellanösternområdet.”²⁶⁵ Betecknande för judiska intellektuella rörelser är att judiska intressen bemantlas med en retorik om amerikanska intressen och etnisk universalism – i detta fall föreställningen att Israel är ett bålverk för demokratin.

Förutom en kärna av framstående neokonservativa judar (Stephen D. Bryen, Douglas Feith, Max Kampelman, Michael Ledeen, Joshua Muravchik, Richard Perle, Stephen Solarz) består JINSA:s rådgivande styrelse av en skock icke-judiska pensionerade amerikanska officerare och en urval icke-judiska politiska gestalter (till exempel Richard Cheney) och utrikespoli-

tiska analytiker med tillgång till medierna (till exempel Jeane Kirkpatrick), vilka är pålitliga Israelvänner. Såsom är typiskt för judiska intellektuella rörelser, är JINSA välfinansierad och har lyckats värva i samhället framstående icke-judar, vilka ofta verkar såsom talesmän för dess politik. Så till exempel var det förre chefen för ockupationsregeringen i Irak general Jay Garner, som undertecknade ett brev från JINSA, vari sades att ”de israeliska försvarskrafterna visat en anmärkningsvärd återhållsamhet inför det dödsbringande våld som Palestinska myndigheten iscensatt.”

JINSA avspeglar den nya trenden hos amerikansk-judiska aktivistgrupper att icke blott stödja Israels politik utan att stödja den israeliska högern. För JINSA ”är ’regimbyte’ med alla till buds stående medel en nödvändighet vad gäller Irak, Iran, Syrien, Saudiarabien och Palestinska myndigheten. Den som anmäler avvikande åsikt – vare sig det är utrikesdepartementet under Colin Powell, CIA eller yrkesofficerare – begår ett kätteri mot de trosartiklar som i praktiken säger att det inte finns någon skillnad mellan amerikanska och israeliska nationella säkerhetsintressen och att det enda sättet att trygga båda ländernas säkerhet och välgång är herravälde i Mellanöstern – ett herravälde som upprättas enligt det hävdvunna receptet från kalla kriget: skenmanövrer, våld, lydstat och verksamhet under täckmantel.”²⁶⁶ Märk den exklusivistiska inställningen, tänkandet i vi och de som är så betecknande för de judiska intellektuella och politiska rörelser som avhandlats i *Kritikkulturen*.

JINSAs effektivitet beror till dels på att man värvar icke-judar, som vinner på att militärutgifter ökar eller är villiga att vara talesmän mot arvode och bjudresor till Israel. Större delen av JINSAs budget går åt till att bjuda mängder av pensionerade amerikanska generaler och amiraler på resor till Israel, där JINSA underlättar möten mellan dessa visserligen pensionerade men alltjämt inflytelserika militärer och israeliska officiella företrädare. Därefter skriver dessa före detta höga officerare ledarartiklar och sätter sina namn under brev och propagandaskrivelser, som driver likudpartiets linje. En dylik skrivelse utsändes kort efter den andra intifadans utbrott år 2000 och var undertecknad av 26 JINSAner, alla före detta generaler och amiraler och många tillhörande rådgivande kommittén. Skrivelsen var hållen i en moraliserande ton och betecknade palestiniernas våld såsom en ”perversion av militär etik” och ansåg att ”Amerikas roll såsom främjare i denna process aldrig borde förtaga något av Amerikas ansvar såsom en Israels vän,” ty ”vänner överger inte vänner på slagfältet”.²⁶⁷ Även sår JINSA frön för framtiden, bjuder varje sommar amerikanska kadetter till Israel och finansierar föreläsningsserier vid amerikanska arméns, marinens och flygvapnets kadettskolor.

JINSA stöder också företag i försvarsindustrin, vilka har utsikt att göra vinster på kampanjen för totalt krig. ”Nästan varenda pensionerad officerare, som sitter i JINSAs rådgivande kommitté eller har deltagit i dess Israelresor eller undertecknat ett JINSA-brev, arbetar eller har arbetat åt företag i försvarsindustrin, vilka har affärer med Pentagon och Israel.”²⁶⁸ Så till exempel har medlemmarna av JINSAs rådgivande kommitté amiral Leon Edney, amiral David Jeremiah och generallöjtnant Charles May, alla pensionerade, arbetat för Northrop Grumman eller dess dotterbolag såsom antingen konsulter eller styrelsemedlemmar. Northrop Grumman har byggt fartyg åt israeliska marinen och sålt flygplan av typen E-2C Hawkeye och elektronik till F-16-plan till israeliska flygvapnet liksom radarsystemet Longbow till israeliska armén för bruk i dess attackhelikoptrar. Det samarbetar också med Tamam, ett dotterbolag till Israeli Aircraft Industries, i att framställa ett obemannat flygplan.

JINSA stöds inte bara med försvarsindustrins pengar utan också av starkt engagerade sionister, i synnerhet Irving Moscovitz, bingomagnaten från Kalifornien som också ger AEI ekonomiskt stöd. Moscovitz icke endast skickar miljoner dollars varje år till högerextrema judiska bosättningsgrupper på Västbanken såsom Ateret Cohanim. Han har även finansierat markköp på palestinska nyckelområden omkring Jerusalem. Det var med pengar Moscovitz skänkte som man år 1996 kunde åter öppna en tunnel under Tempelberget, Haram al-Sharif, vilket medförde att sjuttio människor dödades i de kravaller som följde. Penningstöd till

JINSA lämnar också den i New York verksamme investeringsbankiren Lawrence Kadish, som ger penningbidrag också till republikanska partiet. Människor som Moscowitz övar ett oerhört inflytande, emedan de använder sin rikedom till att främja det egna folkets intressen, ett för rika judar mycket vanligt mönster.²⁶⁹

Hur väl rotad JINSA är i det amerikanska försvarsväsendet framgår av programmet för dess middagsbjudning år 2001 för utdelandet av Jacksonpriset. Detta är en årlig händelse, som har sitt namn efter senator Henry Jackson, och de inbjudna tillhör toppskiktet inom politiken, försvaret och försvarsindustrin. Till middagen år 2001 (som finansierades av Boeing) inbjöds representanter för amerikansk försvarsindustri liksom följande spetsar i försvarsdepartementet: statssekreterare Paul Wolfowitz, statssekreterare Dov Zakheim (utbildad rabbin), biträdande marinminister John Young, försvarsvetenskapsstyrelsens ordförande dr William Synder, presidentens militäre chefrådgivare Mark Rosenker, ställföreträdande chefen för marina operationer amiral William Fallon, arméns ställföreträdande stabschef general John Keane, ställföreträdande chefen för marinkåren general Michael Williams, biträdande ställföreträdande chefen för flygstaben general Lance Lord. Bjudna var också ett stort antal amerikanska generaler och amiraler, som deltagit i av JINSA ordnade resor till Israel, liksom ett urval ledamöter av representanthuset, en senator och en grupp israeliska militärer och politiker. Middagsbjudningen för Jacksonpriset år 2002, vilken sponsorerades av Northrup Grumman, hade Paul Wolfowitz till hedersgäst. Richard Cheney är en tidigare mottagare av priset.

Exemplet JINSA belyser utmärkt det faktum att, oavsett vad de i den neokonservativa rörelsen deltagande icke-judarna djupast anser, också de med den egna ekonomin och militära karriären sammanhängande motiven är av mycket stor betydelse – vilket vittnar om i vilken omfattning neokonservatismen genomträngt de politiskt och militärt ledande kretsarna i Förenta staterna. Ett liknande omdöme torde kunna fällas om det djupgående inflytande neokonservatismen övar på intellektuella i allmänhet.

SLUTSATS

Den nuvarande situationen i Förenta staterna är sannerligen en skräckinjagande uppvisning av judisk makt och judiskt inflytande. Människor, som har en mycket stark judisk identitet, har nära förbindelser med israeliska politiker och militärer och med judiska aktivistorganisationer och proisraeliska lobbygrupper, medan de sitter på poster i försvars- och utrikesförvaltningarna, där de utövar ett viktigt inflytande på den politik som föres. Samma människor har liksom en skara andra framstående judar rutinmässigt tillgång till de mest ansedda massmedierna i Förenta staterna. De som kritiserar Israel, förtalas och smädas rutinmässigt av sådana som har detta till yrke.²⁷⁰

Det kanske mest talande i allt detta är det surrealistiska faktum att i hela denna debatt den judiska identiteten icke föres på tal. När Charles Krauthammer, William Kristol, Michael Rubin, William Safire, Robert Satloff eller legionen av andra framstående mediagestalter skriver sina reflexmässigt proisraeliska artiklar i *New York Times*, *Wall Street Journal* eller *Los Angeles Times* eller uttalar sina åsikter i tevekanalen Fox News, nämnes aldrig att de är amerikanska judar, som har ett etniskt intresse i Israel. När Richard Perle författar en rapport åt en israelisk tankesmedja, sitter i styrelsen för en israelisk tidning, har nära personliga band med framstående israeler, i synnerhet sådana som är knutna till likudpartiet, har arbetat åt ett bolag i israeliska militärindustrin och enligt trovärdiga uppgifter har ertappats av FBI medan han överlämnade hemligstämplad information till Israel – när trots allt detta han är en centralgestalt i deras nätverk som ivrar för krig i syfte att omskapa hela Mellanösterns politik till Israels förmån och utan att nästan någon har modet att säga det självklara, nämligen att det är en alltbehärskande judisk lojalitet som kommer till synes i Perles handlande, är det förvisso en hisnande uppvisning av makt.

Man måste begrunda faktum att de amerikanska judarna lyckats vidmakthålla ett oemotsagt stöd för Israel under de senaste 37 åren, trots att Israel rövat land och hänger sig åt ett brutalt förtryck av palestinierna på de ockuperade territorierna – en ockupation som mest sannolikt till sist leder till fördrivning eller fullständigt underkuvande, förnedring och apartheid. Under samma tidsskede har judiska organisationer i Amerika varit en särskilt viktig kraft – enligt mitt sätt att se den huvudsakliga kraften – bakom Amerikas förvandling till en stat inriktad på att undertrycka från Europa stammande amerikaners etniska identitet, bakom främjandet av en mångetnisk massinvandring till Förenta staterna och bakom införandet av ett rättssystem och en kulturideologi som på ett överdrivet sätt tar hänsyn till icke-europeiska etniska minoriteters klagomål och intressen – Förintelsekulturen.²⁷¹ Allt detta sker utan att det i de ovannämnda medierna så mycket som ens viskas om dubbelmoral.

Jag har också givit en liten inblick i de oerhörda resurser de judiska proisraeliska aktivistorganisationerna förmår uppbåda, deras finansiering, deras tillgång till medier och deras makt över den politiska processen. Såsom helhet betraktad är neokonservatismen ett ypperligt exempel på de avgörande egenskaper som ligger till grund för den judiska aktivismens framgång: etnocentrism, intelligens och rikedom, psykologisk intensitet och aggressivitet.²⁷² Man må föreställa sig en liknande organisationsförmåga, ett liknande engagemang och liknande ekonomiska resurser insatta på att ändra det amerikanska invandringssystem som lagfästes åren 1924 och 1952 eller på att genomföra omvälvningen i medborgarrätten eller motkulturrevolutionen efter år 1965: Vad gäller invandringslagstiftningen ser vi samma slags utnyttjande av framstående icke-judar i fullföljandet av judiska mål, samma slags tillgång till de större massmedierna och samma slags förmåga att öva ett avgörande inflytande på de politiska processen genom att bilda lobbyorganisationer, värva icke-judar såsom viktiga aktörer, skänka penning- och mediestöd åt politiska kandidater som hyser godkända åsikter och erbjuda ett effektivt ledarskap i regeringen.²⁷³ Utgående från detta sakernas tillstånd kan man lätt inse hur judar, trots sin ställning av mycket liten minoritet i den amerikanska befolkningen, kunnat förvandla landet till att tjäna deras intressen. Det är en historia som utspelats många gånger i Västerlandets förflutna, men de möjliga effekterna synes nu enorma, icke endast för europeerna utan för alla människor på planeten, när Israel och dess mot världsherraväldet strävande bundsförvant omformar världspolitiken.

Vad historien också visar är att judefientliga reaktioner växer, allteftersom judar ökar sin kontroll över andra folk.²⁷⁴ Såsom alltid blir det fascinerande att se hur detta skall sluta.

TACK

Jag tackar Samuel Francis för mycket hjälpsamma kommentarer om denna uppsats. Jag är också en expert på Leo Strauss tack skyldig för hans kommentarer, varav många infogats i avdelningen om Leo Strauss. Tyvärr måste han på egen begäran förbli anonym. Jag vill slutligen rikta ett tack till Theodore O'Keefe för hans noggranna redigeringsarbete och utomordentliga tålamod.

OM FÖRFATTAREN

Kevin MacDonald är professor i psykologi vid California State University (Long Beach) och författare till **A People That Shall Dwell Alone** (1994), **Separation and Its Discontents** (1998) och **The Culture of Critique** (1998), alla utgivna av Praeger. The Culture of Critique utgavs på svenska år 2006 av Nordiska Förlaget: **Kritikkulturen: en evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser** i bemyndigad översättning av Lars Adelskog.

LITTERATURHÄNVISNINGAR

- Abrams, E. (1997). *Faith or Fear: How Jews Can Survive in a Christian America*. New York: The Free Press.
- Bamford, J. (2004). *A Pretext for War: 9/11, Iraq, and the Abuse of America's Intelligence Agencies*. New York: Doubleday.
- Bellow, S. (2000). *Ravelstein*. New York: Viking.
- Besharov, D. J. och T. S. Sullivan. (1996). One flesh. *New Democrat* 8(4), 19–21.
- Brenner, L. (1997). The *Forward* is backward: New York's unclassifiable Jewish weekly. *Washington Report on Middle East Affairs*, juni/juli, 79–80.
- Brownfield, A. C. (2003). Examining the role of Israel and its American friends in promoting war on Iraq. *Washington Report on Middle East Affairs*, maj, 54, 57.
- Buchanan, P. J. (2003). Whose war? A neoconservative clique seeks to ensnare our country in a series of wars that are not in America's interest. *American Conservative*, 24 mars.
- Buchanan, P. J. (2004). Going back where they came from. *Antiwar.com*, den 23 april. <http://www.antiwar.com/> <http://www.antiwar.com/pat/?articleid=2371>
- Christison, K. och B. Christison. (2003). A rose by another other name: The Bush administration's dual loyalties. *Counterpunch*, den 13 december. www.counterpunch.org/christison1213.html
- Clarke, R. (2004). *Against All Enemies*. New York: Free Press.
- Cockburn, A. (2003). My life as an anti-Semite. I A. Cockburn och J. St. Clair (red:er), *The Politics of Anti-Semitism*. Oakland, CA: Counterpunch/AK Press.
- Cuddihy, J. M. (1974). *The Ordeal of Civility: Freud, Marx, Levi-Strauss, and the Jewish Struggle with Modernity*. New York: Basic Books.
- Curtiss, R. H. (2003). The Pentagon's dynamic duo: Richard Perle and Paul Wolfowitz. *Washington Report on Middle East Affairs*, 14–15 april, 90.
- Dannhauser, W. J. (1996). Athens and Jerusalem or Jerusalem and Athens? I D. Novak (red.), *Leo Strauss and Judaism: Jerusalem and Athens Critically Revisited*, 155–171. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers.
- Decter, M. (2003). *Rumsfeld: A Personal Portrait*. New York: Regan Books.
- Dershowitz, A. (1994). The betrayals of Jonathan Pollard. *Penthouse*, June.
- Dizard, J. (2004). How Ahmed Chalabi conned the neocons. <http://www.salon.com/>, den 4 maj.
- Diggins, J. P. (2004). How Reagan beat the neocons. *New York Times*, den 11 juni.
- Draper, H. (1956). Israel's Arab minority: The beginning of a tragedy. *New International* 22, 86–106.
- Draper, H. (1957). The great land robbery. *New International* 23, 7–30.
- Draper, H. (1990). *Zionism, Israel, and the Arabs*, företal till 1990 års upplaga. Berkeley, CA: S.N.; ursprungligen utgiven år 1967.
- Drew, E. (2003). The Neocons in power. *New York Review of Books* 50(10)(12 juni); www.nybooks.com/articles/16378
- Drucker, P. (1994). *Max Shachtman and His Left: A Socialist's Odyssey through the "American Century"*. Atlantic Highlands, NJ: Humanities Press International.
- Drury, S. (1997). *Leo Strauss and the American Right*. New York: St. Martin's Press.
- Easton, N. J. (2000). *Gang of Five: Leaders at the Center of the Conservative Crusade*. New York: Simon & Schuster.
- Ehrman, J. (1995). *The Rise of Neoconservatism: Intellectuals and Foreign Affairs 1945–1994*. New Haven, CT: Yale University Press.
- Ephron, D., & T. Lipper. (2002). Sharansky's quiet role. *Newsweek*, den 15 juli.
- Findley, P. (1989). *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*, 2nd ed. Chicago: Lawrence Hill Books.

- Francis, S. (1999). *Thinkers of Our Time: James Burnham*. London: Claridge Press. Reviderad utgåva av *Power and History*, vars första upplaga kom ut år 1984.
- Francis, S. (2004). The neoconservative subversion. I B. Nelson (red.), "Neoconservatism." Occasional Papers of the Conservative Citizens' Foundation, Issue Number Six, 6–12. St. Louis: Conservative Citizens' Foundation.
- Friedman, M. (1995). *What Went Wrong? The Creation and Collapse of the Black-Jewish Alliance*. New York: Free Press.
- Friedman, M. (2002). Democrats, maybe, but fewer liberals. *Forward*, den 7 juni.
- Frum, D. och R. Perle. (2003). *An End to Evil: How to Win the War on Terror*. New York: Random House.
- Gerson, M. (1996). Security and freedom: Making the world safe with Ronald Reagan. I M. Gerson (red.), *The Essential Neoconservative Reader*. Reading, MA: Addison-Wesley, 161–162.
- Glazer, N. (1969). Blacks, Jews and intellectuals. *Commentary*, april.
- Goldberg, J. (2003). Jews and the war. *National Review Online*, den 13 mars. www.nationalreview.com/goldberg/goldberg031303.asp
- Green, S. (2004). Serving two flags: Neo-Cons, Israel and the Bush administration. <http://www.counterpunch.org/>, den 28–29 februari.
- Hersh, S. M. (1982). Kissinger and Nixon in the White House. *Atlantic Monthly* 249(5), 35–58.
- Hersh, S. M. (2003). Selective intelligence. *New Yorker*, den 12 maj.
- Hersh, S. M. (2004). Plan B: As June 30th approaches, Israel looks to the Kurds. *New Yorker*, den 28 juni.
- Hilzenrath, D. S. (2004). The ultimate insider. *Washington Post*, den 24 maj, E1.
- Himmelfarb, M. (1974). On Leo Strauss, *Commentary* 58 (augusti), 60–66.
- Hirsh, M. (2003). The Mideast: Neocons on the line. *Newsweek*, den 23 juni.
- Hollinger, D. A. (1996). *Science, Jews, and Secular Culture: Studies in Mid-Twentieth-Century American Intellectual History*. Princeton, NJ: Princeton University Press, 158.
- Holmes, S. (1993). *The Anatomy of Anti-Liberalism*, Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Hook, S. (1987). *Out of Step: An Unquiet Life in the 20th Century*. New York: Harper & Row Publishers.
- Hook, S. (1989). On being a Jew. *Commentary* 88 (oktober), 28–36.
- Jaffa, H. (1999). Strauss at one hundred. I K. L. Deutsch och J. A. Murley (red:er), *Leo Strauss, the Straussians, and the American Regime*, 41–48. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers.
- Jones, N. (1996). U.S. Jewish leaders decry Clinton refusal to free Pollard. *Washington Report on Middle East Affairs*, October.
- Kamen, A. (2003). Faith-based initiative. *Washington Post*, den 10 september, A17. www.washingtonpost.com/ac2/wp-dyn/A51378-2003Sep9?language=printer
- Kaplan, L. F. (2003). Toxic talk on war. *Washington Post*, den 18 februari.
- Kaufman, R. G. (2000). *Henry M. Jackson: A Life In Politics*. Seattle: University of Washington Press.
- Keller, B. (2002). The sunshine warrior. *New York Times Magazine*, den 22 september. <http://query.nytimes.com/gst/abstract.html?res=F30D13FE3C540C718EDDA00894DA404482>
- Kessler, E. J. (2004). Campaign confidential. *Forward*, den 19 mars.
- Kirkpatrick, J. (1979/1996). Dictatorships and double standards. *Commentary*, november. Omtryckt i Gerson, M. (red.) (1996). *The Essential Neoconservative Reader*. Reading, MA: Addison-Wesley, 163–189.

- Klehr, H. (1978). *Communist Cadre: The Social Background of the American Communist Party Elite*. Stanford, CA: Hoover Institution Press.
- Krauthammer, C. (2002). Please excuse the Jews for living. *Jerusalem Post*, den 29 april.
- Krauthammer, C. (2004a). Gibson's blood libel. *Washington Post*, den 5 mars, A23.
- Krauthammer, C. (2004b). *Democratic Realism: An American Foreign Policy for a Unipolar World*. DC: The AEI Press.
- Kristol, I. (2003). The neoconservative persuasion. *Weekly Standard*, den 25 augusti.
- Kwiatkowski, K. (2004a). Open door policy. *American Conservative*, den 19 januari.
- Kwiatkowski, K. (2004b). The new Pentagon papers. www.Salon.com, den 10 mars.
- Laughland, J. (2003). Flirting with fascism: Neocon theorist Michael Ledeen draws more from Italian fascism than from the American right. *American Conservative*, den 30 juni.
- Ledeen, M. (2002). *War on the Terror Masters: Why It Happened, Where We Are Now, Why We'll Win*. New York: St. Martin's Press.
- Levine, D. L. (1994). Without malice but with forethought. I Deutsch och Nicgorski (red:er), *Leo Strauss: Political Philosopher and Jewish Thinker*. Lanham, MD: Rowman & Littlefield Publishers, Inc.
- Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons.
- Lind, M. (2003). I was smeared. *History News Network*, den 30 juni.
<http://hnn.us/articles/1530.html>
- Lindemann, A. (1997). *Esau's Tears: Modern Anti-Semitism and the Rise of the Jews*. New York, Cambridge University Press.
- Lobe, J. (2002a). The anniversary of a neo-imperial moment. AlterNet.org, den 12 september. www.alternet.org/story.html?StoryID=14099
- Lobe, J. (2002b). Bush's trusty new Mideast point man. *Asia Times*, den 19 december. www.atimes.com/atimes/Middle_East/DL19Ak01.html
- Lobe, J. (2003a). All in the family. Inter Press Service News Agency, den 7 mars. www.ipsnews.net/interna.asp?idnews=16545
- Lobe J. (2003b). Pentagon office home to neo-con network. Inter Press Service News Agency, August 7.
www.ipsnews.net/login.asp?redir=http://domino.ips.org/ips\eng.nsf/vwWebMainView/2F8D888E164F32B7C1256D7B001BB6F0/?OpenDocument
- Lobe, J. (2003c). What is a neoconservative anyway? Inter Press Service News Agency, August 12; www.ipsnews.net/interna.asp?idnews=19618
- Locke, R. (2002). Leo Strauss, conservative mastermind. FrontPageMagazine.com den 31 maj.
- MacDonald, K. B. (2006). *Kritikkulturen: En evolutionär analys av judiskt engagemang i 1900-talets intellektuella och politiska rörelser*. Översättning av *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*. Nordiska förlaget, Linköping 2006. Denna svenska översättning följer 2002 års häftade upplaga, som försetts med ett nytt företal.
- MacDonald, K. B. (1998/2004). *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*. Häftad utgåva av 1998 år Praeger-utgåva, försedd med ett nytt företal. Bloomington, IN: 1stbooks Library.
- MacDonald, K. B. (2002). What makes Western culture unique? *Occidental Quarterly* 2(2), 9–38.
- MacDonald, K. B. (2003a). Understanding Jewish activism I: Background traits for Jewish activism. *Occidental Quarterly* 2(3), 5–38.
- MacDonald, K. (2003b). Understanding Jewish activism II: Zionism and the internal dynamics of Judaism. *Occidental Quarterly* 3(3), 15–44.
- MacDonald, K. (2003c). Thinking about neoconservatism. <http://www.vdare.com/>, den 18

september; www.vdare.com/misc/macdonald_neoconservatism.htm

MacDonald, K. (2005). Jews, blacks, and race. I S. Francis (red.), *Race and the American Future: Essays on the Racial Realities of Our Nation and Our Time*. Augusta, GA: Washington Summit Press.

Mann, J. (2004). *Rise of the Vulcans*. New York: Viking.

Marshall, R. (2004). Sharon offers the Palestinians a prison camp and calls it peace. *Washington Report on Middle Eastern Affairs*, March, 6–8.

Massing, M. (1987). Trotsky's orphans. *New Republic*, den 22 juni.

Massing, M. (2002). Deal breakers, *American Prospect*, den 11 mars.

www.prospect.org/print/V13/5/massing-m.html

Miele, F. (2002). *Intelligence, Race, and Genetics: Conversations with Arthur Jensen*. Boulder, CO: Westview.

Milbank, D. (2002). A sound bite so good, the president wishes he said it. *Washington Post*, July 2. A13.

www.washingtonpost.com/ac2/wp-dyn?pagename=article&node=&contentId=A11253-2002Jul1¬Found=true

Milstein, M. H. (1991). Strategic ties or tentacles? Institute for National Security Affairs. *Washington Report on Middle East Affairs*, den 27 oktober.

Moore, J. (2004). How Chalabi and the White House held the front page: The *New York Times* has burned its reputation on a pyre of lies about Iraq. *Guardian*, den 29 maj.

www.guardian.co.uk/comment/story/0,3604,1227334,00.html

Morris, S. L. (2003). Shipwrecked: Swimming with sharks in a sea of arts funding, *LA Weekly*, 27 juni 27–3 juli. www.laweekly.com/ink/03/32/news-morris.php

Moynihan, D. P. (1975/1996). Statement by Ambassador Daniel P. Moynihan, United States Representative to the United Nations, in Plenary, in Response to the United Nations Resolution Equating Zionism and Racial Discrimination, den 10 november 1975. Omtryckt i M. Gerson (red.). *The Essential Neoconservative Reader*. Reading, MA: Addison-Wesley, 1996, 93–99.

Muravchik, J. (2002). *Heaven on Earth: The Rise and Fall of Socialism*. San Francisco: Encounter Books.

Muravchik, J. (2003). The neoconservative cabal. *Commentary*, september.

Neuringer, S. M. (1980). *American Jewry and United States Immigration Policy, 1881–1953*. New York: Arno Press, 1980.

North, G. (2003). An introduction to neoconservatism. LewRockwell.com, den 10 juni www.lewrockwell.com/north/north180.html.

Oberg, J. (2003). Do you want to know who the Americans running Iraq *really* are? The Transnational Foundation for Peace and Future Research, den 14 maj.

www.transnational.org/pressinf/2003/pf183_AmericansInIraqPart2.html.

Okrent, D. (2004). Weapons of mass destruction? Or mass distraction? *New York Times*, den 30 maj.

Patai, R. och J. Patai (1989). *The Myth of the Jewish Race*, första upplagan utgiven år 1975. Detroit: Wayne State University Press.

Paul, R. (2003). National Endowment for Democracy: Paying to make enemies for America. www.antiwar.com, den 11 oktober. www.antiwar.com/paul/paul79.html.

Pincus, W. och D. Priest. (2003). Some Iraq analysts felt pressure from Cheney visits. *Washington Post*, den 5 juni.

Pipes, D. (2001). The danger within: Militant Islam in America. *Commentary*, november.

Prometheus Research Library (2002). *Dog Days: James P. Cannon vs. Max Shachtman in the Communist League of America 1931–1933*. New York: Prometheus Research Library.

Risen, J. How pair's finding on terror led to clash on shaping intelligence. *New York Times*,

den 28 april.

Rosenblum, J. (2002). The power of an idea. *Jewish Media Resources*, den 5 juli.
www.jewishmediareources.com/article/488/

Rosenblum, J. (2003). A vision in tatters. *Jewish Media Resources*, den 20 juni.
www.jewishmediareources.com/article/591/

Rothman, S. och S. R. Lichter (1982). *Roots of Radicalism: Jews, Christians, and the New Left*. New York: Oxford University Press.

Saba, M. P. (1984). *The Armageddon Network*. Brattleboro, NH: Amana Books.

Samber, S. (2000). Cheney has earned Jewish leaders' respect. *Jewish World Review*, den 26 juli. www.jewishworldreview.com

Schlesinger, A. (1947). *The Vital Center: The Politics of Freedom*. Boston: Houghton Mifflin.

Sims, B. (1992). *Workers of the World Undermined: American Labor's Role in U.S. Foreign Policy*. Boston: South End Press.

Steinlight, S. (2001). *The Jewish Stake in America's Changing Demography: Reconsidering a Misguided Immigration Policy*. Washington DC: Center for Immigration Studies.

Steinlight, S. (2004). High noon to midnight: Why current immigration policy dooms American Jewry. Center for Immigration Studies, april.

www.cis.org/articles/2004/back404.html#Author

Strauss, L. (1952). *Persecution and the Art of Writing*. Westport, Connecticut: Greenwood.

Strauss, L. (1962/1994). Why we remain Jews: Can Jewish faith and history still speak to us? I K. L. Deutsch och W. Nicgorski (redaktörer), *Leo Strauss: Political Philosopher and Jewish Thinker*, 43–79. Lanham, Maryland: Rowman & Littlefield Publishers, Inc. (Byggd på ett föredrag som hölls den 4 februari 1962 vid Hillelstiftelsen, Chicagouniversitetet.)

Svonkin, S. (1997). *Jews against Prejudice: American Jews and the Fight for Civil Liberties*. New York: Columbia University Press.

Tarcov, N. och T. L. Pangle. (1987). Epilogue: Leo Strauss and the history of political philosophy. In *History of Political Philosophy*, 3:e uppl., L. Strauss och J. Cropsey (red:er). Chicago: University of Chicago Press, 909–910.

Tifft, S. E. och A. S. Jones. (1999). *The Trust: The Private and Powerful Family behind the New York Times*. Boston: Little Brown & Co.

Tucker, R. W. (1999). Alone or with others: The temptations of post-cold war power. *Foreign Affairs*78(6).

Vann, B. (2003). The historical roots of neoconservatism: a reply to a slanderous attack on Trotskyism. *World Socialist Website*, den 23 maj.

www.wsws.org/articles/2003/may2003/shac-m23_prn.shtml.

Vest, J. (2002). The men from JINSA and CSP. *Nation*, den 15 augusti 2002.
www.thenation.com/doc.mhtml?i=20020902&c=1&s=vest

Wald, A. (2003). Are Trotskyites running the Pentagon? *History News Network*, den 23 juni. <http://hnn.us/articles/1514.html>

Waldman, P. (2004). An historian's take on Islam steers U.S. in terrorism fight: Bernard Lewis' blueprint—sowing Arab democracy—is facing a test in Iraq. *Wall Street Journal*, den 3 februari.

Wattenberg, B. (1984). *The Good News Is the Bad News Is Wrong*. Washington, DC: AEI Press.

Wattenberg, B. (2001). Melt. Melting. Melted. *Jewish World Review*, den 19 mars.
www.jewishworldreview.com/cols/wattenberg031901.asp

Whitaker, B. (2002). US thinktanks give lessons in foreign policy. *Guardian*, den 19 augusti. www.sovereignty.org.uk/siteinfo/newsround/iraq4.html

Wilson, J. C. (2004). *The Politics of Truth: Inside the Lies that Led to War and Betrayed My Wife's CIA Identity—A Diplomat's Memoir*. New York: Carroll & Graf.

Wisse, R. (1981/1996). The delegitimation of Israel. *Commentary*, oktober. Omtryckt i M. Gerson (red.), *The Essential Neoconservative Reader*. Reading, MA: Addison-Wesley, 190–208.

Woodward, B. (2004). *Plan of Attack*. New York: Simon & Schuster.

Wrezin, M. (1994). *A Rebel in Defense of Tradition: The Life and Politics of Dwight Macdonald*. New York: Basic Books.

Yinon, O. (1982). *A strategy for Israel in the 1980s*, översatt och utgiven av Israel Shahak. Belmont, MA: Association of Arab-American University Graduates, Inc.
www.geocities.com/alabasters_archive/zionist_plan.html.

NOTER

1. MacDonald 2003a.
2. MacDonald 2003b.
3. MacDonald 2006.
4. Muravchik (2003) beskriver och kritiserar tanken att Trotskij haft inflytande på de neokonservativa.
5. Steinlight 2004.
6. Friedman 2002; Young Jewish Leadership Political Action Committee (<http://yjlpac.org/dc/fyi.htm>).
7. Kessler 2004.
8. Horrigan, "Bush increases margins with AIPAC." United Press International den 18 maj 2004. www.washingtontimes.com/upi-breaking/20040518-015208-9372r.htm
9. Buchanan 2004.
10. Buchanan 2004.
11. B. Wattenbergs intervju av Richard Perle, PBS, den 14 november 2002 (www.pbs.org/thinktank/transcript1017.html). Hela den relevanta delen av intervjun följer nedan. Lägg märke till Perles konstiga argument att det inte var i Israels intresse, som Förenta staterna invaderade Irak, eftersom Saddam Hussein utgjorde ett mycket större hot mot Israel än mot Förenta staterna.

Ben Wattenberg: När den här debatten har blivit hätsk, finns också en underton som säger att dessa neokonservativa hökar, att så många av dem är judar. Stämmer det och hur hanterar ni det?

Richard Perle: Ja, ett antal är det. Jag ser Trent Lott där och kanske Newt Gingrich, jag är inte säker, men det är inte alls genomgående.

Ben Wattenberg: Ja, och så förstås de som verkställer politiken, president Bush, vicepresident Cheney, Don Rumsfeld, Colin Powell, Connie Rice. De är inte judar, vad vi vet.
Richard Perle: Nej, det är de inte. Ja, man finner nog ett oproportionerligt stort antal judar i vilket slags intellektuellt företag som helst.

Ben Wattenberg: På båda sidorna.

Richard Perle: På båda sidorna. Jews tenderar åt det hållet, och jag kan säga dig att om jämför bland judar med duvorna, så finner man att vi är i ett svårt underläge, svårt underläge. Men här finns det tydligt en underton av antisemitism. Det råder det inget tvivel om.

Ben Wattenberg: Ja, och kopplingen är att detta krig mot Irak, om det blir av, skulle hjälpa Israel och att det är den dolda dagordningen, och att det är ungefär så det fungerar.

Richard Perle: Ja, ibland förekommer det en genomgående anklagelse att om man har den åsikt som jag några andra har Saddam Hussein, så är vi på något sätt motiverade inte av Förenta staternas bästa utan av Israels bästa. Det finns inget logiskt argument som stöder det. Faktiskt är Israel troligen mer utsatt och sårbart i ett krig med Saddam än vi är, därför att de är

grannar. Vapen, som Saddam i dag inte kan sätta in mot oss, skulle potentiellt kunna sättas in mot Israel. Och israelerna själva var länge mycket ovilliga att angripa Saddam Hussein. Jag har diskuterat den saken med israeler. Men det är ett otäckt argument att vi skulle vara något sätt förvirrade ifråga om var vår lojalitet finns.

Ben Wattenberg: Det är det gamla argumentet om dubbel lojalitet.

12. Chalabis ställning hos de neokonservativa håller på att förändras på grund av tvivel om hans verkliga lojalitet. Se Dizard 2004.

13. MacDonald 2006, kapitel 3 och 7; Klehr 1978, 40; Liebman 1979, 527ff; Neuringer 1980, 92; Rothman och Lichter 1982, 99; Svonkin 1997, 45, 51, 65, 71–72.

14. Lindemann 1997, 433.

15. Wrezin 1994.

16. MacDonald 2006, kapitel 7; Hollinger 1996, 158.

17. Hook 1987, 215. För uppgifter om Lubin se:

<http://centaur.vri.cz/news/prilohy/pril218.htm>.

18. Mann 2004, 197.

19. "Not in the Newsroom: CanWest, Global, and Freedom of Expression in Canada." Canadian Journalists for Free Expression: www.cjfe.org/specials/canwest/canw2.html; april 2002.

20. Bamford 2004, 281.

21. Moore 2004.

22. B. Lambs intervju av Judith Miller på Bootnotes.org, den 17 juni 1990.

www.booknotes.org/Transcript/?ProgramID=1008.

23. The Times and Iraq. *New York Times*, den 26 maj 2004, A10. Okrent (2004) noterar att artikeln effektivt begravdes genom att tryckas på sidan A10.

24. Okrent 2004.

25. Exempel i MacDonald 2006, Företal.

26. Tifft och Jones 1999, 38.

27. MacDonald 2003b; Massing 2002.

28. Massing 2002.

29. Cockburn 2003.

30. Cockburn 2003.

31. Massing 2002.

32. *Jerusalem Report*, den 5 maj 2003. http://www.adl.org/anti_semitism/as_simple.asp

33. ADL Urges Senator Hollings to Disavow Statements on Jews and the Iraq War. Pressmeddelande från ADL den 14 maj 2004;

www.adl.org/PresRele/ASUS_12/4496_12.htm. Strax efter att dessa åsikter yttrades, följde en liknande värdering av Amerikanska rabbinstyrelsen, som "avgav en resolution som krävde att senator Hollings omedelbart lämnade sin ställning i senaten och vidare krävde att demokratiska partiet fördömde Hollings' grova och öppet visade antisemitism." (*USA Today*, den 24 maj 2004)

www.capwiz.com/usatoday/bio/userletter/?letter_id=92235631&content_dir=congressorg;

Amerikanska rabbinstyrelsen är en ortodox judisk grupp som betraktar Sharons politik såsom alltför mjuk och yrkar på att Israel mördar alla PLOs ledare: se www.angelfire.com/ny2/abor/ Också en artikel, som jag själv skrev i denna fråga (MacDonald 2003c) och som publicerades av Vdare.com, kallades "antisemitisk" av the Southern Poverty Law Center: "Civil rights group condemns work of CSULB professor"; *Daily Forty-Niner* (California State University–Long Beach) 54(119) den 16 maj 2004.

www.csulb.edu/~d49er/archives/2004/spring/news/volLIVno119-civil.shtml

34. Dagliga sökningar på Google-News från och med den 6 maj 2004 till och med den 29 maj 2004. Under denna tid förekom flera artiklar i frågan i *Forward* och artiklar även i

Baltimore Jewish Times och *Jewish Telegraphic Agency*. Sammanfattande artiklar, som trycktes i *Jerusalem Post* och *Ha'aretz* mer än tre veckor efter händelsen, var koncentrerade på amerikanska judars ängslan över att judar skulle få skulden för Irakkriget. (J. Zacharia, "Jews fear being blamed for Iraq war," *Jerusalem Post* den 29 maj 2004; N. Guttman, Prominent U.S. Jews, Israel blamed for start of Iraq War," *Ha'aretz* den 31 maj 2004). Det förekom inga artiklar i detta ämne i de av Hollinger ägda massmedierna i Förenta staterna.

35. www.wiesenthal.com/social/press/pr_item.cfm?itemID=7323

36. Morris 2003.

37. Goldberg 2003; Kaplan 2003; Lind 2003; Wald 2003.

38. Francis 2004, 9.

39. Francis 2004, 9.

40. Buchanan 2003.

41. Muravchik 2003.

42. MacDonald 2006, kapitel 4.

43. North 2003.

44. Drucker 1994, 25.

45. Cannon var inte jude men levde sitt liv i en mycket judisk miljö. Han var gift med Rose Karsner.

46. Drucker 1994, 43; "En yngre, judisk trotskistisk miljö började formas omkring honom i New York" (35).

47. Drucker 1994, 43.

48. Francis 1999, 52.

49. Drucker 219.

50. Drucker 261.

51. Drucker 179.

52. Drucker 288.

53. Drucker 305.

54. Vann 2003.

55. A short history of the Socialist Party USA. http://sp-usa.org/spri/sp_usa_history.htm
Såsom med allt annat skedde det en utveckling av deras åsikter om sionismen. Shachtmaniternas *New International* tryckte två artiklar av Hal Draper (1956, 1957) som var ganska kritiska mot Israel. Denna tidskrift upphörde år 1958, då shachtmaniterna gick samman med socialistiska partiet USA.

56. Brenner 1997.

57. Massing 1987.

58. Detta medförde att många gick ur partiet och att socialistiska partiet USA till sist rekonstruerades tillsammans med den förra organisationens vänsterflygel.

59. Sims 1992, 46ff.; Massing 1987.

60. Sims 1992, 46.

61. Jeane J. Kirkpatrick's biografi hos AEI:

www.aei.org/scholars/filter.all,scholarID.32/scholar2.asp

62. Kaufman 2000, 296

63. *Forward*, den 20 augusti 1999.

64. C. Gershman. A democracy strategy for the Middle East.

www.ned.org/about/carl/dec1203.html; den 12 december 2003.

65. C. Gershman. After the bombings: My visit to Turkey and Istanbul's Jewish community. www.ned.org/about/carl/dec2703.html den 27 december 2003.

66. Massing 1987.

67. Paul 2003.

68. For democracy in Iraq and the Middle East. Resolution of January 2003.

<http://www.socialdemocrats.org/Iraq.html>.

69. Muravchik 2002.

70. M. Kampelman. Trust the United Nations? Utan datum, fanns i maj 2004 att tillgå på www.socialdemocrats.org/kampelmanhtml.html. Artikeln beskriver Kampelman på följande vis: Max M. Kampelman har varit rådgivare vid utrikesdepartementet; amerikansk ambassadör vid Konferensen om säkerhet och samarbete i Europa liksom ambassadör och förhandlare med Sovjetunionen om kärn- och rymdvapen. Han är nu ordförande emeritus för Freedom House, Amerikanska diplomatiakademien och Institutet för diplomatistudier vid universitetet i Georgetown.

71. Ehrman 1995.

72. Schlesinger 1947, 256.

73. Hook 1987, 432–460; Ehrman, 47.

74. Ehrman, 50.

75. Tucker (1999) hävdade senare att Förenta staterna borde avstå från frestelsen att härska i en enpolig värld. Det borde försöka sprida demokrati med exemplets makt i stället för med våld och borde åstadkomma breda koalitioner för sina utrikespolitiska strävanden.

76. Gerson 1996, 161–162.

77. Kristol 2003.

78. See Ehrman 1995, 63–96. Moynihan stod särskilt nära Norman Podhoretz, chefredaktör för *Commentary*. Podhoretz var Moynihans ”inofficielle rådgivare och talskrivare” under hans korta tid såsom FN-ambassadör (Ehrman 1995, 84).

79. Moynihan 1975/1996.

80. Miele 2002, 36–38.

81. Moynihan 1975/1996, 96.

82. MacDonald 1998/2004, kapitel 5; MacDonald 2003.

83. MacDonald 1998/2004, kapitel 5; MacDonald 2003.

84. Patai och Patai 1989. Se diskussion i MacDonald 1998/2004, kapitel 7.

85. Gerson 1996, 162.

86. Wisse 1981/1996.

87. Wisse 1981/1996, 192.

88. Wisse 1981/1996, 193.

89. Wisse 1981/1996, 193.

90. Wisse pekar ut Arthur Hertzberg såsom ett exempel på en amerikansk jude som är kritisk mot Begins regering. Hertzberg fortsätter att kritisera israelisk politik, i synnerhet bosättarrörelsens. I en ledarartikel i *New York Times*, ”The price of not keeping peace”, den 27 augusti 2003, uppmanar Hertzberg Förenta staterna att sluta finansiera judiska bosättningar och samtidigt hindra att palestinierna får tillgång till utländska penningmedel som de kan använda till att öva våld mot Israel:

Förenta staterna måste nu agera för att avvärja båda sidor så att de inte kan öva våld mot varandra. Vi måste göra slut på bosättningarnas hot mot en framtida palestinsk stat. Militanta palestinier måste tvingas sluta hota israeler till livet, var de än må befinna sig. En stor uppgörelse finns inte i sikte, men Förenta staterna kan leda båda parter till en ömsesidig anpassning, som visserligen blir hafsigt men som det går bättre att leva med.

91. Recenserad i MacDonald 2003.

92. Friedman 1995, 257ff.

93. Friedman 1995, 72.

94. MacDonald (2005). På senare år har ledande judiska grupper såsom Amerikanska judiska kommittén stött vissa former av positiv särbehandling, såsom det kända fall som inträffade år 2003 vid Michiganuniversitetet.

95. Glazer 1969, 36.

96. Friedman 1995, 230.
97. Liebman 1979, 561; MacDonald 2006, kapitel 3.
98. Ehrman 1995, 38.
99. Ehrman 43.
100. Ehrman, 46
101. Ehrman, 174.
102. Francis 2004, 7.
103. Francis 2004, 9.
104. Francis 2004, 11–12.
105. MacDonald 2006, Företal och kapitel 7.
106. Wattenberg 1984, 84.
107. Pipes 2001; se även Pipes' Middle East Forums webbplats: <http://www.meforum.org/>;
Steinlight 2001, 2004.
108. Buchanan 2004.
109. Buchanan 2004.
110. Ehrman, 62.
111. Kaufman 2000, 13.
112. Kaufman 2000, 263.
113. Kaufman 2000, 47.
114. Kaufman 2000, 295. Kaufman förser det sista påståendet med en fotnot, som hänvisar till en intervju med Daniel Patrick Moynihan den 28 juli 1996.
115. Hersh 1982.
116. Kaufman 2000, 172; Waldman 2004.
117. Z. Brzezinski, i Kaufman 2000, 351.
118. Kaufman 2000, 374. Trots sitt starka stöd för Israel satte Jackson gränsen vid stöd till likudpartiet, som kom till makten år 1977, när Menachem Begin vann de allmänna valen. Likuds politik har bestått i att röva så mycket av Västbanken som möjligt och förvisa palestinerna till isolerade, bantustanliknande, maktlösa enklaver. Jackson däremot förordade full suveränitet för palestinerna på Västbanken med undantag för säkerhets- och utrikespolitiken.
119. Kaufman 2000, 375.
120. Moynihan stöttes ut ur rörelsen år 1984, därför att han mjuknade i sina utrikespolitiska åsikter (Ehrman 1995, 170).
121. Kaufman 2000, 308.
122. Ehrman 1995, 95.
123. Diggins 2004.
124. Kaufman 2000, 446.
125. Kaufman 2000, 447.
126. Intressant nog fortsatte *Commentary* att skriva om ett sovjetiskt hot också efter Sovjetunionens fall, förmodligen därför att man fruktade en enpolig värld, där Israel inte längre kunde framhållas såsom en livsviktig bundsförvant till Förenta staterna (Ehrman 1995, 175–176).
127. Ehrman 1995, 181.
128. Ehrman 1995, 182.
129. Kirkpatrick 1979/1996.
130. Kirkpatrick 1979, 71.
131. MacDonald 2002.
132. Ehrman 1995, 192.
133. Ehrman 1995, 197.
134. Lobe 2003a.
135. Strauss 1962/1994.

136. Strauss 1962/1994, 44.
137. Dannhauser 1996, 160.
138. Dannhauser 1996, 169–170; kursiverat i texten. Dannhauser avslutar stycket med att anmärka, ”Jag vet, ty jag är en av dem.” Dannhauser uppställer dikotomin mellan Aten och Jerusalem såsom ett val mellan ”den moderna vetenskapens, i synnerhet samhällsvetenskapens, platthet och fanatismen i Jerusalems Mea-Shearim-kvarter (i förbigående sagt skulle jag föredraga det senare)” (s. 160).
139. Strauss 1962/1994; Tarcov och Pangle 1987; Holmes 1993, 61–87.
140. Holmes 1993, 63.
141. Jaffa 1999, 44.
142. Himmelfarb (1974, 61): ”Där finns många utmärkta lärare. De har studenter. Strauss hade lärjungar.” Levine 1994, 354: ”Denna grupp har kultens yttre kännetecken. Hur som helst finns där en hemlig lära och det ytterliga allvar som de ’invigda’ visar.” Se även Easton 2000, 38; Drury 1997, 2.
143. Strauss 1952, 36.
144. Drury 1997; Holmes 1993; Tarcov och Pangle 1987, 915. Holmes sammanfattar denna tes såsom följer(74): ”Det goda samhället består enligt denna modell av de sövda massorna, de förfinade härskarna, de lovande unga valparna och filosoferna, vilka söker kunskap, manipulerar de förfinade, söver massorna och uppfostrar de mest begåvade bland de unga.”
145. Easton 2000, 45, 183.
146. Holmes 1993, 74.
147. Levine 1994, 366.
148. Strauss 1952, Ch. 2.
149. MacDonald 2006.
150. MacDonald 2006, kapitel 7. Tillägg av Lars Adelskog rörande ”principnation”. Peter Brimelow skriver: ”Det är en kliché i den samtida [amerikanska] debatten att Amerika är en unik ’principnation’ [originalet har Proposition Nation], icke någon av dessa otäcka etniskt bestämda nationstater i Europa. Vem som helst kan bli amerikan genom att hylla en uppsättning abstrakta principer etc. etc.” (www.vdare.com)
151. MacDonald 2006, ställvis
152. Massing 1987.
153. Hook 1987, 46.
154. Hook 1987, 123.
155. Hook 1987, 179.
156. Hook 1987, 244.
157. Hook 1987, 246.
158. Hook 1987, 598.
159. Muravchik 2002.
160. Hook 1987, 600.
161. Hook 1989.
162. MacDonald 2006, kapitel 6.
163. Hook 1987, 420: Antisemitismen i Sovjetunionen ”har haft en dämpande inverkan på intellektuella av judisk börd, vilka varit oproportionerligt representerade bland oliktankande och radikala.”
164. Hook 1989, 480–481.
165. Saba 1984.
166. Green 2004.
167. Saba 1984; Green 2004.
168. Dershowitz 1994; Jones 1996.
169. Green 2004.

170. Frum och Perle 2003.
171. Krauthammer. *Democratic realism: An American foreign policy for a unipolar world*. Föreläsning av Irving Kristol vid American Enterprise Institute den 10 februari 2004.
172. Samma källa som närmast föregående.
173. MacDonald 2006, kapitel 7 och 8.
174. Krauthammer. He tarries: Jewish messianism and the Oslo peace. Föreläsning han höll vid Bar-Ilan-Universitetet den 10 juni 2002; www.biu.ac.il/Spokesman/Krauthammer-text.html; se även *Jerusalem Post* den 11 juni 2002.
175. MacDonald 2003a, 2003b.
176. Krauthammer 2002.
177. Krauthammer 2004a.
178. Mann 2004, 23.
179. Hirsh 2003.
180. Mann 2004, 23, 30.
181. Vice försvarsminister Wolfowitz' samtal med Sam Tannenhaus i *Vanity Fair*, den 9 maj 2003. Förenta staternas försvarsdepartement nyhetsprotokoll. <http://www.defenselink.mil/transcripts/2003/tr20030509-depsecdef0223.html>
182. Ephron och Lipper 2002.
183. Curtiss 2003.
184. Locke 2002.
185. Locke 2002.
186. Bellow 2000, 27.
187. Bellow 2000, 56.
188. Bellow 2000, 103.
189. Bellow 2000, 101.
190. Cuddihy 1974. Se Bellow 2000, 57–58.
191. Bellow 2000, 174.
192. Bellow 2000, 61.
193. Bellow 2000, 178–179.
194. Bellow 2000, 179.
195. Bellow 2000, 58.
196. Keller 2002.
197. Green 2004.
198. Green 2004, 139–164.
199. Woodward 2004, 21.
200. Mann 2004, 302.
201. Clarke 2004, 32.
202. Christison och Christison 2003.
203. Christison och Christison 2003.
204. Muravchik 2003.
205. Mann 2004, 170; se även 79–81; 113.
206. Intervju med Perle i BBCs *Panorama*, i Lobe 2003c.
207. Findley 1989, 160; Green 2004.
208. Hilzenrath 2004.
209. Oberg 2003.
210. Brownfield 2003.
211. Muravchik, 2003.
212. Hilzenrath 2004.
213. *A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm*. Rapport från Institutet för avancerade strategiska och politiska studier 1996. <http://www.iasps.org/>;

se: www.israeleconomy.org/strat1.htm.

214. Yinon 1982.

215. Wilson 2004, 484; Wilson framkastar att Scooter Libby eller Elliott Abrams avslöjade att hans hustru Valerie Plame var CIA-agent såsom hämnd för att Wilson inte fann några bevis för att Irak skulle i Afrika ha köpt material till kärnvapen.

216. Hersh 2004.

217. Lobe 2002b.

218. Ehrman 1995, 139.

219. Besharov och Sullivan 1996, 21; Besharov axlade tydligen inte rollen av ledare av en debatt mellan Elliott Abrams och Seymour Martin Lipset om huruvida det amerikanska judiska samfundet skulle kunna överleva endast såsom religiöst samfund (*Diamondback*, studenttidning vid Marylanduniversitetet, College Park, Maryland, den 9 december 1997; www.inform.umd.edu/News/Diamondback/1997-editions/12-December-editions/971209-Tuesday/NWS-Flagship). En annan framträdande neokonservativ, Ben Wattenberg, som är en ledande forskare vid AEI, är mycket entusiastisk över rasblandade äktenskap och invandring i allmänhet – desto bättre för att skapa en ”universell nation” (Wattenberg 2001). Wattenbergs artikel noterar utan visad oro att också judar har höga siffror för blandäktenskap.

220. Abrams 1997, ix.

221. Se MacDonald 2002, Företal och kapitel 7.

222. Abrams 1997, 188.

223. Risen 2004.

224. Kwiatkowski 2004b.

225. Kwiatkowski 2004a.

226. Bamford 2004, 279.

227. <http://www.foundationjewishstudies.org/foundation/foundation.html>

228. Kamen 2003.

229. Dizard 2004. Dizard anmärker:

Varför litade de neokonservativa så oerhört på Ahmed Chalabi, en exilirakier med ett skumt förflutet och utan något anseende hos sina landsmän? Ett ord: Israel. De såg invasionen av Irak såsom förutsättningen för en omorganisation av Mellanöstern som skulle lösa Israels strategiska problem utan behov av uppgörelse med vare sig palestinierna eller de befintliga arabstaterna. Chalabi försäkrade dem att den irakiska demokrati han skulle bygga skulle utveckla diplomatiska och handelsförbindelser med Israel och sky arabnationalismen. Nu tror vissa inflytelserika allierade att dessa försäkringar ingick i ett slugt uttänkt bondfångeri och att Chalabi svek sina löften om Israel, samtidigt som han umgicks gemytligt med iranska shiitiska ledare.

230. Friends of Israel are turning up in the strangest places. *American Conservative*, den 24 maj 2004, 19.

231. Mann 2004, 75.

232. Kwiatkowski 2004b. Hersh 2003: ”’De [CIA] ser sig själva som utomstående’, sade om special plans-folket en före detta expert vid CIA som ägnat det senaste årtiondet åt arbete med frågor rörande exilirakier.”

233. Lobe 2003c.

234. Marshall 2004: ”Shlomo Brom, en israelisk före detta underrättelseofficer, nu verksam vid Jaffe-centret för strategiska studier vid Tel Avivs universitet, har bekräftat att israelisk underrättelsetjänst spelade en viktig roll i att underbygga administrationens argument för ett anfall mot Irak. Brom säger att problemet är att de uppgifter man lämnade inte var tillförlitliga.”

235. Till exempel Hersh 2003; Bamford 2004.

236. See Green 2004.

237. Green 2004.
238. Milstein 1991.
239. Laughland 2003.
240. Ledeen 2002.
241. See Bamford 2004, 96–101, 138–145.
242. Waldman 2004.
243. Waldman 2004.
244. MacDonald 2002.
245. Lewis 2002.
246. Waldman 2004.
247. Woodward 2004, 416
248. PNACs brev till president Clinton av den 26 januari 1998
www.newamericancentury.org/iraqclintonletter.htm; PNACs brev till representanhusets talman Newt Gingrich and senatens majoritetsledare Trent Lott av den 29 maj 1998
www.newamericancentury.org/iraqletter1998.htm
249. Samber 2000.
250. Samber 2000.
251. Rosenblum 2002. Se även Milbank 2002. I en senare spalt anmärkte Rosenblum (2003),
 Nu riktade [Sharansky] samma budskap till Cheney: Oavsett hur många villkor Bush ställt upp för skapandet av en palestinsk stat under Arafat, kommer varje dylikt tillkännagivande att utgöra en belöning för två års oavbruten terror mot israeliska civila. Den normalt lakoniske Cheney lystrade till, när han hörde dessa ord. 'Er egen regering har redan undertecknat detta,' sade han Sharansky och bekräftade därmed dennes värsta farhågor. Likväl upprepade Sharansky, medan Cheney gjorde anteckningar, att fred är omöjlig, om inte Arafat och hela juntan från Tunis avlägsnas, det skapas en stämning, där palestinier kan yttra sig utan att fruktan för repressalier och hetsen mot Israel i palestinska skolor upphör. President Bushs kommande tal hade vid denna punkt redan genomgått 30 omarbetningar. Det skulle genomgå ytterligare en stor förändring på grundval av Sharanskys samtal med Cheney. Två dagar senare, den 24 juni 2002, tillkännagav president Bush inledningsvis, 'Freden kräver ett nytt och annorlunda palestinskt ledarskap.' Han nämnde inte Arafat en enda gång.
252. Drew 2003.
253. Woodward 2004, 409–412.
254. www.newamericancentury.org/Bushletter-040302.htm; de andra undertecknarna är William Kristol, Gary Bauer, Jeffrey Bell, William J. Bennett, Ellen Bork, Linda Chavez, Eliot Cohen, Midge Decter, Thomas Donnelly, Nicholas Eberstadt, Hillel Fradkin, Frank Gaffney, Jeffrey Gedmin, Reuel Marc Gerech, Charles Hill, Bruce P. Jackson, Donald Kagan, Robert Kagan, John Lehman, Tod Lindberg, Rich Lowry, Clifford May, Joshua Muravchik, Martin Peretz, Richard Perle, Daniel Pipes, Norman Podhoretz, Stephen P. Rosen, Randy Scheunemann, Gary Schmitt, William Schneider Jr., Marshall Wittmann, R. James Woolsey.
255. United States National Security Background Guide; University of Chicago: Chicago Model United Nations VI, den 13 februari 2001;
http://chomun.uchicago.edu/committees/NSC_back.pdf
256. Pincus och Priest 2003; Bamford 2004, 368–370.
257. Keller 2002; se även Woodward 2004, 48.
258. Lobe 2002a; Mann 2004, 208–210.
259. Decter 2003, 41–43.
260. Pressmeddelande från ZOA den 7 augusti 2002. Ordföranden för ZOAs riksorganisation Morton A. Klein sade: "Israel har den större historiska, lagliga och moraliska

rätten till Judeen, Samarien och Gaza. Åtminstone borde dessa områden kallas omstridda, icke ockuperade områden, eftersom termen 'ockuperad' tydligt anger att 'ockupanten' inte har någon rätt att vara där. Vi applåderar kraftigt försvarsminister Rumsfelds modiga och principfasta hållning, vari han tagit avstånd från vanföreställningen om 'ockuperat territorium'. www.zoa.org/pressrel2002/20020807a.htm.

261. Woodward 2004, 416.

262. <http://www.danielpipes.org/>.

263. Whitaker 2002.

264. <http://www.campus-watch.org/>.

265. <http://www.jinsa.org/>.

266. Vest 2002.

267. Vest 2002.

268. Vest 2002.

269. Se MacDonald 2003a.

270. Findley 1989; MacDonald 2003a.

271. Se MacDonald 2006, Företal.

272. MacDonald 2003a.

273. MacDonald, 2006, kapitel 7.

274. MacDonald 1998/2004.

Översatt från engelskan av Lars Adelskog. Först publicerad i den amerikanska tidskriften *Occidental Quarterly*, vol. 4 (2004), nr 2.

Originalens titel: "Understanding Jewish Influence III: Neoconservatism as a Jewish Movement."